

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ФЕБРУАР 2006. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVII, БРОЈ 2415

ТИРАНИЈА ПОЛИТИЧКОГ СУДА

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Војислав Шешељ

ТВРДИ ПОВЕЗ, ЗЛАТОТИСАК

У својој најпознатијој књизи проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешеља одликује се критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића“. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

**СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ МОЖЕТЕ ДОБИТИ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ТРГ ПОВЕДЕ 3 У ЗЕМУНУ**

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел
Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног
и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног
и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Огњен Михајловић, Амцад Мигати,
Будимир Ничић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић,
Љубомир Краговић,
Владимир Ђукановић

Техничко уређење и компјутерски прелом

Северин Поповић

Карикатуре

Синиша Аксентијевић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић и Драгица Томић

Лектори

Ивана Борац и Зорица Илић

Председник Издавачког савета

Др Борђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надозеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Томислав Николић, Маја Гојковић,
Гордана Поп-Лазић, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Огњен Тадић, Александар Василијевић,
Зоран Красић, Мирољуб Вељковић,
Наташа Јовановић, Горан Цветковић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Борђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел.:023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

• Косовскометохијска драма
Протеривање Срба методом смрзавања 2

• Корени
Расрбљавање Косова и Метохије 6

• Интервју – Томислав Николић
То нису Срби 11

• Прогон
Срби само на билбордима 13

• Хаг
Утамничење права на правду 16

• Државни суноврат
Архиви тајни, издаја јавна 18

• Интервју др Милан Шкулић
Хашки циљ - кажњавање Срба 19

• Антисрпска завера
Дуги прсти Карића 24

• Социјална и верска патологија
Министар Радуловић штити јеретике 28

• У жижи
Тужба БиХ против Србије 30

• Естрада и политика
Ко цела државу преко културе 36

• Инвестиције
Визије преточене у стварност 38

• Украјина
Полигон против Русије 55

• Баук глобализма
Поглед у будућност 59

УНМИК и Шингари по највећем мразу искључују струју српским селима

Протеривање Срба методом смрзавања

Пише: Будимир Ничић

Ова, по многим пресудна година када је будући статус Косова и Метохије у питању, почела је, може се рећи, по Србе веома лоше. Дан после смрти Ибрахима Ругове већа група Албанаца претукла је у селу Могила код Косовске Витине двојицу српских младића, Бојана Ђузића и Дејана Нојкића, који су се затекли у дворишту тамошње цркве. Инцидент се догодио у порти Цркве светог Тодора, док су момци покушавали да одатле телефонирају, с обзиром да је сигнал мобилне телефоније у том делу Косова и Метохије слаб.

Истог дана у селу Церница код Гњилана бачена је бомба на кућу потпредседника Координационог центра за Косово и Метохију Милорада Тодоровића. У тренутку експлозије у кући је био само Милорадов отац Слободан, који, на срећу, није повређен. Иначе, у мешовитом селу Церница остало је још око 40 српских породица. До јуна 1999. у Церници је живело 712 Срба, а данас их је око 200.

О томе колико су Срби непожељни на Косову и Метохији говори и вест да су на месту Храма Свете Тројице у Ђаковици, који је 1999. године срушен, општина и Удружење ратних ветерана ОВК подигли споменик „херојима рата”, с намером да се на парцели на којој је била црква сагради „меморијални комплекс тековина рата ОВК”. Само неколико стотина метара одатле срушена је још једна православна црква. Наиме, за време мартовског погрома 2004. године Албанци су срушили цркву Успења Свете Богородице из 18. века.

Овим догађајима Албанци на Косову и Метохији још једном су показали да се не одричу насиља.

„Смрзао сам се у лименој бараци”

Због искључења струје, која при овако ниским температурама трају и по 20 сати, Срби се довијају како знају и умеју, а институције на Косову и Метохији, нарочито здравствене, раде у немогућим условима. Због промрзлина, у болници „Симонида” у Грачаници крајем јануара смештен је Дра-

Редакција „Велике Србије” објављује и поруку коју нам је уз текст послао дописник са Косова и Метохије, јер је индикатор тешке и мучне српске свакодневице:

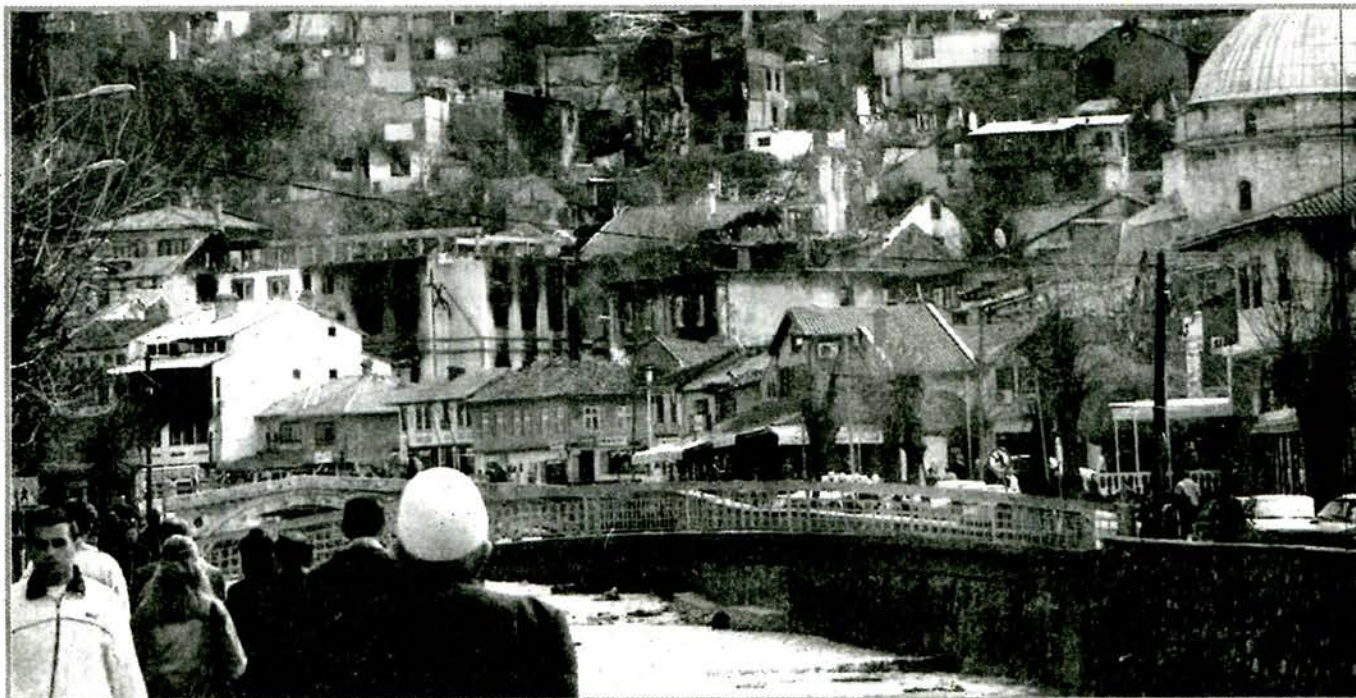
„Извините што касним са текстом, али овај месец ми је био катастрофалан. Струје имамо само неколико сати дневно, а не знамо када ће да је искључе. Док сам писао овај текст струја је нестајала два пута, рачунар ми 'цркне' и скоро све избрише”.

го Шолевић. Шолевићу је 17. марта 2004. године у Косову Пољу запаљен стан па је уточиште пронашао у контејнерском насељу у Грачаници. „Смрзао сам се јер живим у лименој бараци, а струје има само сат дневно. Сада ми је мало боље, али бих волео да останем у болници бар док не прођу ови мразеви, јер ако ме сада пусте, опет ћу да промрзнем”, каже промуклим гласом старина Драго Шолевић.

Највеће проблеме имају здравствене установе и школе, које због ригорозних рестрикција раде у условима непознатим савременој цивилизацији. Деца наставу, на температурама испод нуле похађају у хладним учионицама, а здравствени радници немоћни су у пружању адекватне медицинске заштите својим пацијентима. Доктор Милован Вукотић са хируршког одељења болнице „Симонида” у Грачаници каже да је највећи проблем што не постоје услови за операције. „Струју немамо по 22 сата. Агрегат који имамо се после неколико сати прегреје па не може да ради, те смо принуђени да са свећама обилазимо пацијенте. Не можемо да укључимо никакве апарате који су нам потребни за збрињавање пацијената, рендген нам такође не ради, а најгоре је што ни операциону салу не можемо да активирамо”, каже др Вукотић. Иста ситуација је и у Гинеколошко-акушерском одељењу. „Порођаји се обављају једино уз Божју помоћ. Све активности спроводимо уз помоћ свећа”, каже гинеколог Јелица Лакићевић. У неким селима централног Косова отежано је и снабдевање водом јер многа домаћинства користе хидрофоре.

Срби у Грачаници су протестовали надајући се да се у 21. веку неће дозволити да један народ истребљују методом смрзавања. Али, када су Срби у питању, изгледа да је све дозвољено.

Терористи у трци за Руговину фотељу

Смрт Ибрахима Ругове није била изненађење, с обзиром да је боловао од рака плућа. Главна брига међународних званичника и албанских политичара сада је наћи човека који ће заменити Ругову на месту привременог председника Косова. Многи сматрају да се у процесу проналажења његовог наследника може очекивати велика политичка борба међу албанским партијама, уз употребу насиља и политичких атентата, а није искључено и да се већим протестима изврши притисак на УНМИК како би се убрзало решавање будућег статуса Покрајине. Ругова би могао да буде замењен терористима, који себе називају политичарима, на линији Тачи – Харадинај. У том смислу би требало гледати и захтев Рамуша Харадинаја Хашком трибуналу да му се омогући политичко деловање, али његову даљу судбину одредиће Карла дел Понте.

Поред Тачија, Демократска партија Косова, чији је Тачи лидер, за будућег председника предложила је бившег привременог премијера јужне покрајине Бајрама Редепија, а велике шансе за првог човека Покрајине има и озлоглашени терориста Фатмир Љимај, чија је популарност знатно порасла након ослобађајуће пресуде Хашког трибунала. У трци за Руговино место могао би се наћи и Адем Демаћи као носилац албанског политичког покрета и оснивач терористичке Ослободилачке војске Косова.

За улазак у политичку арену велике шансе има Ветон Сурои, председник партије ОРА. Није искључено ни да се у трку укључи косовски бизнисмен Беџет Пацоли, који није члан ниједне странке, а који је, према писању албанске штампе, био један од главних финансијера терористичке ОВК.

Међутим, у Приштини се тврди да су приче о могућем избору Тачија, Харадинаја, Суроија и других који нису из ДСК само чисте спекулације, јер по привременом уставном оквиру, да би неко постао председник Косова, потребно је да добије 61 глас у парламенту. Демократски савез Косова, који има 47 посланика и подршку коалиционих партнера, ни на који начин не може да буде надгласан, осим ако не дође до распада коалиције, у шта мало ко верује.

Ругова у свом Демократском савезу Косова није именован наследника, а у овој странци већ дуже време води се мали рат између представника три струје који се боре за водеће место у странци. Према писању албанске штампе, чланство се поделило између симпатизера председника Скупштине Неџата Дација, који је тренутно вршилац дужности председника Косова, Сабрија Хамитија и Коља Берише.

Ако се узме у обзир чињеница да су терористи обукли одело политичара и да је Запад то аминовао, да на Косову и Метохији постоји око 400 хиљада комада нелегалног оружја, да владају велика незапосленост, мафија, спремност Шиптара да учине све како би добили независну државу, онда је јасно да Срби не могу да очекују ништа боље ма ко дошао на Руговино место. После смрти Ибрахима Ругове остаје непознато и ко ће преузети челну позицију приштинског преговарачког тима, а по писању албанских медија то ће бити Хашим Тачи. Интересантно је да је Тачи био и шеф албанске делегације у разговорима у Рамбујеу.

Ко даје подршку Шиптарима

Председник Косова Ибрахим Ругова сахрањен је поред припадника терористичке ОВК у близини споменика палим борцима у Другом светском рату у приштинском насељу Веланија.

На сахрану Ибрахима Ругове дошло је четрдесетак државних делегација, међу којима су били председници Хрватске, Словеније и Македоније – Стипе Месић, Јанез Дрновшек и Бранко Црвенковски, шеф дипломатије Црне Горе Миодраг Влаховић, многочлана делегација Албаније... Како извештавају београдски медији, Европску унију представљала је министар унутрашњих послова Аустрије Урсула Пласник. Хавијер Солана дошао је у друштву европског комесара за проширење Олија Рена и посредника УН на преговорима о будућем статусу Косова Мартија Ахтисарија. У поворци су били и бивши шефови дипломатије УНМИК-а Бернар Кушнер, Михаел Штајнер и хашки оптуженик Рамуш Харадинај.

Током сахране Ибрахима Ругове, присутној маси људи војници КФОР-а су делили летке у којима је, поред изреченог саучешћа, била записана и јасна гаранција и истовремено упозорење свима, који би садашњи несигуран политички положај на Косову намеравали да искористе за нову експлозију на Балкану: „Становници Косова и Метохије, КФОР вас неће оставити на цедилу!“ Остало је нејасно коме се обраћају.

Захтев за албанском аутономијом на југу Србије

Свој задатак пред преговоре о будућем статусу Косова и Метохије обавили су и Албанци на југу Србије, усвојивши платформу у којој се траже децентрализација власти, специјални односи с Косовом и Метохијом, повлачење српске војске и полиције и оснивање локалне пограничне мултиетничке полиције. Циљ овакве платформе, на коју власти готово да нису реаговале очигледно је да ојача преговарачке

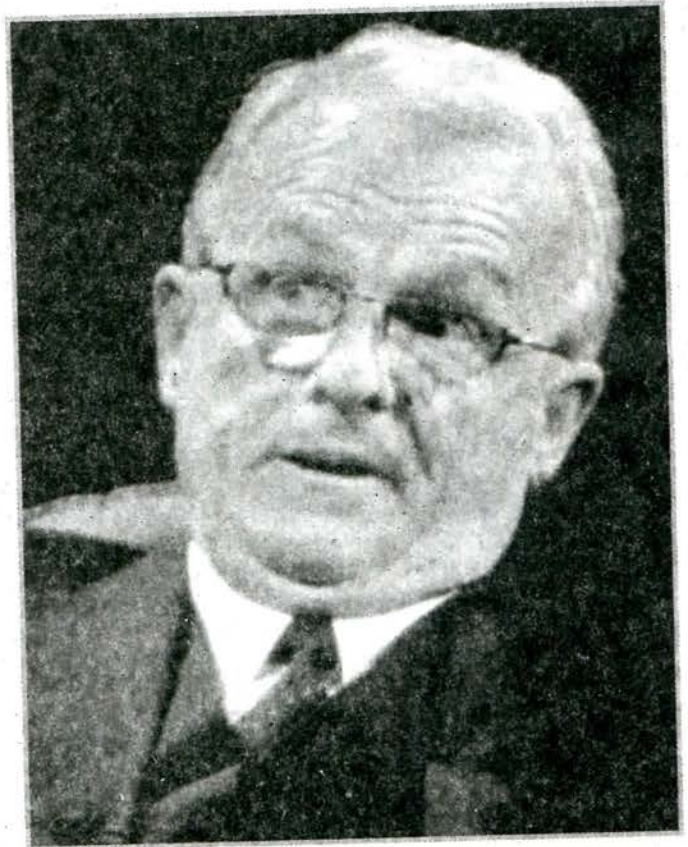
позиције косовских Албанаца на будућим преговорима о Косову и Метохији по систему – ако Београд тражи аутономију за Србе на Косову онда ћемо и ми тражити аутономију за Албанце на југу Србије.

Ову платформу Албанци са југа Србије усагласили су крајем прошле године у Приштини са чланом преговарачког тима Ветоном Суроијем, кога су изабрали за, како кажу, „амбасадора прешевске долине“.

„Ми ћемо посредством Суроија тражити пуна права Албанаца у општинама Прешево, Бујановац и Медвеђа и тражићемо пуна права за Србе на Косову“, рекао је тада у Приштини председник Скупштине општине Прешево Рагми Мустафа. Да нам је држава као што би требало да буде, не би сви тражили своје поседе, посебно не Албанци на југу Србије, који имају локалну власт у две општине, наставу у школама на свом језику, имовина им је заштићена, имају слободу кретања. Уосталом, ако се узме у обзир да Албанци имају аутономију на Косову и Метохији, свака прича о аутономији две општине је исувише смешна.

Србе изједначавају са нацистима

Оно што обележава почетак „пресудне“ године су и изјаве светских србомрзаца као што је Дорис Пак, која каже да је „одлазак“ Косова и Метохије цена владавине Слободана Милошевића коју демократска Србија мора да плати. „Знам како је Србима – ми у Немачкој смо морали скупо да платимо злодела која су вршена у наше име, тако и Срби морају да се суоче са оним што је Милошевић радио у њихово име“, речи су шефа делегације Европског парламента за југоисточну Европу Дорис Пак. Поредити Хитлера са Милошевићем је, благо речено – неукусно. Одакле јој право да Србију и Србе ставља у исти кош са Немачком и Немцима! Госпођа је заборавила чињеницу да је Србија бранила своје, а Немачка нападала туђе границе, као што је заборавила и концентрационе логоре и злочине које су нацисти почини-

ли над Јеврејима, Србима, Ромима и другим народима (само Руса су побили преко 20 милиона у својим амбицијама за Трећим рајхом).

Да ли се госпођа Пак можда запитала где би био крај када би се свакој држави одузимале територије само зато што брани свој уставни поредак. Пак је иначе позната као особа која већ годинама делује против Срба и Срби од ње ништа добро нису ни очекивали. Подсетимо се недавне активности госпође Пак када је северна српска покрајина у питању. Она је, као припадник немачке Демокришћанске странке, била један од 88 посланика који су у Европском парламенту подржали усвајање Резолуције о заштити мултиетничности у Војводини, којом су власти у Србији оштро критиковане због пораста сукоба на етничкој основи и угрожавања права мањина. Касније се, како су писали неки београдски медији, извињавала, рекавши да није знала да гласањем за Резолуцију о Војводини тражи аутономију од пре 1990. године. Зашто неко не каже госпођи Пак да су и Албанци у јужној покрајини још осамдесетих година тражили оно што траже и данас, иако су тада имали потпуну аутономију.

Народни посланик Српске радикалне странке са Косова и Метохије **Љубомир Краговић** говори о актуелним догађајима из јануара везаним за јужну српску покрајину.

• У ком ће се правцу кретати политичка ситуација на Косову и Метохији после смрти Ибрахима Ругове?

Очекујем да дође до велике њолиничке борбе међу албанским њолиничким ѡријацима и мислим да ће доћи и до ѡроливања крви. Познајући шипшарски народ, ѡно не може да се обави мирним ѡуштем, већ мора доћи до крви и сукоба, а кроз ѡај сукоб у ѡлиничкој борби на Косову и Метохији може доћи и до жришава на српској сирани.

• Многи сада хвале покојног Ругову; поред Албанаца и западних дипломата, о његовој политици позитивно говоре чак и поједини Срби.

Све ово ѡшћо се дешава од 1999. године до данас сирорѡно је ѡшћим ѡшћврдњама и ѡпоказује каква је зашћиња ѡлиничка за коју се он залагао. Ја бих ѡризнао да је он имао ѡше гандијевске методѡе да је он 17. мартѡа изашао да каже – не можѡте на ѡај начин да се обрачунаваѡте са својим комѡијама, међуѡшћим, он ѡшћо није урадио, а ѡшћићо је ѡшћо било орѡанизовано, смаѡшћрам да је уѡраво он, као ѡрви човек Покрајине, ѡшћо орѡанизовао. Дакле, ако се већ десѡо 17. мартѡ, не може бићѡи никаквог ѡговора да је он човек који је заговарао мирну ѡшћићу или гандијевску методѡу ѡлиничке борбе.

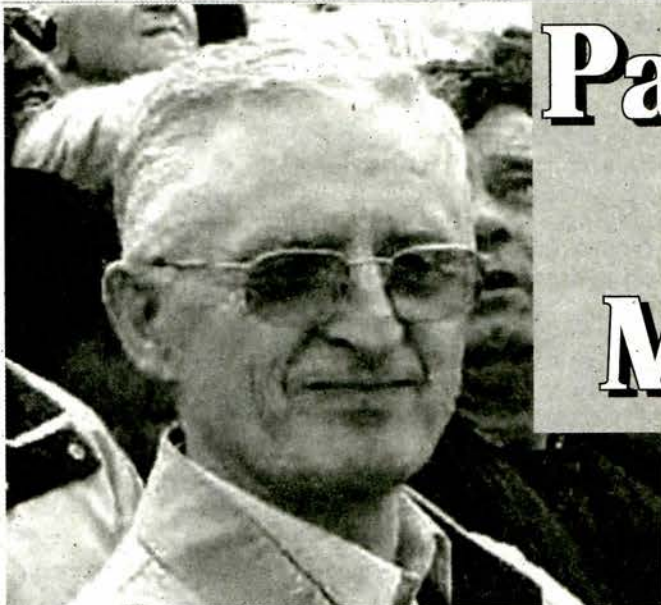
• Како оцењујете изјаву Дорис Пак да ће Србија морати да плати цену Милошевићеве владавине, а да ће то бити Косово и Метохија?

Дорис Пак много годинѡа уназад делује ѡрѡшћив Срба и српског народа и њена изјава не изненађује. Милошевић је био ѡлиничар и ѡпредседник Србије и Југославије, он је свој ѡпораз доживео ѡако ѡшћићо су му грађани ускраћѡили ѡоверење. Везиваѡи Милошевића са ѡубићком Косова и Метохије је изузѡетно глѡпо, јер Милошевић не живи на Косову, него ѡшћамо живи српски народ.

• Албанци са југа Србије недавно су усвојили резолуцију којом траже аутономију, повлачење српске полиције. Реакције власти у Србији готово да није било, шта мислите о томе?

Уѡраво је ѡроблем код српског руковоѡсћива ѡшћићо оно делује некако усћавано и усћорено. Влада Србије, умесћићо да се бави оним чѡме мора да се бави, ѡшћо јесћѡ да сироводи одлуке Скуѡићићине Србије и да консћићанићно ради и делује, очекује да неко другѡи неѡшћићо уради умесћићо њѡ. Заѡшћо народ Србије вићше и нема ѡоверења у ѡшћу владу, која мора да изнесе сав ѡшћерѡић, јер она обавља извршну власћѡу у Србији а самим ѡшћим и на Косову и Метохији и на југу Србије, где не сме да се дозволи да се дешавају ѡшћакви ѡосѡићуићи као ѡшћићо је усвајање докуменѡића о расћарчавању земље, јер ѡшћо значи да би сирѡра исћићо моћли да ураде и грађани Новог Пазара, Сјеѡићце, Туѡшћина. То значи да би исћићо моћли да ураде и Мађари на северу Реѡублике, а ѡшћо заѡправо значи да ми немамо домаћина у Реѡублици Србији. Мора Влада енергѡичнићје да делује, а ѡшћо ће бићѡи у наредном ѡшћериоду, када српски радикали дођу на власћѡу.

Расрбљавање Косова и Метохије (1)

Живадин Јовановић је био савезни министар иностраних послова од јануара 1998. до новембра 2000. године. Учесник је сасијанка Милошевић-Алхисари-Черномирдин 2. и 3. јуна 1999. године у Београду. Био је посланик Народне и Савезне скупштине све до његовокибарског ључа. Један је од оснивача и актуелни председник Београдског форума за свет равноправних. Аутор је књиге „Укидање државе” и више других публикација.

- *У историјском памћењу српског народа Косово и Метохија носи назив Сијара Србија, представља колевку српске државности, српске културе, духовности и српства уопште. Косово – земља њица косова и Метохија – поседи манастира, српски њионими сведоче о њома. Тај њосиор Срби насељавају још од раној средњег века и на њему је сиворена прва српска држава. У средњем веку на Косову и Метохији изграђено је око 1.400 манастира, црква и других сиоменика српске културе. Паиријаришијска црква у Пећи је седишице Српске православне цркве.*

Пише: Живадин Јовановић

Постоји много докумената и чињеница који сведоче о коренима и континуитету насиља и терора Албанаца над аутохтоним српским и црногорским становништвом на Косову и Метохији. Та документа покривају различите периоде у историји – од времена када су Албанци, служећи верно прво турске, а касније и друге стране освајаче, на свирепе начине прогањали Србе са тих простора. Та политика расрбљавања Косова и Метохије прогоном Срба одвија се континуирано кроз векове, али је посебно дошла до изражаја у XIX и XX веку, кулминирајући у току Првог и Другог светског рата, као и у последње две декаде постојања Југославије (СФРЈ, СРЈ).

Етничко чишћење Срба са Косова и Метохије има дугу историју. Оно практично почиње одмах после Косовске битке 1389, која није представљала само пораз Србије од надируће Отоманске империје, већ пораз хришћанства пред исламом. Зато је пад Србије као најснажније средњовековне државе на Балкану, означио отварање пута за ширење ислама на европском тлу. Прихватање ислама значило је економску и социјалну промоцију, а резултат је био учвршћивање отоманске окупације Балкана.

Албанци, већином номади, настањивали су планинска подручја јужно од Косова, нису имали своју аутокефалну цркву и масовно су прихватили ислам. Тиме је расла њихова моћ и утицај. Албанци су постали стуб власти Отоманске империје, Срби потлачена раја. Ојачани својом улогом у власти, Албанци су масовно досељавали своје сународнике номаде у плодне делове Косова и Метохије потискујући Србе са њихових имања ка северу. Ту су и корени дубоког неповерења, па и повремених српско-албанских сукоба. Српска већина се смањивала и честим масовним сеобама Срба предвођених поглаварима Српске православне цркве. Највећа је била сеоба под патријархом Арсенијем III Чарнојевићем 1690. године, након пораза Хабсбуршке монархије од Турака. Половином XIX века резултат је био српско-албански паритет становништва на Косову и Метохији.

Етничко чишћење Срба је посебно интензивирано после оснивања Албанске лиге у Призрену 1878. године, која је разрадила концепт стварања велике Албаније (Призренска лига). Угледни европски историчар Константин Јиричек тврди да је из Старе Србије у периоду од 1878. до 1912. године протерано у централне области данашње Србије око 150.000 Срба, односно готово једна четвртина српског становништва.

Поред многобројних руских, француских и других извора, о том процесу говори и богата енглеска дипломатска грађа. Примера ради, Сер Џорџ Банам, у писму маркизу Лендсдауну, од 7. маја 1901. године, пише, поред осталог, да је 40 српских породица било приморано да услед албанског терора побегне у централну Србију. Други енглески дипломата тог доба, господин Јанг, у писму, такође маркизу Лендсдауну, децембра 1901. године, наводи да је од пролећа до децембра те године у централне делове Србије протерано са Косова и Метохије преко 200 српских породица.

У књизи докумената „Преписка о албанским насиљима у Старој Србији 1898-1899”, коју је на српском и француском језику објавило тадашње Министарство иностраних дела Краљевине Србије, документовано се говори о систематској политици насиља Шиптара над српским становништвом у јужним рубним, још неослобођеним подручјима, која су, на основу одлуке Берлинског конгреса, остала у саставу тадашње отоманске Турске, а ван граница Србије. Та књига уверљиво сведочи о стању репресије, терора, отмице,

погрома и бешчашћа Албанаца који су тадашње стање у тзв. Косовском вилаету користили као добру прилику да појачаним насиљем присиле српско становништво на иселовање.

Развој ситуације на Косову и Метохији у току двадесетог века је показао да се ништа није променило у методима расрбљавања тог простора, већ, напротив, да је политика притисака и терора над Србима од стране Шиптара постала још грубља и погубнија. Број Срба који су били присиљени да, пред организованим терором Шиптара, напуштају ту српску покрајину непрекидно је растао. То је посебно дошло до изражаја током Првог светског рата, нарочито за време повлачења српске војске преко Албаније, крајем 1915. године.

Настојања Краљевине Југославије да подстицањем повратка Срба и Црногораца на Косово и Метохију уравнотежи насилно поремећену етничку структуру анулирана су новим геноцидом над Србима током Другог светског рата. Тада су цела Метохија и део Косова били прикључени „великој Албанији“, коју је створила Мусолинијева окупаторска власт. Охрабрени од окупатора и ослањајући се на његове снаге, албански фашисти су у кратком периоду убили око 10.000, а протерали преко 100.000 Срба. У то време из Албаније је досељено око 150.000 Албанаца који никада раније нису живели на Косову и Метохији.

О злочинима Албанаца над Србима на Косову и Метохији из тог времена постоји, поред осталих, писано сведочење Хермана Нојбахера, који је био на дужности специјалног политичког опуномоћеника Трећег Рајха за југоисточну Европу од јесени 1943. године. Он, поред осталог, бележи: „Шиптари су пожурили да протерају што је могуће више Срба из земље. Препоручио сам хитно арбанашкој влади да се прогонима учини крај. Када сам видео да је моја интервенција остала без успеха, затражио сам давање оставке на моју мисију у Албанији“.

Током 1945. у Дреници је избио устанак против укључења Косова и Метохије у Југославију, односно Србију. Циљ устаника је уједињење са Албанијом и остваривање програма „велике Албаније“ који је Призренска лига усвојила 1878.

Нова југословенска власт, уместо да после ослобођења од фашистичке окупације 1945. године поврати протеране Србе на њихова имања и у њихове домове на Косову и Метохији, забранила им је повратак. Последице су биле – легализација протеривања, правна, политичка и морална деградација протераних Срба, слабљење српског националног фактора – како на Косову и Метохији, тако и у целој Србији и југословенској федерацији. Власт коју су Албанци имали вешто су користили за настављање расрбљавања и албанизацију српске постојбине. Попустљивост до снисходљивости, доброг дела српских кадрова према партијско-држав-

ном врху и посебно према Титу и Кардељу, који су у читавом послератном периоду водили политику по клишеу „што слабија Србија, то јача Југославија“, само је осокољавала шиптарско руководство да настави са стратегијом албанизације Покрајине као претпоставком за коначно отцепљење и сједињење са Албанијом.

Иако је после рата било јасно да се на Косову и Метохији развија албански сепаратистички покрет, државно-партијско руководство није имало политичке воље да се томе одлучно супротстави. Тако је било неколико акција сакупљања илегалног оружја, али су и оне у коначном политичком ефекту више користиле сепаратистима него Србији. Шиптарски руководиоци, свесни Титове подозривости према „српском национализму“, знали су да сваку такву акцију представе као „злоупотребу српске УДБ-е“ и „опасност по међунационалне односе“.

Политичка ликвидација Александра Ранковића, Ђеће Стефановића, Војкана Лукића на Шестом пленуму ЦК СКЈ, познатом као Брионски пленум, 1. и 2. јуна 1966, због наводне завере против Тита, суштински је ослабила, какву такву позицију српских кадрова, а тиме и позицију Србије у федерацији. У државној безбедности, обавештајним и контраобавештајним службама, укључујући спољну, настале су чистке „Ранковићевих и Ђећиних кадрова“, ломови, дезоријентација, несигурност. Сепаратистички задојени албански руководиоци на Косову и Метохији могли су да лидују. Њихове сталне примедбе на рачун Удбе и полиције коначно су добиле потврду са највишег места. Могли су, дакле, са још мање ризика да наставе своје антисрпске планове.

Постаје јасније како је и зашто, у периоду од 1961. до 1981. године, дошло до убрзања протеривања и етничког чишћења Срба. Према званичним подацима, у том периоду је под организованим терором Албанаца протерано преко 220.000 Срба. У целом том периоду је настављено илегално усељавање Албанаца из Албаније на Косово и Метохију. Према званичним статистикама, само између 1948. и 1956. године на Косово и Метохију је усељено око 40.000 Албанаца.

Треба истаћи и то да је, поред систематског и насилног расрбљавања Косова и Метохије, висок наталитет Албанаца био важан фактор измене етничког састава становништва у Покрајини. Иако је у науци уобичајено да се повећани наталитет објашњава заосталошћу једног народа, евентуално неким културним посебностима (религија, традиција и сл.), у конкретном случају, тим факторима треба додати и чињеницу да је наталитет косметских Албанаца на разне начине подстицан и као инструмент сепаратизма, достигавши око 3 процента годишњег прираштаја, што је највиши проценат у Европи и међу највишим у свету.

Припреме за оружану сецесију

У мери у којој су косовски Албанци у Титово време добијали веће уставне прерогативе, расли су њихови апетити за независношћу, отцепљењем од Србије ради сједињења са Албанијом, западном Македонијом, деловима Црне Горе и Грчке, коначно, ради остварења циљева Призренске лиге из 1878.

Ретки српски политичари који су имали људске и моралне храбрости да дигну глас против политике систематске деградације Србије и српског народа и повлађивања албанском сепаратизму, били су изопштани из политичког и јавног живота, проглашавани за „српске националисте“, „противнике политике националне равноправности“, „разбијаче јединства СКЈ“.

Такав је случај Добрице Ђосића и Јове Марјановића, чији су ставови о проблемима Срба на Косову и Метохији¹⁾ окарактерисани као подстрекивање национализма и нарушавање јединства у СКЈ.

Крајем новембра 1968. на Косову и Метохији су организоване масовне, рушничке демонстрације албанских сецесиониста. Све демонстрације у тој покрајини, почев од Дреничког устанка 1945. до данашњих дана, без обзира на формалне поводе, имају један циљ – етничко чишћење Срба и потискивање Србије, припремање отцепљења и стварање „велике Албаније”.

Уставом из 1974. године, великом заслугом Едварда Кардеља, Титовог првог идеолога и покретача свих уставних промена, обе покрајине – Косово и Метохија и Војводина, у суштинским надлежностима изједначене су са републикама. Србија је практично подељена на три дела, од којих је сваки био директно, независно заступљен у органима федерације. Уместо шест, створено је осам федералних јединица. И не само то. Србија на нивоу федерације није могла да иступа у име покрајина које су формално остале у њеном саставу. Покрајине су у уставном систему Србије имале своје представнике и делегације на свим нивоима одлучивања – од парламента, преко државног Председништва, до Владе, везујући руке Србији како у погледу управљања пословима унутар Републике, тако и у заузимању ставова са којима тај „остатак” Србије наступа на нивоу федерације! Закључак: иако формално покрајине, вештим замешатељством, Кардељ је осигурао да покрајине у целини имају већу моћ него „Србија ван покрајина”, како се у том периоду називала централна Србија.

После Титове смрти 1980. године, водећи шиптарски националисти на Косову и Метохији нису се више задовољавали широком аутономијом и загарантованим политичким и људским правима, што им је било обезбеђено. Тражили су статус републике и припремали се за отцепљење. То је дошло до изражаја у масовној побуни јасно сепаратистичког карактера у пролеће 1981. године, под паролом „Косово република”, као корака ка сецесији, сједињавању са Албанијом и стварању „велике Албаније” присаједињавањем „свих других албанских земаља”, читај – западне Македоније, делова Црне Горе, Грчке и три општине на југу Србије.

Домаћи или страни политичари који верују у другачије процене, или не разумеју реалности, или свесно подржавају сепаратизам, насиље (тероризам) и етничко чишћење, слично комунистичким лидерима – Титу и Кардељу, ти лидери деценијама нису имали никакве односе са Енвером Хоџом, али су му својим односом и игром са лидерима албанског сепаратизма на Косову и Метохији и те како помагали да ужива у приближавању великоалбанском пројекту.

Упоредо са захтевима појединих република за сецесијом почетком деведесетих година прошлог века, дошло је до сецесионистичке ескалације и на Косову и Метохији. Албански сепаратисти су 18. октобра 1991. године прогласили „Независну Републику Косово”, коју је Албанија, једина земља на свету, одмах признала. После самоорганизованих и неле-

гално одржаних председничких избора у мају 1992. године, Ибрахим Ругова је изабран за „председника Републике Косово”. Упоредо с тим, косовски Албанци су приступили стварању својих паралелних институција у домену власти, економије, школства, здравства и друго, бојкотујући изборе у Србији и Југославији, одбијајући на тај начин да користе права на одлучивање легалним, демократским путем. Уместо тога, они су организовали своје паралелне и илегалне институције у покрајини.

Утицајни страни фактори који су подржавали сецесију бивших југословенских република, односно разбијање Југославије (СФРЈ), изашли су са тврђом да је криза на Косову и Метохији последица доношења новог Устава Србије 1990. године. Тврдило се да је тим Уставом „укинута аутономија Косова и ограничена људска права Албанаца”. Таква тврђња је без основа. Уставом Србије из 1990. године, једино је укинута државност Покрајине Косова и Метохије, односно успостављено је државно јединство Републике Србије. Аутономија није укинута, људска права Албанаца, већа од предвиђених Конвенцијом о људским правима и Оквирном конвенцијом о правима припадника националних мањина Савета Европе, нису ни на који начин била ни ограничена, а камоли укинута.

У читавом том периоду на Косову и Метохији је редовно излазило око 50 дневних, недељних и других новина и часописа на албанском језику, са годишњим тиражом од преко 2,5 милиона примерака. У Приштини је функционисао највећи албански универзитет (већи од оног у Тирани), школе, болнице, обданишта су без прекида били отворени за Албанце. Албанци су чинили велику већину међу запосленима у привреди и јавним службама. Ако је било проблема, онда они нису били део политике, нису били правило, већ изузеци.

Стоји чињеница да су албански политичари – носиоци сепаратизма, иницирали рад неких паралелних институција у школству, здравству, на пример. Исто тако је чињеница да су разне терористичке групе, нарочито у позним деведесетим годинама, претњама и уценама, присиљавале своје суграђане Албанце, да не користе услуге одређених државних служби, да бојкотују наставу и слично. Међутим, за то разлози нису били у дискриминаторској државној политици, већ у концепту отцепљења Покрајине и сједињавања са Албанијом. Проблем, дакле, није био у кршењу људских права, „укидању аутономије”, већ у плану да се, на све могуће начине, одузме српска државна територија.

Владе Србије и Југославије су од почетка избијања косовске кризе показале пуну спремност за дијалог о свим отвореним питањима. Једини предуслов за дијалог био је тај да Албанци одустану од сецесије и признају да је Косово и Метохија саставни део Србије и Југославије, што су они упорно одбијали. Нажалост, ни САД, ни ЕУ нису чиниле искрене и озбиљне напоре да се косовски Албанци приволе на преговоре са Владом Србије (СРЈ). Напротив, њихово укупно постављање, нарочито двострука игра америчке Бушове администрације, само је охрабривало сепаратистичке снаге и јачало њихову позицију.

Са отцепљењем Словеније и Хрватске, и косовска криза је ушла у нову етапу. Од 1993. године, кад је формирана терористичка Ослободилачка војска Косова (ОВК), албански сецесионисти су започели и отворену терористичку борбу за насилно отцепљење Косова и Метохије. Та терористичка организација је масовно наоружавана и обучавана од стране појединих западних земаља, пре свега Немачке, САД, Велике Британије и Швајцарске, као и од појединих исламских земаља.

Својевремено су у Немачкој и Швајцарској објављене листе са именима банака и бројевима рачуна на које су упућивани прилози за ОВК. Тако, на пример, само у фонд у Бону²⁾,

којим је управљао Бујар Букоши, Шер тзв. косовске владе у егзилу, годишње је уплаћивано преко 10 милиона немачких марака. Како је у једној емисији на телевизији WDR објављено, у обуци „бораца ОВК“ у специјалним терористичким камповима у северној Албанији, учествовали су и сарадници немачких тајних служби.

Према извештају енглеског недељника „Еуропан“ и часописа „Конкрет“ (3/99), терористима ОВК је, уз немачку подршку, испоручено преко Албаније најмодерније оружје и опрема у вредности од више милиона марака. Према изјавима сарадника ОЕБС, Била Фокстона, који је био стационаран на граници између Албаније и Југославије, међународни посматрачи су у јуну 1999. године са изненађењем приметили да су припадници ОВК носили немачке униформе. Уосталом, немачка обавештајна служба је јавно признала да је у Берлину и Франкфурту дуже време организовала обуку албанских терориста и транспорт оружја за ОВК. Значајну помоћ албанским терористима пружале су и поједине муслиманске земље, првенствено Иран и Турска, као и албанска нарко-мафија у свету.

Према тврдњи британских војних извора, главни задатак око наоружавања и обуке припадника ОВК, поверен је у 1998. години америчкој одбрамбеној обавештајној агенцији (ДИА) и британској тајној служби М16, заједно са „бившим и активним члановима 22 САС (британска 22nd Special Air Regiment), као и британским и америчким приватним безбедносним компанијама“ („The Scotsman“, Glasgow, 1999. године).

О томе „The Scotsman“ каже: „Америчка ДИА је контактирала М16 ради договора о програму обуке ОВК, каже виши британски војни извор. М16 је потом ту операцију, на бази под-уговорног односа, пренео на британске безбедносне компаније, које су, са своје стране, контактирале изванредан број бивших чланова 22. САС пука (Regiment). Затим је састављена листа наоружања и опреме коју је тражила ОВК. Док су те тајне операције трајале, активни чланови 22. САС пука, највећи део из јединице D Squadron-а, били су међу првима распоређени на Косову, пре него што је почела кампања бомбардовања у марту 1999“.

Терористички карактер ОВК

Најчешће мете терористичке ОВК су од почетка њене оружане активности биле полицијске станице и војне установе на Косову и Метохији, као и цивилно становништво. Њене жртве су често били припадници њиховог сопственог народа, само зато што су били лојални грађани државе Србије. Терористичка активност ОВК се појачавала из године у годину. У току 1996. године терористи ОВК су извршили 31 политичко убиство. Темпо је убрзан 1997. године, када је извршено 55 убиства.

Док је Ругова тврдио да ОВК представља уобразиљу српске пропаганде, њени терористи су само у септембру 1997. године извршили оружане нападе на 11 полицијских станица. Број жртава тероризма у првој половини 1998. године нагло се повећао. Само за првих 5 месеци (фебруар-јуни), терористи ОВК су извели 409 терористичких акција, тј. преко 80 месечно, или у просеку три дневно. При томе су у 261 случају мете напада били цивили, или цивилни објекти. У том периоду убијено је 35 особа, 29 теже и 21 лакше рањено. У наведеном периоду органи полиције су били мета 148 терористичких напада, у којима је убијено 18, а теже и лакше рањено 67 полицајаца.

Ниједна влада у свету не би могла да остане пасивна према активности терориста који су за нешто више од две године оружане побуне убили 152 особе. Разуме се да је полиција не само морала да узвраћа на све учесталије нападе терориста, већ је било неопходно да предузима и офанзивна деј-

ства са циљем разбијања и неутралисања терористичких група и успостављања реда и закона.

Терористичко насиље на Косову и Метохији није поштедело ни припаднике Војске Југославије, односно њене јединице, штабове и установе. Само у априлу 1998. године албански терористи су извршили 11 напада на објекте Војске Југославије. Од првих тежих терористичких напада на Војску Југославије па до њених офанзивних дејстава против снага ОВК, прошла су скоро 4 месеца – више него довољно за констатацију и одговор на питање која је страна на Косову и Метохији прво употребила оружје, односно ко је, заправо, кога напао.

У широком спектру ставова разних међународних политичких структура и једном делу међународне јавности, нарочито од половине 1988. године, доминирала је смисљено лансирана неистина о ОВК као некаквом „герилском покрету“ албанске националне заједнице на Косову и Метохији. Ипак је свест о терористичком карактеру ОВК била присутна код објективних посматрача догађаја на Косову и Метохији. Тако је Федерација америчких научника (ФАС), која се сматра „трустом мозгова“, објавила 1998. године извештај у којем је сепаратистичко – терористичку ОВК сврстала међу 113 најпознатијих терористичких организација у свету. ФАС је, уз Стејт Департмент, једина организација у САД која се озбиљно бави проучавањем и класификовањем терористичких организација у свету.

Дон Пајк, шеф одсека за безбедност ФАС-а, изјавио је да је његова организација израдила „комплетну анализу, детаљно истражујући начин деловања и структуру ОВК, за разлику од Стејт Департамента, који процене базира углавном на политичкој основи“. Господин Пајк сумарно наводи чињенице због којих је ОВК сврстана међу терористичке организације. Пре свега, тактика ОВК састоји се у напади на органе безбедности, и то из заседе. Затим, чланови ОВК организовани су у ћелије од три до пет чланова, што је карактеристично за терористичке организације. Чланови групе су видно опседнути својом идејом одвајања Косова и Метохије од Србије и СРЈ и њиховим припајањем тзв. „Великој Албанији“, а наредбе претпостављених беспоговорно извршавају.

У даљој анализи ФАС-а истакнуто је да у редовима ОВК има око 1000 плаћеника из Албаније, Саудијске Арабије, Јермена, Авганистана, БиХ и Хрватске, као и „војних стручњака“ из Велике Британије и Немачке, који раде као инструктори. Главни кампови за обуку терориста ОВК налазе се у албанским градовима Љабинот, Тропоја, Кукеш и Бајрам Цури, где су концентрисане присталице бившег албанског председника Салија Берише.

У извештају ФАС-а стоји, поред осталог, и то да... „Отворени дугорочни циљ ОВК јесте да уједини албанско становништво Косова и Метохије, Македоније и Албаније у Велику Албанију. Све до недавно, Косовари су сматрали да је статус треће републике у оквиру Југославије за Косово само прелазна фаза у постизању независности Косова...“.

Да је ОВК представљала очигледну терористичку организацију са свим њеним карактеристикама, то је био став свих полиција западних земаља, јер су добро познавале везе те организације са мрежом трговаца дрогом, оружјем и белом робљем.

И сам специјални изасланик САД за Балкан, Роберт Гелбард, је 23. фебруара 1998. године на једној конференцији за новинаре у Београду, изјавио: „Дубоко смо узнемирени и енергично осуђујемо неприхватљиво насиље које спроводе терористичке групе на Косову, а посебно ОВК. Ради се, без икакве сумње, о једној терористичкој групи. Не прихватам никакво оправдање. Радећи годинама на проблемима активности терориста, ја добро умет да препознам и дефинишем

једну терористичку групу, одбацујући сваку реторику и држављајући само чињенице. Дакле, активности те групе говоре саме за себе". Позвао је све демократске албанске лидере да „осуде тероризам и тиме покажу на којој су страни”.

И у естаблишменту САД, осим у Клинтонској администрацији од друге половине 1998. године, постојала је недвосмислена оцена да је ОВК типична терористичка организација. То потврђује пажљиво сročени документ који је припремио Сенатски комитет Републиканске партије 1999. године, у којем је речено:

„У време када је почело бомбардовање НАТО (24. март 1999), партнерство Клинтонске администрације са ОВК било је недвојбено. Тако демонстративно прихватање од стране водећих званичника Клинтонске администрације једне организације коју је само годину дана раније један од њених званичника означио као терористичку је, најблаже речено, запањујући обрт. Још значајније што ново Клинтон – ОВК партнерство може да прикрије забрињавајуће особине ОВК, које је Клинтон пропустио да узме у обзир”.

Улога ОВК као терористичке организације подробно је документована у једном транскрипту америчког Конгреса, из децембра 2000. године. Frank Ciliuffo, из Програма глобалног организованог злочина (Globalized Organised Crime Program), у сведочењу пред Правним комитетом Представничког дома америчког Конгреса (The House of Representatives Judicial Committee), 13. децембра 2000. године, изјавио је:

„Оно што је било широко скривено од очију јавности била је чињеница да је ОВК део својих фондова добијала од продаје наркотика. Албанија и Косово се налазе на средини Балканског пута који повезује Позлаћени полумесец Авганистана и Пакистана са тржиштем наркотика у Европи. Вредност тог пута се процењује на око 400 милијарди америчких долара годишње и рукује са око 80 одсто хероина намењеног Европи”.

Анализирајући резолуције Савета безбедности УН о Косову и Метохији, усвојене пре агресије НАТО на СР Југославију, долази се до закључка да је и Савет безбедности сматрао да је на Косову и Метохији дошло до терористичке побуне и да је УЧК (ОВК), у њима, иако не поименице, индиректно јасно квалификована као терористичка организација. То се посебно види из Резолуције 1160, усвојене на седници СБ 31. марта 1998, затим Резолуције 1199, усвојене на седници СБ 23. септембра 1998. године и Резолуције 1203, усвојене на седници СБ 24. октобра 1998. године.

У резолуцији 1160 већ у самој Преамбули је јасно изречено осуда... „свих аката тероризма од стране ОВК или било које друге групе или појединца, и сваке спољне подршке терористичкој активности на Косову, укључујући финансирање, наоружавање и обуку”.

У оперативном делу Резолуције, у параграфу 2, упућен је недвосмислен позив руководству косовских Албанаца да... „осуде све терористичке акције”, подвлачећи да... „сви елементи албанске заједнице на Косову треба да остварују своје циљеве једино политичким средствима”. Никада, међутим, политички представници Албанаца на Косову и Метохији нису то учинили, већ су свим својим поступцима охривали и давали подршку тероризму ОВК.

У параграфу 8 исте Резолуције, уз завођење потпуног ембарга у продаји или снабдевању Југославије у наоружању, Савет безбедности се чврсто обавезао да ће... „спречити наоружавање и обуку у корист терористичких активности на Косову и Метохији...”.

Да је то остало само празно обећање показује накнадни развој ситуације на Косову и Метохији, када је са јачањем терористичких активности ОВК дошло до све масовнијег прилива наоружања и још интензивније обуке терориста, посебно у Албанији.

У Резолуцији 1199, Савет безбедности понавља осуду тероризма као средства за „остваривање политичких циљева било које групе или појединца”, и осуђује „сваку спољну подршку таквој активности на Косову, укључујући снабдевање оружјем и обуку за терористичке активности на Косову, уз изражавање забринутости због извештаја о непрекинутом кршењу забрана уведених претходном Резолуцијом 1169...”.

У оперативном делу резолуције, у параграфу 6, Савет безбедности поново инсистира да руководство косовских Албанаца... „осуди све терористичке акције и подвлачи да сви елементи у заједници косовских Албанаца треба да остварују своје циљеве једино мирољубивим средствима...”.

У параграфу 11, Савет безбедности захтева од свих држава чланица да... „спрече прикупљање новчаних средстава на њиховој територији (funds collected on their territory), која се користе за кршење Резолуције 1160...”.

У Резолуцији 1203, као и у претходним, Савет безбедности осуђује... „како све акте насиља сваке стране, тако и тероризам било које групе или појединца за постизање политичких циљева, као и сваку страну подршку за такве активности на Косову, укључујући снабдевање оружјем и обуку за извођење терористичких активности на Косову и изражавање забринутост због извештаја о континуираном кршењу забрана уведених Резолуцијом 1160...”.

У параграфу 10 ове резолуције Савета безбедности се „инсистира на томе да руководство косовских Албанаца осуди све терористичке акције, захтева неодложан престанак таквих активности и наглашава да сви елементи албанске заједнице на Косову треба да остварују своје циљеве само мирољубивим средствима...”. Руководство косовских Албанаца, укључујући и садашњег председника Ибрахима Ругову, оглушило се о све налоге СБ УН.

Насупрот чињеницама које су илустровале терористички карактер ОВК и њених активности на Косову и Метохији, према којима свака држава има право и обавезу да предузме све расположиве мере сузбијања, САД су половином 1998. године јавно стале на страну ОВК (УЧК), постале њен заштитник, а са почетком агресије НАТО (март-јуни 1999) и савезник, иако им је било потпуно јасно да се ради о терористичкој организацији и њеним нелегитимним циљевима.

(наставиће се)

Фусноте:

- 1) Пленум ЦК СК Србије о међунационалним односима, одржан 29. маја 1968. године
- 2) Чији рачун је носио број 85431, BLZ 38050000
- 3) Ричард Холбрук: „To end the War”, 1998.

Интервју Томислав Николић

То нису Срби

- **Парламентарна скупштина Савета Европе усвојила је Декларацију о ситуацији Срба рођених из Републике Српске Крајине, подручја под заштитом Уједињених нација, и Републике Хрватске, у периоду од 1990. до 1995. године. Тиме је делегација Србије и Црне Горе по први пут успела да уврсти као званични документи декларацију у којој се спомиње Република Српска Крајина. Иако је Декларацију потписало 25 посланика из шест земаља, Велике Британије, Чешке, Јерменије, Русије, Грчке итд, изосишли су потписи појединих чланова наше делегације! Декларацију су одбили да потпишу посланици црногорских владајућих странака, али и Демократске странке, Г 17 и СПО-а. Милорад Пуповац, председник Срба у хрватском парламенту иакође није потписао Декларацију.**

Разговарала: Марина Томан

Декларација коју је усвојила Парламентарна скупштина Савета Европе изазвала је велику пажњу, не само у овдашњој, већ и у светској јавности. С једне стране, Удружење Срба из Хрватске поздравља усвајање Декларације и очекује да се уз помоћ међународне заједнице Србима у Хрватској врате конститутивност и друга права која из тога произлазе, а с друге стране изражава жаљење што наша делегација у предлагању Декларације није била јединствена. „Посебно смо зачуђени и изненађени понашањем Драгољуба Мићуновића, који је, избегавајући да стави потпис, показао своје право лице и лице оних које заступа“, наводи се у саопштењу. Удружење такође истиче да је прогнана Србе, као и оне у Хрватској, запрепастило што је Милорад Пуповац из Самосталне демократске српске странке, посланик у Хрватском сабору и Скупштини Савета Европе такође одбио да потпише Декларацију, јер се тиме најдиректније супротставио међународном захтеву да Хрватска отклони последице злочина геноцида и етничког чишћења Срба из РСК и Хрватске.

Аутор Декларације је Српска радикална странка коју је ставила у сарадњи са Владом Републике Српске у прогонству, али, како истиче Томислав Николић то је заправо декларација свих оних који су је потписали.

• Шта је том декларацијом предвиђено?

Наш циљ је био да седницу искористимо за причу о статусу и положају Срба који су протерани из Републике Српске Крајине и из других делова Хрватске, и о којима се у свету уопште више не говори. Подсетили смо да су услед притисака и терора над Србима и посебно етнички мотивисане војне офанзиве 1995. године, читаве територије очишћене од Срба. Позвали смо међународну заједницу да изврши притисак на Хрватску и помогне јој да испуни своје међународне обавезе и створи услове за повратак свих прогнаних и за поштовање њихових права. Нагласили смо да је 1990. године Хрватска била држава Хрвата и Срба као равноправних конститутивних народа и да је хрватски парламент, кршећи сопствени устав, изгласавњем од само хрватских посланика, променио статус Срба у националну мањину. Декларација се позива искључиво на поштовање људских права и прихватљива је за све грађане Европе а не само за Србе. Први пут у једном званичном документу, пред Парламентарном скупштином, спомињемо Републику Српску Крајину а да бисмо то боље објаснили, у гради смо написали да је то територија која је била под заштитом Уједињених нација.

• Каква је даља судбина Декларације?

На основу Декларације припрема се предлог резолуције о правима и статусу Срба протераних из Републике Српске

Крајине и осталих делова Хрватске и њеним обавезама. Резолуција се подноси Комитету за правна и људска права, који сам и ја члан. Комитет одлучује хоће ли прихватити резолуцију, односно хоће ли она ући у скупштинску расправу. Ако Комитет прихвати резолуцију, одређује се извештач који ће посетити Хрватску и Србију не би ли утврдио какав статус и права имају прогнани Срби. Затим извештач подноси извештај Комитету, који може да се модификује амандманима, па све иде на Скупштину. Готово је извесно да ће, након декларације, и резолуција бити прихваћена.

Како да се Резолуција не изгласа, када у Хрватској прогнани Срби немају никаквих људских права а Парламентарна скупштина Савета Европе се искључиво бави људским правима мањина. Не може нико да зажмури пред чињеницом да Хрватска не омогућава повратак стотинама хиљада Срба који су протерани са њене територије. Често се пронађе случај једног човека који је ухапшен па се од тога направи читава представа, како ће да се пређе преко трагичне судбине стотина хиљада људи.

Ово је заустављање хрватске композиције која би да уђе у Европску унију, као демократска држава. Већ имам информацију да су посланици у Хрватској јако лоше примили вест о Декларацији и да су у налету беса највише да ће да затраже преиспитивање одлуке да ли чланови Српске радикалне странке могу да буду посланици у Скупштини, пошто припадају странци чије је председник оптужен пред Хашким трибуналом.

• Ко је све подржао Декларацију?

Сакупили смо 25 потписа. Декларацију су потписали многи Руси, баронеса из Енглеске, посланик из Чешке, делегати из Босне и Херцеговине, из Јерменије. Нисмо све контактирали, пошто је то веома тешко, већ само онолико колико је потребно да се испуни услов да се усвоји декларација. То је сада званични документ Парламентарне скупштине Савета Европе и други посланици ће моћи да се пријаве и да га потпишу.

• Чуле су се оптужбе да је то била заправо декларација за домаћу јавност?

Не прихватам такве оптужбе. Декларација је наша али сам је ја понудио читавој нашој делегацији. Друга је ствар то што су неки сматрали да не треба да је потпишу и што је то у нашој земљи протумачено онако како је протумачено, али то није наш проблем. Декларацију нису потписали посланици владајућих црногорских партија ДПС-а и СДП-а, Демократске странке, СПО-а и Г 17. Да су је и они потписали, све политичке странке у Србији имале би аргумент да се боре за права Срба. Овако испада да то неко не жели. Не желим да улазим у њихове разлоге али ако је Декларацију потписао посланик из Енглеске или Чешке, зашто то Срби нису урадили? Декларација се позива искључиво на поштовање људских права и прихватљива је за све грађане Европе а не само за Србе. Ја

никада нисам правило проблем ко је предлагач резолуције ако је то ишло у корист наше земље. Ускоро би требало да иступимо са декларацијом о Косову и Метохији, па да видимо ко њу неће да потпише. Желео бих да свих нас десеторо у европској скупштини заступамо једну исту идеју. Овде у земљи можемо да се свађамо, али када кренемо да бранимо народ и опште интересе, онда то морамо да искључимо и морамо да будемо јединствени.

• Зашто неки Срби нису потписали Декларацију?

Нећу да улазим у разлоге зашто нису потписали, нека сада главни одбори њихових странака одлуче да ли је то требало потписати или не. Драгољуб Мићуновић ми је, бесан што смо га ми у Србији назвали издајником, рекао – Што подносите нешто што не може да прође? А ја му на то кажем – Ако је то тако, шта ћемо ми онда овде. Ако треба да будемо само тамо где можемо нешто да остваримо, хајде да изађемо из Савета Европе. Ти ми сад кажеш да не можемо да остваримо да Хрватска поштује људска и мањинска права, па шта ћемо онда ту.

Декларацију није желео да потпише ни Милорад Пуповац из Самосталне демократске српске странке, који наводно представља Србе у Хрватском сабору. Пуповца, који је такође посланик у Парламентарној скупштини, срео сам на ходнику, и пошто са њим не комуницирам, рекао сам Драгану Тодоровићу да му однесе да потпише Декларацију, пошто је посланик из једне друге државе. Након што му је Тодоровић дао Декларацију, до краја заседања нам се уопште није јавио. Онда смо доживели да нас његова странка у Србији нападне, јер ваљда се они у Хрватској боре за права Срба, а не ми у Србији, посебно не ми српски радикали, јер смо наводно ми криви што Срби нису више у Хрватској.

• Посланици Парламентарне скупштине и поред јучне правде успели су да усвоје Резолуцију о осуди злочина почињених у време комунистичких режима у Европи?

Резолуција је по мени сасвим бесмислена. Стекао сам утисак да заправо нико није био сасвим сигуран шта се том резолуцијом желело постићи и кога она заправо осуђује. Много питања је остало без одговора. Посланик из Шпаније се запитаво да ли су комунисти у његовој земљи зликовци ако су се борили против Франка, и ако су они зликовци, шта је онда Франко. Ја се питам шта је са Американцима који су се на најгрубљи начин борили против комуниста. Шта ћемо са читавим државама које су комунисти подигли? Да ли је осуда злочина које су починили поједини припадници комунистичког режима заправо осуда читавих народа? Да ли је то усмерено против Русије, Пољске, Србије итд.? Упитао сам једног посланика из Швајцарске, који се здушно залагао за осуду комунистичког режима, када ће осудити Америку за Ирак, Авганистан итд. Питао сам га како се назива та идеологија коју предводе Американци, да ли се назива мондијализам, нови светски поредак, брутални варваризам или агресија? Најлакше је осуђивати догађаје од пре десет, петнаест, тридесет година. Нико не жели да осуди оно што се сада дешава у свету. Те теме нису занимљиве.

• Србија се до сада неколико пута, путем разних резолуција, нашла на удару Савета Европе?

Занимљиво је нападати Србију, Русију и Белорусију. За те нападе се увек сакупи довољан број потписа. Не прође заседање а да Србија не буде нападнута. Тако је било и овог пута. За то се побринуо председник Румуније. Када је изашао за говорницу, из чиста мира је почео да говори како код њих мањине могу да се школују на свом језику, воде судски поступак, да развијају своја културна осећања, традицију али да то, на жалост, није случај са неким њиховим суседима, посебно са Србијом и Црном Гором. Био је то чист напад на Србију. Нападу се придружио и њихов министар спољних послова а затим је стигао и предлог резолуције, посланика из Молдавије, о угрожености Румуна у Војводини.

Србија се напада за све и свашта. Једном су посланици Парламентарне скупштине чак донели резолуцију да Србија мора да

врати све Србе који су дошли из Хрватске и Босне зато што су се населили у деловима у којима су мањине биле у већини, па се променио етнички састав и верска структура становништва. По тој резолуцији ми би сада требало на силу да протерамо Србе из Суботице у Хрватску јер су променили етнички састав становништва, пошто се резолуцијом тврди да Србија свесно насељава избеглице у крајеве у којима су настањене мањине.

Моћну Русију такође стално нападају. Русија је доживела да у Скупштини стално буде надгласана, иако чак са једном трећином новца финансира њен рад. Сада је била на дневном реду резолуција о стању људских права у Чеченији која се угрожавају под патронатом Русије. При томе, нико није споменуо тероризам у Чеченији, као да он не постоји. Spreма се и резолуција о Белорусији односно о њеној диктатури, пошто ту земљу очекују председнички избори итд.

• Ко су предлагачи резолуција усмерених против Србије?

Албанци и Мађари. Они су аутори, који затим, да би резолуција прошла, лобирају код осталих посланика. Албанци углавном лобирају код Енглеза. Они који их подрже ни не познају ситуацију у Србији, а немају ни жељу да се са њом упознају. Како гласа неколицина посланика, који имају највећи утицај, тако гласа и остатак парламента. Ми највише можемо да сакупимо тридесетак гласова, што је недовољно.

Када се расправљало о ситуацији на Косову и Метохији, посланик из Енглеске Лорд Расел је изјавио да је ситуација тамо нагло погоршана откако је Српска радикална странка дошла на власт у Београду. Након тога, јавим се ја за реч и кажем – Морам да вас упознам са елементарним чињеницама да је Српска радикална странка у Београду у опозицији. Неки су се посланици смејали. Али они иду даље.

Посланици из Мађарске отворено заговорају све лоше што на Војводину може да се примени. Раде то без престанка. Сада смо добили предлог резолуције о стању људских права мањина у Војводини, посебно о угрожености Мађара и Румуна.

За известиоца за Војводину изабран је Јирген Хансен, посланик из Немачке, за кога нико није чуо, нити га неко од нас познаје. Очигледно је неко одлучио да то буде он и само га обавестио рекавши – немој да се секираш, ми ћемо све да ти припремимо и напишемо. Известилац за Косово и Метохију такође је Немец, госпођа Триц. Иако је месец дана провела на Косову и Метохији, само је три сата издвојила за посету представницима државне власти у Београду. Ето тако се прави извештај о Србији. Не верујем да ће се ситуација разликовати и када у Србију дође извештач за Војводину. Јиргена Хансена ће највероватније у обилазак покрајине повести неко из „64 жупаније“, а онда ће на крају по пола сата да се сусретне са Коштуницим, Тадићем и Шамијем.

Председник Српског националног већа и „саборски заступник“ у Сабору Хрватске, Милорад Пуповац није потписао декларацију, иако му је била понуђена. Изјава коју је дао средствима информисања открива издајничку суштину и њега самог а и странке му. Она гласи:

„Нико из Државне заједнице СЦГ није консултовао Србе из Хрватске о овој иницијативи. Видео сам и највиши, а колико знам, иницијатори свега тога су посланици Српске радикалне странке, односно Томислав Николић. Бојим се да они, који су икрејичачи ове иницијативе немају ишребан кредибилитет за иако нешто, јер су, било они, било њихове странке, својом политичком последњих 15 година Србе у Хрватској изворили у двоструку жртву. Жртву лажних обећања онога што није било могуће, није било реално није било добро, и с друге стране у жртву големих страдања, која ће се осећати још дуго, дуго.“ Готово да нема разлике између изјаве Санадера и овог издајника. Чак је и стил исти.

У Хрватској, најозбиљнијем кандидату за пријем у Европску унију

Срби добродошли само на билбордима

- Десет година од завршетка рата, Срби у окупираној Крајини и даље имају статус прогонене дивљачи. Некажњено их убијају, а монитираним полицијско-судским процесима ошимају им имовину и слободу.

Пише: Душан Марић

Званични Загреб већ трећи месец води широку медијску кампању позивања прогнаних Срба да се врате у Хрватску. Већи градови и значајнији путеви у БиХ и Србији „окићени“ су бљештавим билбордима и плакатима, са идиличном сликом срећне (ваљда повратничке) породице, која се окупила испред новосаграђене куће и текстом: „Хрватска је домовина свих својих грађана, у њој има места за све“.

Порука ове кампање, која, нажалост, није намењена Србима, већ европској јавности, јесте да је Хрватска земља слободе и демократије, чија власт искрено жели да се њени држављани српске националности, протерани од 1991. до 1997. године, врате кући.

Чињенице говоре потпуно другачије: Загреб Србе доживљава као нужно зло, без којег, због међународних обавеза и сопственог настојања да Хрватска буде примљена у европску унију, не може, али му је циљ да га сведе на што мању мору, па их јавно позива да се врате, а тајно чини све да остану што даље од хрватских граница: пре свега, кроз полицијски прогон и монтиране судске процесе бившим припадницима оружаних снага Републике Српске Крајине, толерисање физичког насиља над повратницима и њиховом имовином и законским решењима у области имовинско-правних односа, која знатно отежавају или чак потпуно онемогућавају да Срби поврате отету имовину.

Жељка (Петра) Кнежевића (40) из Книна Жупанијски суд у Задру је у одсуству осудио на 20 година затвора и за њим расписао међународну потерницу, уз образложење да је 1991. године, док је радио као чувар книнског затвора, тако брутално претукао једног притвореног Хрвата да је овај убрзо преминуо. Проблем је у томе што Жељко Кнежевић никад у животу није био чувар у затвору у Книну и што нема никакве везе са поменутиим случајем.

Он је убеђен да би и пред хрватским судовима (и таквим какви су) успео доказати своју невиност, али адвокати из Хрватске скренули су му пажњу да би му за доказивање истине требало годину дана и да би то време провео у затвору. А њему се, ни кривом ни дужном, не иде у затвор. Иако би се радо вратио да живи у свом завичају.

Да његов и страх на стотине других Крајишника, који се због неоснованих оптужница и пресуда налазе у сличној клопци није неоснован, показује случај Бранка Мумлека (46) из Јагодњака, који је одмах након преласка хрватске границе ухапшен и изведен пред Жупанијски суд у Осијеку под оптужбом да је ратни злочинац.

Након спроведеног доказног поступка, у току којег је утврђено да није починио никакав злочин, Мумлек је ослобођен. Наизглед, правда је задовољена, а хрватско правосудје положило бар један испит кад су Срби у питању.

Међутим, кад се у обзир узме то да је Бранко пре хапшења живео и радио у Швајцарској, да је због хапшења и карактера оптужби на његов рачун остао без посла и двогодишње добре зараде, да је невин лежао у затвору и да тужилаштво у Осијеку пре подизања оптужнице није имало ниједан доказ који би бар указивао на његову кривицу, онда је јасно да се ни у овом случају, без обзира на ослобађајућу пресуду, не ради о праву и правди, него о политици застрашивања српског становништва и његовог одвраћања од повратка у Хрватску.

Саво Штрбац, председник „Веритаса“, каже да је, по евиденцији овог документационог центра, у Хрватској до сада

Злоупотреба Интерпола

За Крајишнике велики ризик представља прелазак не само хрватске, већ и било које друге границе у Европи и Северној Америци, због тога што су за многима од њих расписане Интерполове потернице.

Праксу претварања унутрашњих у међународне потернице Хрватска примењује од 2001. године. На руку јој иде то што у централни Интерпола не проверавају основаност оптужби против лица чија имена добијају од националних подружница, већ их по аутоматизму стављају на своје потернице.

До сада је расписано више од 450 таквих потерница. Иако је осталим чланицама Интерпола јасно да се ради о злоупотреби ове организације од стране Националног бироа Интерпола у Загребу, до сада је на основу тих потерница већ извршено више од педесет хапшења и изручења Хрватској.

Вратио се тек сваки десети

Од више од пола милиона Срба протераних из Хрватске, према подацима званичног Загреба и УНХЦР-а вратио се њих 123.000. Неке невладине организације тај број процењују на 70-75 хиљада, док у „Веритасу“ тврде да број повратника није већи од 50 хиљада.

– Кад то тврдимо, мислимо на људе који су се вратили да живе у свом крају, док УНХЦР и Санадерова влада рачунају све Србе који су узели нова хрватска документа и формално пријавили повратак, иако међу њима има на десетине хиљада оних који у пет последњих година у Хрватској нису провели укупно пет дана – објашњава Саво Стрбац. – Највише зато што немају где да се врате и од чега да живе, и што се не осећају безбедно.

правоснажним судским пресудама за ратни злочин осуђено између 750 и 800 Срба. Углавном у одсутности, без прилике да се бране.

Министарство правде у Загребу је у мају 2004. године обелоданило да је хрватским судовима поднесено 4.720 кривичних пријава против лица српске националности „због основане сумње да су починили ратни злочин“. Након што је под притиском из Брисела и Стразбура извршена ревизија, хрватско државно тужилаштво је 1. септембра исте године саопштило да је првобитни списак сведен на „само 1.973 имена“.

Међутим, то што се име неког Србина не налази на овом списку, не значи да одмах по преласку хрватске границе и он неће бити ухапшен и оптужен за ратни злочин. То је на својој кожи осетио Книћанин Никола Кнежевић, који је ухапшен на граничном прелазу Стрмица, иако је пре поласка у завичај преко пријатеља Хрвата проверио и утврдио да се његово име не налази ни на једном јавном списку осумњичених Срба.

На његову срећу, услед недостатка иједног доказа да је починио било шта што би бар наличило на злочин, а камоли, како је писало у оптужници, „злочине“, на суду је ослобођен. Да би се прикрила чињеница да је без икаквог ваљаног разлога хапшен, суђен и месецима држан у затвору, Жупанијски суд у Сплиту је у току поступка напрасно „утврдио“ да је Никола за време рата починио „кажњиво дело крађе“.

Порука овог случаја је следећа: да хрватска држава не може да погреша кад ухапси Србина. Ако случајно није злочинац, сасвим сигурно је бар лопов.

Према подацима који су процурели из Загреба, поред поменутог списка од 1.973 оптуженика, који је доступан јавности, постоји и тајни списак са именима 1.200 бивших припадника Српске војске Крајине и Милиције Крајине осумњичених за ратни злочин, који се налази у рукама полиције и који она селективно користи по потреби. Уколико се примети да повратак Срба у одређено место иде нежељеним током по хрватску државу, што значи да се прогнаници масовно враћају, полиција из фиоке вади кривичне пријаве против једног или више мештана и тако практично „пресеца“ процес повратка.

На том списку налазио се и Милан Стојисављевић (62) из Осијека, који је од 1991. године избеглица у Сомбору. Он је, пре него што је ухапшен, често одлазио у Хрватску, посебно у Бели Манастир, где му живе син и невечана супруга, али и у Осијек. Није имао никаквих проблема, све док није одлучио да се трајно врати кући, предао захтеве за добијање хрватских докумената и поврат отете имовине.

Само неколико дана касније, добио је писмени позив из Осијека да дође по тражена документа. Чим је прешао границу, ухапшен је и оптужен да је починио ратни злочин.

Стево Забрдац из Дарувара је пре две године напоскон дочекао да му породична кућа из које су га Хрвати истерали 1991. године буде враћена у посед. Али његова радост кратко је трајала. Прошле године општински суд у Дарувару наложио је Стевану да дотадашњем кориснику његове куће (који је исту 10 година користио без Стеванове сагласности) исплати 5.860 евра за наводне трошкове око обнове куће. Узалуд је несрећни човек објашњавао да су радови на његовој кући изведени противзаконито, без његовог знања и одобравања, да то што је урађено није чак ни по његовој вољи...

Пошто Стеван није имао пара да плати „дуг“, а није имао ни шта да прода, јер му је незвани подстанар на време покрао сву покретну имовину, суд је, да би наплатио потраживање, одлучио да његову кућу прода на лицитацији!

Оваквих и сличних тужби против српских повратника

има на стотине, у свим деловима Хрватске, а до сада донесене пресуде углавном одређују заплону кућа и њихову продају „на добош“. Тако, уместо да Хрвати Србима плаћају што су им годинама (у појединим случајевима то траје дуже од деценије) бесправно становали у кућама, обрађивали њихова имања, користили и уништавали њихову покретну имовину, Срби морају да плаћају да би своје куће добили назад – иначе их трајно губе.

Да је ствар са отимањем српске имовине од стране хрватских правосудних органа изашла изван граница разума, потврђује и реакција мисије ОЕБС-а у Хрватској, која је у неколико наврата јавно изразила забринутост могућношћу да већи број Срба који су се вратили из избеглиштва остане без

Став ХДЗ-а: убиства Срба „спорадични инциденти“

Иако је у 2005. години број напада на Србе и њихову имовину десетоструко већи него у 2004. години, став ХДЗ-а је да су у питању спорадични инциденти, „какви се догађају на свакој већој ногометној утакмици“.

Муџа заклали, супругу избацују из стана
Да је отимање станова Србима у Хрватској организована државна акција у функцији њиховог етничког чишћења, која се спроводи бескурпулозно, без икаквих законских и моралних обзира, показује случај породице Видић из Загреба.

Осамдесетједногодишњи Душан Видић, заклан је у мају прошле године у Карину, кад је из своје викендице пошао у куповину хране у оближњој продавници. Само неколико месеци касније његова тешко болесна, потпуно непокретна супруга, старости од 77 година, добила је судско решење којим јој се налаже да се одмах исели из стана у којем су Душан и она деценијама живели.

својих кућа „због неправедних и недоречених закона и упитних пресуда неких локалних судова“.

Настојање хрватске државе да омета масовнији повратак прогнанника најдрастичније се манифестује кроз њено упорно одбијање да им врати преко 50 хиљада отетих станова, који су у међувремену додељени Хрватима, углавном онима који су из њих истерали праве власнике. То практично значи да око 200.000 Срба нема где да се врати.

Због сталних прозивки из Европе, влада у Загребу се више пута јавно обавезала да ће ово питање решити на праведан начин, обештећењем власника отетих станова, а да ће до тада свима који се врате у хрватску државу обезбедити адекватан привремени смештај. Потребно је само да поднесу захтев за стамбено збрињавање.

Чак 4.100 српских породица поверовало је у обећање из Санадеровог кабинета и поднело захтев, али не само што ниједна није добила обећани кров над главом, него ни пристојан одговор, са објашњењем зашто у својој, па још и „европској“ и „демократској“, држави имају статус грађана другог реда, ниже касте.

Кад у застрашивању и обесхрабривању Срба повратника није довољан терор полиције и правосудних органа, онда се на њих шаљу батинаши, који, након „спроведене“ истраге, углавном остају „непознати“. Двојица таквих су у ноћи између 25. и 26. новембра провалили у кућу седамдесетједногодишњег Светка Млинару у Бенковцу. Након што су га брутално претукли, свукли су га голог, свезали за кревет и пса, којег су довели са собом, нахушкали да га силује. Месец дана касније несрећни старац, који је и раније неколико пута премлаћиван и пљачкан, али се узалуд обраћао полицији, пронађен је обешен у дрварници поред куће.

Напад на Млинару је један од преко 50 званично регистрованих напада на Србе у окупираној Крајини и њихову имовину у последњих дванаест месеци. Број нерегистрованих напада је далеко већи, али због страха од одмазде Срби се ретко одлучују да их пријаве полицији.

Здравко Зечевић је 10. фебруара прошле године дошао да обиђе своје имање у Доњој Јагодњи и распитао се о обнови куће. Без икаквог повода напао га је мештанин Ивица Желина. Прво је Здравко срушио на земљу, а онда наставио да га ногама удара у главу и ребра. Од окупљених комшија Хрвата, који су мирно посматрали шта се догађа, тражио је колац „да убије српско пашче“. Запретио је Зечевићу да „бежи назад у цигански логор, преко Дрине“ и да се више не враћа, јер ће следећи пут бити убијен. Случај није пријављен полицији.

У ноћи између 29. и 30. марта у сисачком насељу Грета задављена је Зечевићева вршњакиња Милева Дамјановић.

Убица Дарко Влаховац, Туђманов полицајац, изјавио је да је морао да је убије пошто га је „нервирала српским песмама“, које је слушала на радију.

Пред Васкрс, 28. априла, четрнаестогодишњи Р. З, помагач при богослужењу у православној цркви у Загребу киднапован је и претучен. Киднапери су га одвели у шуму, скинули голог и тукли дуже од сат времена. Вероватно би га и убили да се није спасао бекством. Сломљен му је нос, пробијена једна бубна опна, а по глави и телу лекари су констатовали тешке крвне подливе.

Три пута хапшен „због грешке у компјутеру“

Миливој Атлагић, син Милоша, из Острвице код Бенковца први пут је ухапшен 1991. године, заједно са братом Миодрагом и још тројицом Срба из Бенковца, под оптужбом да је починио кривично дело учествовања у оружаном побуну и убиству два хрватска полицајца. Притвор му је одредио судија Владимир Миколчевић.

После три дана проведена у затвору у Задру, сви ухапшени размењени су за осморицу Хрвата које су након хапшења Атлагића, као одмазду, Срби ухапсили у Бенковцу. Приликом размене, обе стране су се сложили да су у затвору држале невинне људе.

Упркос томе, 1997. године Миливој Атлагић поново је ухапшен, када је на граничном прелазу Брегана покушао да уђе у Хрватску. Испоставило се да је у међувремену хрватско правосудје против њега подигло оптужницу и за њим расписало потерницу. Међутим, Атлагић је у затвору остао само један дан. Толико му је требало да хрватским правосудним органима докаже да са злочином због којег га већ други пут хапсе нема баш никакве везе. Када је пуштен на слободу, речено му је да су оптужница и потерница против њега повучене.

У фебруару 2004. године, Атлагић је ухапшен и трећи пут. Поново на прелазу Брегана. И поново под истом оптужбом и по истој потерници. Након три дана проведена у затвору, пуштен је на слободу. У недостатку било каквих доказа о кривици, тужилац је одустао од оптужнице, а председник судског већа донео решење о повлачењу потернице. Игром судбине био је то Владимир Миколчевић, исти онај судија који је Атлагићу „судио“ и приликом првог хапшења.

На Атлагићево питање зашто га хапсе по трећи пут за исту ствар, добио је одговор: „Због грешке у компјутеру“.

Проф. др Војислав Шешел енергично захтева почетак суђења

Утамничење права на правду

- После нејуне три године проведене у иришворској јединици у Швенингену, проф. др Војислав Шешел је, на сивајусној конференцији која је одржана у уторак 24. јануара, захтевао да му суђење одмах почне и да му, у складу са Правилником Хашког трибунала, Секретаријат суда рефундира трошкове одбране. А то су, изгледа, две најтеже одлуке које ће Прејурејресно веће морати да донесе. Најтеже, из више разлога.

Последња статусна конференција, која је у претпретресном поступку у предмету против проф. др Војислава Шешела, у Хашком трибуналу одржана 24. јануара, готово да се не би разликовала од свих до сада одржаних, да није неколико веома битних ствари које су на самој конференцији објављене. Оне бацају сасвим ново светло на сам процес, на намере Тужилаштва и суда, као и на сам почетак суђења, а како ствари сада стоје, и на његов целокупни ток и завршетак.

Свима који се бар мало аналитички баве Хашким трибуналом, његовим досадашњим процесима и пресудама, поготово пресудама и процесима који су се водили или се још воде против Срба, јасно је да ова статусна конференција представља својеврстан преокрет у приступу ствари. Ако се изуму уобичајени покушаји манипулације Тужилаштва и закулисно извртање ствари и избегавање обавеза, проф. др Војислав Шешел је на статусној конференцији јасно поставио најмање пет захтева, о које ни суд ни Тужилаштво више неће моћи да се оглушују и пренебрегавају их.

Захтев за почетак суђења

Први захтев се односи на почетак суђења и изјашњавање већа о дужини времена проведеног у притвору. Наглашавајући да се већ три године налази у притвору и да су сви нормални рокови за почетак суђења већ одавно истекли, проф. др Војислав Шешел је захтевао да Тужилаштво престане са

манипулацијама (спајање и раздвајање оптужница, проширење и сужавање, додавање и изузимање територија и сл.) и да објави да је спремно за почетак суђења. Посебно је инсистирао да се Претпретресно веће (судије), изјасни по питању дужине притвора и децидно каже да је „разуман“ рок већ прошао.

Да покушамо да овај правни проблем мало приближимо читаоцима. Ни по континенталном ни по англосаксонском (прецедентном) праву суд нема права да у недоглед отеже почетак суђења, већ мора у најкраћем могућем року да суђење закаже и одржи. Поготово је забрањено оптуженог држати у притвору, јер му се на тај начин флагрантно крше права и слободе. Познати су прецеденти по којима су судови, уколико суђење не почне на време, због тога доносили ослобађајуће пресуде оптуженима који су се много краће налазили у притвору.

Континентално право чак инсистира да притвор траје најкраће могуће и да суђење почне одмах. А кад је при том још и оптужница подигнута, не постоји ниједан разлог да се почетак суђења одлаже. Проф. др Војиславу Шешелу је оптужница потписана негде у јануару 2003. године и већ средином фебруара „отпечаћена“. То практично значи да су Тужилаштво и Хашки трибунал могли после пар месеци, који би били довољни судијама да конституишу судеће веће и оптуженом да припреми одбрану, да почну са суђењем. Све даље „игранке“ су само доказ да Тужилаштво нема баш ништа опипљиво, због чега би суд могао да осуди оптуженог. Проф. др Војислав Шешел је захтевао да се Претпретресно веће о питању дужине притвора и дужине чекања на почетак суђења изјасни.

Финансирање одбране

Статутом Хашког трибунала предвиђено је да, уколико оптужени нема средстава да сам финансира припрему своје одбране, ти трошкови иду на рачун фонда Хашког трибунала и финансирају се из средстава Уједињених нација. Проф. др Војислав Шешел је, у складу са Статутом Хашког трибунала, доказао да нема финансијска средства којима би финансирао своју одбрану и самим тим стекао право да се трошкови припреме одбране финансирају из овог фонда. Ту настаје главна заврзлама. Проф. др Шешел је пре извесног времена разоткрио огромну криминалну аферу и лоповлук Секретаријата суда. Доказао је да на врху те криминалне пирамиде стоји секретар суда Ханц Холцијус, који је са својим сарадницима натурао оптуженима „подобне“ браниоце,

што ће рећи браниоце који нису били заинтересовани за судбину оптуженог, али су били спремни да са секретаром суда и његовим сарадницима поделе новац, опљачкан на овај начин од Уједињених нација.

Тог тренутка за др Војислава Шешеља почињу невиђена шиканирања и малтретирања у притворској јединици. Ускраћују му се и елементарне ствари, задржавају документа и материјал који му је неопходан за припрему одбране, ускраћују му комуникацију са тимом за одбрану, па чак и са породицом, пресељавају га у далеко горе и неадекватне ћелије, натурају му адвокате и „адвокате“ и још много тога. А пошто ниједним словом Статута Трибунала није предвиђено да се оптужени не може сам бранити, и будући да је др Војислав Шешељ одавно изјавио да ће се сам бранити, сад му не рефундирају средства и изналазе начин да то спрече и тако омету припрему одбране. По ценовнику Хашког трибунала, до сада му за припрему одбране (поднесци, припрема материјала, припрема документације и сл.) дугују нешто више од два милиона и триста педесет хиљада долара. Проф. др Војислав Шешељ је инсистирао да трибунал донесе одлуку и да му та средства, која су фактички и потрошена, исплати. Претпретресно веће ће хитно морати да по овом питању заузме став.

Адвокат у приправности

Још једна од смицалица и намештаљки и освета секретара суда Ханца Холдијуса односи се на именовање тзв. адвоката у приправности. Покушавајући на све могуће начине да онемогући проф. др Војислава Шешеља да искористи своје право и сам се брани у процесу пред овим судом, намећу му адвокате из свог миљеа. Наравно да др Војислав Шешељ не прихвата овакав вид наметања, из више разлога. Прво, ниједан кога би му Трибунал наметнуо, није „ни до колена“ др Војиславу Шешељу, ни у стручном, ни у интелектуалном а поготово не у моралном смислу. Само би наиван човек могао своју судбину препустити било коме, а нарочито не неком у кога нема поверење и у чији професионални и морални ниво сумња. А др Војислав Шешељ није ни наиван ни лаковеран. Он је међународно кривично и међународно јавно право апсолвирао до најситнијих детаља.

Спречавајући их да на његовом предмету пљачкају Уједињене нације, др Војислав Шешељ их спречава и да процес воде по свом сценарију и на тај начин га осуде и упропасте, кажњавајући га што је раскринкао њихове криминалне работе. И првог кога су покушали да му наметну (Александар Лазаревић) и овог другог (Тјарда Едвард ван дер Спел), раскринкао је и морално, интелектуално и професионално дискредитовао до краја. То је, уосталом, и један од разлога због којих му суђење не почиње. Због тога и покушавају да га

онемогуће да се сам брани, јер знају да би у том случају не само разбио оптужницу која је против њега подигнута, већ би довео у питање све бивше и будуће процесе који су се водили или ће се водити против Срба и сам Хашки трибунал. Наравно, и по овом питању ће веће морати да се изјасни.

Обелодањивање ослобађајућег материјала

Статутом и Правилником Хашког трибунала предвиђена је обавеза Тужилаштва да, кад у припреми оптужбе наиђе на материјале, документа и доказе који имају ослобађајући карактер и умањују или у потпуности анулирају делове оптужнице, оптуженом одмах уступе такав материјал и оптужницу прилагоде, бришући поједине делове на које се ослобађајући материјал односи.

Колико је Тужилаштво Хашког трибунала спремно да ову статутарну одредбу изигра а оптуженог „завлачи“ и води на странпутицу, достављајући му безброј страница материјала који нема никакве везе са оптужницом и оптуженим лично, јасно показује последња гомила папира које је др Војислав Шешељ добио у форми „ослобађајућег материјала“. Доставили су му на стотине страна документације о ексхумацији неких лешева у Приједору и околини, иако у оптужници нема ни слова о Приједору и целој тој регији а у папирима се нигде не помиње име др Војислава Шешеља. Када су му нехотице доставили материјал који директно оптужује Вука Драшковића и његову „Српску гарду“ за неке злочине који се приписују др Војиславу Шешељу и добровољцима Српске радикалне странке, одмах шаљу затворску полицију да му тај материјал одузме. Судско веће ће морати да заузме став око ове фарсе и да захтева од Тужилаштва да целокупан ослобађајући материјал доставља, не само овом оптуженом већ и свим оптуженима.

Техничка логистика

Знајући колико је тешко припремати одбрану у притвору, Секретаријат суда оптуженом др Војиславу Шешељу додатно загорчава живот и рад, онемогућавајући му елементарну техничку помоћ, као што је, рецимо, фотокопирање материјала и документације. На инсистирање оптуженог да му омогући фотокопирање и припрему материјала, Секретаријат га обавештава да затворске власти нису у обавези да му врше услуге фотокопирања. Др Војислав Шешељ није ни тражио од управника затвора и затворских власти ту врсту услуге. Тражио је од оних који су обавезни да то ураде, оних који за то и примају плате. Др Војислав Шешељ је захтевао од судије Агиуса да Трибунал коначно стане на пут самовољи секретара и његових чиновника и омогући сву потребну техничку помоћ у припреми одбране. Хтео не хтео, Трибунал ће и о овоме морати да заузме став.

Било како било, оптужница против др Војислава Шешеља ће морати ускоро да добије епилог. Или почетком процеса, на коме ће оптужени разбити Хашки трибунал у парампарчад и оптужницу аргументовано и документовано оспорити, или ослобађајућом пресудом, због дужине притвора и времена које је протекло од подизања оптужнице до данас.

Свака држава има строго чуване тајне. Државне тајне. И наша их је имала. Сада их, захваљујући одлуци лудих министара, више нема. А можда није у питању лудило.

Архиви тајни, издаја јавна

- У праскозорје Првог светског рата, моћна Аустроугарска монархија упутила је малој, сиромашној и Балканским рајонима измученој Србији ултиматум, којим је захтевала од Владе Србије право да претражи државне архиве и утврди да ли Србија има било какве везе са Гаврилом Принципом и асистентом на њиховог пресидијалног наследника Франца Фердинанда; и то под претњом објаве рата Србији, уколико ово не дозволи. Мудри Никола Пашић је сазвао све политичке и страначке главаре на седницу и заједнички су донели одлуку да се ултиматум одбије. Та је одлука значила очување државе али и почасти раја. Сви су знали да држава нема цену. У томе и јесте разлика између мудрог Пашића и „ових“ који су белосветским шпијунима отворили све архиве. Данас немамо ниједну државну тајну, а како ствари стоје, данас немамо ни државу.

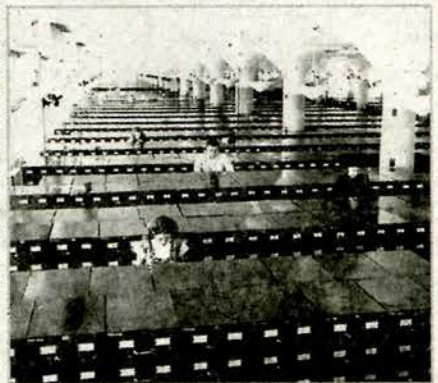
Пише: Момир Марковић

Архив сваке државе је једна од најважнијих институција. Ту се, под строгим надзором, чува сваки документ, свака државна или војна тајна, сваки иоле битнији папирић и све што представља прошлост, садашњост и будућност државе. Баш због тога се сви архиви чувају под оружаним обезбеђењем. Ко год покуша да продре у архив, ризикује да изгуби живот. Такве не штити нико. Државе за које су до тада радили их се одричу а за њих не важи ни Женевска конвенција ни статус ратних заробљеника. Е управо таквима је Савет министара Државне заједнице Србија и Црна Гора својом одлуком широм отворио врата свих наших војних и државних архива. Сва архивска државна и војна документа наше земље од сада ће бити доступна свима и свакоме ко има било какве везе са Хашким трибуналом. Овакву, идеалну прилику неће пропустити ниједан белосветски шпијун да, под маском „претраживања за потребе трибунала“ дође, копа и ровари по нашој архивској грађи. А што и не би, кад им је све „на изволите“, све отворено, приступачно и доступно. И то потпуно безопасно и безбедно. Чак ће их водити на ручкове, нуткати кафом и пићем. Све о државном трошку.

Како то увек бива, ову велеиздају, невероватну и по начину и по величини, покушавају завити у информативну обланду и гурнути грађанима Србије у уста, да је грађани, тако филовану, лакше прогутају. Машу нам пред носом, већ отрцаном паролом о продужетку разговора о придруживању наше земље Европској унији, тврде да ће хашки истра-

житељи морати да поштују „нека“ правила која ће они пред њих поставити, да неће моћи да изнесу ништа без сагласности Савета министара, да им нека документа неће бити доступна, да тиме отклањамо сумњу да нешто кријемо, и тако даље, и тако даље... као да ће их неко више и питати шта сме а шта не сме и као да ће било ко моћи да одлучује више о било чему.

Па једино су још архиви и били недоступни белосветској шпијунској менаџерији. У свим министарствима се до сада налазило по неколико тих протува и готово да се више чуо енглески или француски језик од српског. Сад ће се преселити у архиве, државне и војне и кад све претресу, претраже и покупе, моћи ћемо комотно да укинемо и војску и полицију. Војска и полиција и постоје да би чувале државу. Ово што ће нам после ове претражине остати никако неће личити на државу. Биће то „Алајбегова слама“ коју су економски опљачкала и политички уништила деца булдожер револуције. До краја и без остатка. А овакву одлуку могу донети само тотални лудаци или ортодоксне шпијунчине. Па нека господа из Савета министара сами изаберу групу којој припадају.

Томислав Николић: Архиви су и до сада били досијупни само Хашком шужилашићу, одбрани ошужених нису. Све оне из војног архива који су досијавили део докуменације Милошевићу, су ошмењивали. Кад сам изражио од Расима Љајића да шиму за одбрану др Војислава Шешеља досиавља кошје докуменација која досиавља Тужилашићу, обећао је, али до дана данашњег нисмо добили ниједан папирић. То би, формално шравно шребало да значи да Тужилашићво није добило ниједан докуменш, а шоздано знамо да су им досиавили на шоне материјала. Ешшо колики су шшо лажови.

Др Милан Шкулић, професор међународног кривичног и процесног права за „Велику Србију” говори о Хашком трибуналу и другим важним српским питањима:

Хашки циљ – КОЛЕКТИВНО КАЖЊАВАЊЕ Срба

- „Гошњо сви истакнути стручњаци из области материјалног и процесног кривичног права сложили су у ишо да је иолићка основни суб за састављање ошгужница у Хашком трибуналу. То је више него очигледно. Оно ишо је лоше ио нас је чињеница да се у свим ошгужницама, онако произвољно, убацују елементи који немају везе са кривичним иравом, већ су ишо искључиво неки квазиолићки, а ишо је још ошасније, и квазишторијски сивавови”, истиче проф. др Милан Шкулић.

Разговарао: Владимир Ђукановић

Професор кривично процесног права и међународног кривичног права на Правном факултету у Београду, др Милан Шкулић, у интервјуу за „Велику Србију” истиче да Хашки трибунал константно крши сва правила нормалног опхођења према оптуженом, а да је то посебно изражено у процесу против др Војислава Шешеља. Шкулић истиче да је до сада незабележено у правној пракси да се неко држи три године у притвору, а да му не почиње суђење.

- **Како, као стручњак из кривично-процесне области, тумачите чињеницу да, упркос томе што је др Војислав Шешељ добровољно отишао у Хашки трибунал пре три године, суђење му још увек не почиње?**

стицајем околности пре неких пола године немачки судија Волфганг Шомбург, који је иначе и судија у Хашком трибуналу, дао је интервју угледном немачком часопису „Шпигл”, где је објашњавао своју улогу као судије у Хашком трибуналу. У том интервјуу он се веома критички осврнуо на веома дуго трајање притвора оптужених у Трибуналу, са посебним нагласком на трајање притвора у моменту када оптужница још увек није до краја написана.

С обзиром да он долази из Немачке и да је веома угледан судија у својој земљи, њему као неком ко је увек судио по континенталном принципу, а не по англосаксонском, је незамисливо да се притвор одређује тако ад хок. За њега је несхватљиво, што је и разумљиво, да тужилац прво одређује притвор оптуженима, а тек потом прикупља доказе за саму оптужницу. Свуда влада обрнути принцип. Тек када се прикупе релевантни докази за подизање оптужнице, може се евентуално одредити притвор. Самим тим, он је у том интервјуу довео у питање квалитет поступака који се воде у Трибуналу. Тако нешто у модерним кривичним поступцима у свету не постоји, тако да поступци који се воде у Трибуналу, не само везано за господина Шешеља, у старту имају велику аномалију.

- **Знаете ли неки пример у кривичним поступцима било где у свету да неком ко је добровољно пришао суду не почиње поступак већ три године?**

Морам да признам да мени тако нешто није познато. Нисам то приметио само ја, већ и многи други стручњаци из области којом се и ја бавим, а то је кривично процесно право. Ово је оригинални пример, наравно у негативном кон-

тексту. Једино је Момчилу Крајишнику дуже трајао притвор, јер њему је поступак почео после четири године и неколико месеци, али то је опет учинио Хашки трибунал, а не неки суд који суди по неким нормалним правилима каква важе у цивилизованом свету.

- **Изучавајући и упоредна законодавства, колико притвор највише може да траје?**

Зависи од земље до земље, али у већини земаља Европске уније и у онима које су чланице Савета Европе, наглашава се да притвор мора трајати у оквирима разумног рока. То је отприлике неко најкраће нужно време које је довољно да се покрене поступак. Суштина је у томе да он не може трајати неограничено дуго, као што имамо случај у Хашком трибуналу, а у многоме дужина притвора зависи и од самог окривљеног. Ако, рецимо, оптужени избегава суд, покушава да утиче на сведоке и доказе, онда притвор може трајати дуже, али никако неограничено.

Међутим, у случају Војислава Шешеља ви имате чињеницу да је човек сам отишао и да му не пада на памет да бе-

жи од суђења. Самим тим, суђење је морало увелико већ да почне, јер су сви разумни рокови одавно прошли.

Овде постоји још један спорни моменат. Хашки трибунал је екстериторијални суд и у њему је притвор обавезан, јер се они плаше да наводно, ако неког пусте да се брани са слободе, онда се он више неће одазвати и томе слично. Међутим, они су пустили рецимо Рамуша Харадинаја да се брани са слободе, човека који је оптужен за далеко теже кривично дело него Војислав Шешељ, па су му још дозволили да се бави политиком, што би у сваком кривичном поступку било незамисливо. Баш кроз то бављење политиком он може да утиче на сведоке и доказе. Са друге стране, они уопште не намеравају да пусте Војислава Шешеља да се брани са слободе, што самим тим показује њихову недоследност, јер је, понављам, Војислав Шешељ добровољно отишао у Хашки трибунал.

Такође, ако узмемо у обзир чињеницу да Трибунал суди по англосаксонским правилима, па баш та правила, посебно у САД, кажу да је право на слободу неприкосновено. Увек постоји могућност да се пружи јемство за притвореног, осим у случају неких изузетно тешких кривичних дела и ако постоје неке изузетно тешке околности. Практично, то значи да у тим земљама увек можете пружити јемство, док ће се притвор одредити искључиво за изузетно тешка кривична дела.

- **Споменули сте случај Рамуша Харадинаја, који је оптужен за много теже кривично дело од др Војислава Шешеља, који је практично оптужен за вербални деликт. Како то Трибунал оцењује ко може да се нађе на слободи до почетка суђења, а ко не може?**

Овде бих се поново позвао на изјаву судије Шомбурга, који је рекао да је приметио да је Тужилаштво под великим утицајем политике. Он је посебно критиковао рад главног тужиоца Карле дел Понте, истичући да се она више бави неким политичким ставовима и стањем у региону, него правним чињеницама. Малтене уопште се не бави кривично правним питањима.

Готово сам убеђен да је пуштање Рамуша Харадинаја да се брани са слободе плод пре свега неких политичких мотива који су изазвали тиме да постоји наводна могућност за ескалацијом насиља уколико он буде и даље притворен у Трибуналу. Наравно, то се коси са свим нормалним становиштима у кривичном праву и заиста нас оправдано доводи у сумњу по питању релевантности свих одлука, а посебно пресуда, које Трибунал доноси.

- **Када говоримо о политичкој мотивацији састављања оваквих оптужница, не можемо а да се не осврнемо на питање колико ће пресуде донете на основу оваквих оптужница имати утицај на политичка збивања везана за Србију.**

Нема сумње да овакве оптужнице и пресуде које се доносе на основу њих стварају крајње најгори и најгору атмосферу међу нашим народом. Није пријатно када вам неко бившег државног функционера оптужи за рајне злочине иако је сасвим јасно да он нема везе са одређеним догађајима. То се одмах прелива, ако не кривичноправно, а оно на моралном аспектима на цео народ и ствара се атмосфера колективне одговорности у самом народу. Данас се у свету не говори да је неки политичар из Србије починио неки рајни злочин, већ се увек каже – Срби су починили.

- **Колико, по вама, политика утиче на састављање оптужница у Хашком трибуналу?**

Готово сви истакнути стручњаци из области материјалног и процесног кривичног права сложни су у томе да је политика основни стуб за састављање оптужница у Хашком трибуналу. То је више него очигледно. Оно што је лоше по нас је чињеница да се у свим оптужницама, онако произвољно, убацују елементи који немају везе са кривичним правом, већ су то искључиво неки квазиполитички, а што је још опасније, и квазиисторијски ставови.

Рецимо, у једној од оптужница се наводи да је рат на простору бивше СФРЈ настао из идеје Велике Србије, која, по тужиоцима, води порекло читаву стотину година уназад. Чак се говори и о Душановом царству, о аспирацијама Срба на Босну и Херцеговину, што су апсурдне чињенице и са историјског аспекта, а посебно са кривичноправног.

Наравно, незаобилазно је помињање Меморандума САНУ, оптужују се наши интелектуалци и Црква за све и свашта. Супутински, очигледно им је циљ да Срби буду колективно кажњени за сва дешавања на просторима бивше СФРЈ кроз очите историјске и правне фалсификате. Самим тим види се огроман утицај политике на рад самог Трибунала.

- **Хашки трибунал има један крајње несхватљив обичај, а то је да притвореном ускрати сваки могући контакт са спољним светом. Војиславу Шешељу су то чинили три пута до сада. Да ли знате за сличне примере у кривичним поступцима у свету?**

Морам да признам да тако ригидне и несхватљиве мере нисам имао прилике нигде да видим. Са аспекта хуманости такве мере су крајње несхватљиве. Постоје одређене мере у националним законодавствима уколико притворени покушава да утиче на сведоке и доказе, па му се онда може ускратити до неке одређене границе контакт са спољним светом. Међутим, у пракси се то ретко кад примењује, а и ако се примени никада се оптуженом не ускраћује право на контакт са породицом. Заиста, то што је Трибунал радио ни мало им не служи на част, као што им не служи на част покушај намења адвоката, ускраћивање контакта Војиславу Шешељу са његовим правним саветницима и сличне ствари, које су у нормалним кривичним поступцима незамисливе.

- **Да ли сте у својој научној каријери икада чули за кривично дело „удружени злочиначки подухват“ и ако јесте, можете ли мало ближе да нам објасните шта то заправо значи, пошто је Трибунал Војиславу Шешељу проширио оптужницу управо због наведеног удруженог злочиначког подухвата?**

То што је Трибунал измислио заправо није кривично дело, већ нека врста саучесништва у врло широком смислу. Нешто слично постоји у англосаксонским кривичноправним системима у облику концепта завере као кривичног дела. Међутим, и то што постоји у англосаксонским системима нема много додирних тачака са овом крајње оригиналном измишљотином коју је Хашки трибунал лансирао.

• Шта би све Тужилаштво морало да уради како би доказало да је постојао удружени злочиначки подухват?

Ма то је готово немогуће доказати. Пре свега потребно је да се створи конструкција одређене завере. У конкретном случају морали би да докажу да је створена завера од стране оптужених у смислу њиховог удруживања да путем концепта Велике Србије врше злочине и етнички очисте територију те Велике Србије. Потом, морало би да се докаже да је лице које је сврстано у то удружење имало било какву везу са тим концептом, јер само по тој логици би могло да одговара. По логици Трибунала, тада је то лице одговорно за сва дела која су настала у оквиру тог концепта, односно плана завере. Из свега видите да је тако нешто крајње бесмислено, јер је сам концепт удруженог злочиначког подухвата крајње имагинаран.

• У оптужници против др Војислава Шешеља стоји да је он у тај удружени злочиначки подухват ушао 1. фебруара 1991. године заједно са Милошевићем и свим осталима које Трибунал терети за ту заверу, док у оптужници против Слободана Милошевића стоји да је Милошевић у тај пројекат ушао 1. августа 1991. године. Како као стручњак видите то неслагање у терминима од стране Тужилаштва?

Морам да признам да нисам толико улазио у детаље проширене оптужнице против др Војислава Шешеља, али мене уопште не изненађују овакви промашаји Тужилаштва. Сама чињеница да је концепт удруженог злочиначког подухвата у пракси малтене незамислив у смислу како је то Трибунал покушао да исконструира доволна је да једноставно ни у ком случају не можете доказати да је тако нешто заиста постојало. Е сад, то што они себи дозвољавају овакве промашаје очито произлази из недовољне упућености у наша збивања, али и због тога што је јасно да су те оптужнице углавном политичке природе, па самим тим и не води се довољно рачуна о томе шта ће се у самој оптужници написати. Довољно је да оптуженог оцрните, и без аргумената, само да га пошто-пото осудите.

• Када смо код тога што ви тврдите да су оптужнице политички мотивисане, молим вас да нам објасните да ли су такви промашаји у самим оптужницама плод незнања људи у Тужилаштву Хашког трибунала или се они дешавају највећим делом зато што су оптужнице плод политичких игара?

Не могу рећи да у самом Трибуналу има толиких незналица, јер, рецимо, судију Шомбурга лично познајем и знам да важи за квалитетног кривичара. Мислим да је највећим делом проблем у томе што, поред чињенице да је то чист политички суд, највећим делом судије су људи који се баве међународним јавним правом, а не кривичним правом. Неретко они састављају разноразне конструкције које немају апсолутно никакве везе са кривичним правом и то ствара велику забуну у стручној јавности. Е сад, када њима у помоћ (под знацима навода) притекну разноразни квази експерти који произвољно и по свом нахођењу тумаче дешавања на овим просторима, па још почну да фалсификују историјске чињенице, онда је то сасвим довољно да се напишу и такве глупости да смо ми имали аспирације на Косово и Метохију као да то није наша земља или да великосрпске идеје датирају још из доба Цара Душана и томе слично. Једном речју,

све је ту скупљено. И незнање, и намерно фалсификовање историје и чињеница, али и велика политичка мотивација да се српски лидери оптуже за сва дешавања на простору бивше СФРЈ.

• Постоје одређене индиције да се оптужнице заправо пишу овде у Србији?

Чуо сам за те приче, али не могу сто посто то да тврдим. Уколико неко то овде у Србији заиста ради, односно ако је плаћен за тако нешто, онда је то невидљива злоупотреба кривичног права и представља најгоре могуће правно насиље. Тај који то ради, носиће заувек жиг проклетства у сопствен народ, јер је то крајње злонамеран човек.

• Др Војислав Шешељ је практично оптужен за вербални деликт, јер се у оптужници против њега тврди да је својим говорима подстицао људе, који су чак били и километрима далеко од места где је држао говор, да врше одређене злочине. Може ли оваква конструкција оптужнице било где у свету да опстане?

Теоријски гледано, човек може заиста кроз своје наступе да покрене неког да изврши неко кривично дело. Али то је само теоријски. У пракси ви морате да докажете да је постојала одређена каузална веза између подстрекача и извршиоца кривичног дела на основу које је подстрекач подстакао извршиоца да то кривично дело изврши. Практично, морало би да се догоди да се подстрекач директно обраћа извршиоцу. У случају др Војислава Шешеља тако нешто очито не постоји и напросто не видим могућност да се тако нешто докаже. Ово зашта је он оптужен је типичан пример вербалног деликта, а савремена кривична законодавства готово уопште не посвећују пажњу вербалном деликту. Вербални деликт углавном постоји у земљама где влада диктатура и где нема демократије. Код нас се у доба комунизма третирао као непријатељска пропаганда, али ако било ко на овом свету жели да носи предзнак демократски оријентисаног правног система, онда ово кривично дело мора избацити из употребе.

• Генералу Крстићу, који је био командант Дринског корпуса, пресуђено је да је био саучесник у геноциду приликом уласка српских снага у Сребреницу, иако до сада није ни утврђено да је геноцид постојао. Какве су последице по народ чији је припадник неко ко је оптужен да је починио наводни геноцид у наше име?

Та пресуда је фантастичан пример парадокса. Никада није утврђено да је геноцид постојао, а човеку су пресудили да је саучесник у геноциду. Заиста ван памети! Наравно да

таква пресуда утиче на народ, јер ствара колективну слику о нама да смо геноцидан народ иако смо заправо ми током ових ратова преживели најгори могући геноцид.

Са друге стране, плашим се да ће ова пресуда имати огроман утицај на процес који се води пред Међународним судом правде у Хагу на основу тужбе Босне и Херцеговине према СРЈ, односно сада Србији и Црној Гори, управо за геноцид и за наводну агресију на БиХ. Ја се надам да неће имати утицај, јер Међународни суд правде у Хагу није у обавези да прихвати ставове Хашког трибунала, али сигурно је то за нас велики хендикеп у самом старту.

- **Говори се и да ће пресуда против Слободана Милошевића у многоме утицати на будуће разговоре о Косову и Метохији, али и на став Међународног суда правде у Хагу по питању тужбе БиХ према нама. Да ли делите то мишљење?**

Тако нешто никако не би смели да искључимо као опцију и, на нашу жалост, такав сценарио је врло могућ. Зато и мислим да се људима у Хашком трибуналу веома жури да што пре окончају тај поступак, јер ће то бити одлична основа на основу које ће међународни представници имати одличну базу да уцењују нашу делегацију током будућих разговора око Косова и Метохије.

- **Како вам се чини наш начин одбране од тужбе БиХ према Србији и Црној Гори пред Међународним судом правде?**

Мислим да смо ми веома погрешили када смо олако повукли наше тужбе против БиХ и Хрватске, али и НАТО-а. Тиме смо изгубили могућност да изводимо наше доказе током тзв. спољњег поступка, што би сигурно у значајној мери продужило поступак који је БиХ повела против нас. Овако ће поступак ићи знатно брже, што нама никако није у интересу.

Сада смо у позицији да се бранимо од њихових ставова да је наша држава починила наводни геноцид у БиХ. Надам се да ћемо у томе успети, али мене искрено забрињава чињеница да је наша држава током власти ДОС-а углавном тра-

- **Ваш став око Републике Српске и свега што се дешава са отимањем надлежности од стране високог представника, пре свега укидање војске, али и уставних промена по којима би Република Српска практично изгубила свој идентитет?**

То отимање надлежности трајаје годинама и сада доживљава кулминацију. Покушава се по сваку цену укинути Република Српска, али убеђен сам да и поме полако долази крај. Поштом центрилизација свих надлежности и несвајане Републике Српске једносавно нису могући, јер Срби у Републици Српској једносавно по не желе. Срби не желе да живе у БиХ и по је више него јасно, већ им је циљ да живе у земљи за коју су се изборили поком рата, бранећи своја елементарна људска права. Да је јединствена и унијарна БиХ могла да остане, онда до рата не би ни дошло, али једносавно, Срби по тако нешто нису желели да прихвате, већ су као конститутивни народ имали право да се одреде да желе да настава живе у СФРЈ. Наравно, наша држава би морала да води рачуна о интересима нашег народа у Републици Српској и да на све начине по интересе заштити, јер по су наши сународници и по је наша дужност.

жила одређена решења која су се заснивала на неким ванинституционалним формама, односно путем преговора са представницима БиХ. Мислим да на такав начин немамо никакве шансе да се одбранимо од њихове тужбе.

- **Да ли смо то чинили на основу одређених притисака који су вршени на нас од стране западних сила или је у питању нестручност људи који чине наш тим за одбрану?**

Нисам сто посто сигуран, али мислим да је подједнака заступљеност и једне и друге опције. Такође, а то је веома важно, чини ми се да су људи који су одређени да заступају нашу државу тај посао радили са пола срца. Убеђен сам да су они интимно веровали да смо ми криви, али су са друге стране само професионално одрађивали тај посао, што је јако лоше. У нашој делегацији морају да буду људи који искрено верују да ми нисмо криви за то што нам БиХ намеће и да нисмо починили никакав геноцид према муслиманима у БиХ.

- **Недавно је госпођа Дорис Пак у својству функционера ЕУ изјавила да Срби морају да се суоче са својом прошлосту, баш као и Немци после Другог светског рата, један од видова тог суочавања је и реалност да ћемо изгубити Косово и Метохију, али и Црну Гору. Колико су овакви ставови представника ЕУ заправо плод пресуда и ставова Хашког трибунала према оптуженим Србима?**

„Што је баби мило, то јој се и снело”. Такав став госпође Дорис Пак никако не би требало да нас чуди, јер она је по својим антисрпским ставовима одавно позната. Политичари са простора Аустрије и Немачке, одакле је Дорис Пак, имају одређену врсту комплекса због језивих злочина који су почињени од стране нациста. Самим тим они желе по сваку цену да макар један део тог жига који носе пребаце у нечије туђе двориште. Колико год да су се суочавали, они не могу да из своје националне биографије избришу срамоту Аушвица, Треблинке и сличних логора у којима су чињени монструозни злочини. Сада смо им ми дошли као одлично подручје да део својих комплекса пребаце нама, што им дође и као нека врста реваншизма према Србима, јер смо ипак ми били победници у два наврата, а они поражени и суочени са монструозностима које су чинили њихови сународници.

То што она даје такву изјаву у својству функционера ЕУ јесте лоша порука, али колико је мени познато, став ЕУ, али и УН, је да ће се статус Косова и Метохије решити после преговора и да се никакво решење пре тога не сме прејудцирати. Овакав став госпође Пак личи ми на чисто прејудцирање будућег решења, што је за сваку могућу осуду.

- **Када већ споменуемо ЕУ, колико је нама у интересу да по сваку цену уђемо у ЕУ и да ли вам можда смета што нема никаквог критичког осврта у Србији, барем кроз интелектуалне расправе, по питању самог концепта ЕУ?**

Ми смо одувек у Европи и то је факат. Мислим да би требало да уђемо у ЕУ, али то не значи да би тај улазак требало ставити као приоритет и по сваку цену, посебно ако би та цена била губљење националног идентитета или рецимо да нам се као услов постави губитак Косова и Метохије.

Са аспекта струке којом се бавим, али и са културног, социолошког или било ког другог аспекта, сматрам да смо ми у многоме напреднији од земаља које су сада кандидати за улазак у ЕУ, па чак и од неких земаља које су одавно у ЕУ. Рецимо, убеђен сам да смо далеко напреднији и од Бугарске и од Румуније, а од Хрватске и да не причам.

Са друге стране и сама ЕУ је на прекретници, јер очито су референдуми у Француској и Холандији показали да грађани који одавно живе под окриљем ЕУ нису задовољни развојем ситуације у смислу куда иде ЕУ. Ја сам годинама живео у Немачкој и могу вам рећи да ни сами Немци нису задовољни како се развија концепт ЕУ. Велики су скептици и верујем да би и они слично гласали као Французи и Холанђани по питању европског устава.

Разлози због којих би ми требало да се нађемо у ЕУ су пре свега безбедносне и економске природе, али ти разлози никако не би смели да буду приоритет у односу на очување Косова и Метохије. Такву врсту услова никада не бисмо смели да прихватимо.

- **Шта ако нам се такав услов ипак наметне?**

Требало би га одбити; баш као што никада не бисмо смели да прихватимо наметнуто решење за Косово и Метохију које ће значити његову независност. Све се у животу може наметнути. Могу и да вам окупирају земљу, али то није правно стање. Све што се наметне неправом, кад тад ће се вратити правним путем. Зато и апелујем на наше политичаре да никако не прихвате насилно наметање решења за Косово и Метохију. Преживели смо 500 година окупације под Турцима, па је и то прошло. Проћи ће и ово што је сада на делу.

- **Споменули сте мало пре да смо у већем делу, барем по ономе што захтева ЕУ, далеко напреднији од Хрватске. Хрватска је протерала 500.000, али упркос тој чињеници, она**

- **је прва на листи чекања да уђе у ЕУ. Како тумачите дво-струке аршине које примењује ЕУ према нама и према Хрватској?**

То је заиста и неправедно и неприципијелно. Хрватска је протерала преко 500.000 Срба, не дозвољава им да се врате, злоупотребљава им имовину, већи део те имовине Срба је уништила, а опет ЕУ према Хрватској има изузетно благонаклон став. Мислим да у значајној мери у свему томе велики утицај имају лобији, пре свега аустријски и немачки, јер те две земље имају одређене интересе на Балкану које остварују баш преко Хрватске. Хрватска би морала да добије веома строге услове, баш због чињенице да је протерала толики број људи са своје територије и крајње је ружно да због тога што је нечији цитићеник има такве привилегије и да јој се гледа кроз прсте. По неким основним критеријумима, а то је пре свега поштовање људских права и неповредливост туђе имовине, Хрватска не би смела да добије ни дозвола за разговоре о придруживању, а камоли да уђе у ЕУ.

- **На крају, како видите решење ситуације око Црне Горе? Као професор на катедри за кривично право, шта мислите, колики утицај има оптужница италијанског правосудја против Мила Ђукановића на његову жељу да по сваку цену распише референдум и да Црна Гора добије међународно признање?**

Како стоје ствари, мислим да је тај моменат један од битних мотива за жељу Мила Ђукановића да што пре добије независну Црну Гору, јер тиме би и он као државни функционер добио имунитет који би га заштитио од те оптужнице. Наравно, ужасно је ружно да због интереса једног човека дође до раздвајања једног народа, српског, у Србији и Црној Гори. Мислим да је интерес и Србије и Црне Горе да заувек остану заједно.

Што се тиче одредби око гласања на референдуму, логично би било да на том референдуму могу да гласају и држављани Црне Горе који живе у Србији, али пошто је та опција сада већ изузета, онда се мора до краја инсистирати да за одвајање мора да гласа 50 посто плус један бирач од укупног броја бирача уписаних у бирачки списак. То би било најправичније, јер је крајње нелогично да свега 20 или 30 посто бирача одлучи хоће ли Црна Гора бити независна. То заиста нема никаквог смисла.

Како је Богољуб Карић молио стране обавештајне службе да га спасу затвора

Дуги прсти Карића

- Једино наивни су могли поверовати да је „империја Карић” изграђена само радом, макар и свим могућим „муљавицама” и излетицама у „сиву криминалну зону”. Да би се онолико сачувало и сачувало, поред домаћих заштитника мора се имати и неко са стране. Наравно, за узврат се изражи контрауслуга или, у најбољем случају новчана награда. Информације које ће, највероватније, ових дана бити обелодањене, јасно указују до којих граница иде грамзивоси „првог шајкуна Србије” и шта је и кога спреман да жртвује да би сачувао оштећено

Пише: Момир Марковић

У овом свету а поготово у Србији се ништа више случајно не дешава. Иза сваке „случајности”, стоји добро организована и осмишљена акција. Ратови и откривање афера су само видљиви део свега што се дешава. Чак и кад афере добију епилог, онај невидљиви део остаје сакривен од јавности и никад се не обелодани. А на примеру ове, последње у низу откривених афера показаћемо како то функционише и до којих граница иде. Многи су помислили да је Карић, формирајући странку хтео да, уласком у политичке воде, само сачува оно што је до сада „створио”. Није, уосталом, ни први ни последњи јер је рецепт опробан и већ је функционисао. Сетите се Михајловића и његове „Лутре”. Е па овде су ствари сасвим другачије постављене.

Пошто је развио „послове” на свим нивоима, и пошто је дошло време да се одређени рачуни плаћају, Богољуб је потражио помоћ од страних обавештајних служби. Наиме, када је видео да би пословна империја могла озбиљно да му се заљуља, па и сруши, кренуо је да мољака стране обавештајне службе тражећи од њих заштиту и нудећи им за узврат своје прљаве услуге на српској политичкој сцени. Како твр-

Сива економија

Да би заташкали бизнис „Мобикоса” и уговор између Карића и Екрема Луке који има легалних око 250.000 картица са бројем 063, шиптарски властодршци су пустили и француску мрежу са бројем 041, која има малу покривеност и служи само као параван. Параван иза кога се крију гомиле прљавог и крвавог новца. А цех ове криминалне работе поново плаћају грађани Србије.

ди наш извор он је тада од Вука Јеремића, иначе сарадника лондонског огранка Ције затражио да му закаже састанак са Енглезима. Том приликом је Карић од Енглеза тражио заштиту и спречавање његовог хапшења због лоповлука у „Мобтелу”. Енглези су од Богољуба, поред осталог, тражили да настави и даље да финансира Демократску странку, укључујући и финансирање наредних избора. Поред ове обавезе Карић је добио задатак да привуче у свој Покрет снага Србије бар још 4-5 одсто бирача Српске радикалне странке, како би јој смањио рејтинг и број гласова. У ту сврху се укључује и Драган Ђилас (такође човек западних обавештајних служби), који од Американаца добија задатак да Карићу осмисли предизборну кампању.

Богољубу је наложено да, заједно са Небојшом Човићем, компромитује Владу Србије, поготово Војислава Коштуницу, како би овај изгубио легитимитет за вођење преговарачког тима у преговорима око Косова и Метохије. За овај посао су се посебно ангажовали Небојша Човић, Љилана Несторовић и Мехо Омеровић. Поред њих, а по наредби Небојше Човића у акцију се укључује и Човићев члан странке Оливер Ивановић. Он и Карићев Момчило Трајковић су касније морали да „притисну” Бориса да као једини „некомпромитовани” преговарач, укључи у преговарачки

тим и Богољуба Карића и Небојшу Човића. Богољуб је, по налогу Американаца морао да у коалицију прими Небојшу Човића и његов СДП. Након повратка из Енглеске (крајем септембра), према тврдњама нашег извора, Карић се састаје на Брезовици са изасланицима Шиптара (бизнисмени блиски Харадинају) и преноси им ставове и задатке које Ција ставља пред све њих. А да би замаскирао ову игранку, после састанка на Брезовици, онако успут, као покриће, посетио је и Србе на Косову и Метохији.

За Карића се иначе може рећи да има изузетно блиске пословне односе са Шиптарима и да је пре отварања афере „Мобтел”, са њима радио боље него пре рата 1999. године. Екрем Лука, финансијер Харадинајеве партије и ОВК је само један од многих. А кад смо већ код Екрема Луке и „Мобтела”, поред свих до сада откривених лоповлука и отимачина финансијска полиција још није обелоданила да је открила још једну превару (па да им мало припомогнемо).

Мало ко зна да је Момчило Трајковић задужен од стране Карића да му води послове са продајом и дистрибуцијом картица за мобилне телефоне (мрежа 063). Како тврди наш извор, од укупног броја картица 063, само за 15-20 одсто легално је плаћен ПДВ. Све остало Трајковић и одабрана група Шиптара, блиских влади Косова, пласира на црно и тако Карић са сарадницима општењује Србију за милионе евра. На милоне картица 063, посебна екипа Шиптара дистрибуира по Европи, а картице су фиктивно задужене у Београду. За ову радњу, од које једино Богољуб и његови имају користи, знају Американци и Енглези и јасно су то ставили Богољубу до знања за време његовог боравка у Лондону, што значи да га и по том основу држе за гушу и да, ако само попусте стисак (и укажу српским властима на ову пљачку) он може заглавити у затвор. А за илустрацију колико су сви повезани и колико их све од реда финансира и инструктира Ција, довољно је рећи да је Борис Тадић добио задатак да повеже Богољуба са израелским лобијем (Мартин Шлаф) и да Ђелић у предвечерје парламентарних избора врати Богољубу екстрапрофит (динарска средства). Мартин Шлаф је финансирао Шаронову кампању и како сазнајемо од нашег извора, дебело попунио Борисов конто.

И на крају овог текста још само један „бисер”, тек колико да се зна до којих граница је наречени Карић спреман да иде у продаји српских националних интереса, како би заштитио свој капитал од обелодањивања а самим тим и повраћаја држави и своју задњицу од затвора. Половином децембра 2005. године Карић одлази код Вукашина Мараша у Министарство одбране и тражи да овај пренесе Милу Ђукановићу и Филипу Вујановићу да су партије ПСС и СДП за независну Црну Гору али да то неће у почетку оглашавати у јавности. Кад се акција око референдума и одвајања покрене, они ће дати отворену подршку.

На примеру уједињења Социјалдемократске партије и Демократске алтернативе и формирања коалиције између ове новоформиране странке и Карићевог ПСС-а јасно се види да сва та игранка није израз добре воље и подударност програмских опредељења већ да конце вуку стране обавештајне службе. А Небојша Човић може изразити своје неслагање само тако што се неће појавити на Карићевом митингу. Не мора Небојша бити присутан, али заставе СДП морају. И биле су. Као, уосталом, и говорници из ове странке. Могу се „волети” као пас и мачка, али биће заједно све док су такви потребни западним менторима.

Еври за европејце

- Глагол „мишиши“ у српском језику има два значења. Прво се односи на период у коме живојише мењају длаку. Тад се каже да се оне мише или мишаре. Друго значење се односи на ситуацију кад вам досманлијске лојуже израже паре да вам заврше неки посао за који су од државе већ плаћене. Дебело плаћене. И шио је посао важнији, гомила новчаница је већа. Последња у низу афера, која ових дана пошреса Народну банку Србије, превазилази све досад откривене. Не по начину и облику плаћке, већ по износу којим се задовољавају корупционашки ајетииши лојужа које имамо седе. Већ је сад јасно да се ради о цифри од неколико милиона евра

Пише: Момир Марковић

Чак ни она петоктобарска трка и гунгула, кад се досманлијска булумента стрекнула у окупацију свих места у Србији за која се претпостављало да тамо постоји новац, није указивала на ниво грамзивости и лоповлука који ће завладати Србијом. Веровали су и најгори песимисти да ће „ови“, кад преузму власт бар покушати да владају по некаквим мерилима и правилима. Знано се да ће гологузија красти, отимати и плъчкати, али се претпостављало да чак и они имају меру и да се бар мало боје. Закона, или бар Бога.

Афере које свакодневно прстижу једна другу, показују да смо се сви преварили у процени. Ови су баждарени на готово безгранични лоповлук, криминал и корупцију. Небо им је граница. Једине две препреке које би их могле зауставити су затвор или смрт. Престаће да краду тек кад умру или кад их похапсе. А ова последња у низу откривених афера превазилази све до сада обелодањене, јер показује сву грамзивост и лоповску суштину оних који су представљени српским усрећитељима. И води до самог врха, тачније до вођа ове лоповске банде.

Миштили масне гуске

Ударна вест на готово свим телевизијама у петак 13. јануара 2006. године била је да је полиција упала у стан вице-гувернера Народне банке Србије Дејана Симића и пресекала посао примопредаје једне кожне акти-ташне.

Та ташна је требало да буде новогодишњи поклон за гувернера. Знак мале пажње, што би се рекло. А да поклонопримца не би био малер, стављено је у торбу нешто новца. Тричавих 100.000 евра, тек колико да „ловуче ногу“. И као што увек бива, кад се криминално клупко закотрља, на крају ће на чистину бити истеран и главни криминалац. Наравно, уколико се цела акција не заустави неким политичким договором. А иза завесе се већ назире лик гувернера Јелаша. Има, додуше, иза њега још неких ликова и грађанима Србије остаје да претпостављају да ће се и до тих експерата доћи.

А да за почетак мало расветлимо лик и дело овог белосветског „експерта“, кога нам шифрована интересна група, познатија као Г17 плус толико исхвали кад су га доводили, да смо се питали како је уопште Народна банка Србије функционисала без њега. То је, дакле, онај исти човек који

је својевремено отерао у ликвидацију Југобанку па после откупио њихов мерцедес, стар две године и са пређених тридесетак хиљада километара за 12.000 евра. То је онај исти Јелаша, кога су поставили на место вице-гувернера па му тек неколико дана после тога дали држављанство. Дакле, Народну банку Србије је неколико дана водио странац.

Уникум, који до сада није забележен у историји светског банкарства. То је онај исти експерт за трговину који је вилу са неколико десетина ари плаца купио у ексклузивном, дипломатском делу Дедиња за 380.000 евра, иако је тржишна вредност те виле преко милион евра. То су само неки од „бисера“, нареченог гувернера.

Да не буде забуне, таквих излета у „сиву зону“, које је овај човек направио, има безброј а многи ће бити откривени тек у току истраге. Уколико се истрага не заустави и не гурне под тепих. Он је, дакле, на чело наше најважније финансијске институције дошао, не само склон прљавштинама, већ прљав до гуске. Већ је дебело заударо на криминал и корупцију. Баздио је по криминалу, што би се рекло.

Поставља се логично питање (ако су већ знали, а знали су) када је такав, што су га постављали на то место. Па управо због тога. Њима, у ствари, ту и треба човек таквог моралног профила. Човек који је довољно покварен да не пропусти ни једну прилику да „мазне“ лову а истовремено довољ-

Програмско начело

0.000.000.000.000

но способан да све трагове прикрије, сакрије и уништи. А место је такво да омогућава огроман плен, у чијој каснијој расподели има за све. Или бар оне најближе гувернеру и најзаслужније што се он нашао на том месту. Ко зна колико је таквих „операција”, већ завршено а трагови уклоњени. Уосталом, оволики број страних и „домаћих” банака, које данас вршљају Србијом и кроз девизну клаузулу и камате исисавају грађанима Србије и „црно испод ноката”, су од овог гувернера добиле дозволе за рад.

Сад већ јасно видимо колико је свака дозвола коштала оне који су банке отварали. А колико ће коштати Србију, тек ће се видети. Дакле, иза целе приче стоји гувернер Јелашкић, а иза њега директно министар финансија и комплетан врх шифроване интересне групе Г17 плус. Да ли иза њих стоји још неко, остаје да се види. У сваком случају, објективну одговорност и објективну кривицу сноси и премијер Коштуница, јер је дозволио да се дешавају овакве ствари, а он је именовано оне који су поставили „овога”.

Оно што још увек представља непознанице у свему овоме, може се сврстати у три групе, а одговори на та питања ће бити истовремено и одговори који до краја расветљавају Коштуничин политички галиматијас. По завршетку афере, ма какав он био, и многе друге ствари ће постати јасне. Први одговор који ћемо ускоро добити, биће и одговор на питање да ли је ово почетак детаљног чишћења Аугијевих штала. У том случају ће јасно бити да је Коштуница решио да се укључи у борбу против криминала и корупције до краја и без остатка. Неке акције (афера Мобтел и сукоб са Карићевом криминалном династијом), упућују на такав план.

Анализа ове варијанте упућује на два, једино могућа завршетка. Један, по коме ће ДСС и Коштуница морати да ударе на своје најближе коалиционе партнере, чијим хапшењем и оптужењем аутоматски престаје коалиција, што нас директно и брзо доводи до нових парламентарних избора. Тада до дна пада, ионако танак рејтинг свих патуљастих странака, које су своју лојалност влади дебело наплаћивале а успут крале све што им падне под руку. Избори би уједно избистрили српску политичку сцену а све странке-пијавице би отишле на политичко буњиште. Многе за сва времена, а

само мали број њих би преживео, и то само оне које су све време биле на периферији моћи, власти и одлучивања и са криминалне трпезе само скупљале мрвице. Код њих ће цех платити појединци који су били директно укључени у „послове”.

ДСС и Коштуница би из те битке изашли рањени и са окрњеним рејтингом због колективне објективне одговорности и субјективне одговорности појединаца из ове странке, који су били директно укључени у неку од безброј афера, које ће морати да отворе. Новој влади, која би била формирана после избора, остало би у аманет да акцију спроведе до краја, опљачкано врати држави и грађанима а криминалце приведе „к познанију права”. Други могући исход би био да се тајкуни, лопуже и криминалци удруже и, потпомогнути споља и изнутра (из саме владе или од криминално-политичке спреге Европе), сруше Коштуницу и ДСС, што опет неминовно води брзом расписивању избора, а самим тим и избору нове владе и новог састава парламента. Парламента и владе у којој ће доминантну улогу имати српски радикали. Дакле, било како било, распетљавање свих криминалних чворова и коначно уништавање тог корова ће морати да заврши Српска радикална странка. После избора и са тапијом коју ће јој грађани, својим гласовима, предати у руке. Владавина српских радикала ће од самог почетка бити тешка и напорна. Али бескомпромисна, то вам сигурно обећавамо.

Да је мало поранила, полиција би у стану нашла Ивицу Дачића. Како би се он извукао и да ли би се уопште извукао, остаје да претпостављамо. А да је мало закаснила, затекла би гувернера Јелашкића лично. И вероватно са торбом у руци. Торбом чији садржај представља само двадесети део онога што је власници ТИБ банке требало да спакују у торбе и уплате. Дакле 2,000.000 евра. И 20 акти-ташњи. Мене, као грађанина ове земље, сад мучи једна дилема. Шта је Јелашкић планирао да уради са ових 20 истих ташњи.

Министар Радуловић штити јеретике и духовне криминалце

Пише: Слађан Мијаљевић

Изјава господина министра Радуловића заиста вређа испитпросечну интелигенцију! Макар оно што смо сазнали преко Бете и појединих издања дневне штампе.

У изјави (а надамо се да је коректно пренета) министра Радуловића препознајемо његов став и став министарства које он предводи и од раније. Сличан став и огроман лични кукавичлук (православни верник, Христов војник, непоколебљиви чувар Светих тајни ...), износио је и јавно, и у личним контактима са заинтересованом страном (појединци и организације који желе да се законски уреди ова проблематика и помогне жртвама секти), а показује и огромну жељу да се не меша у свој посао, макар не у овај део из социјалне и верске патологије, коју стварају организације сектног типа.

Знам да је министар Радуловић упознат са подацима које ћу овде изнети и управо због тога ово је обраћање, више широј јавности него њему лично, јер он, изгледа, одавно није слободан човек и нема слободу у мишљењу и раду, него је нечија марионета.

Министар каже: „Тешко је рећи да традиционалне цркве било кога оспоравају. Њима код нових цркви могу да буду спорни учење и обреди, али то ипак није оспоравање, већ неприхватање тих учења”.

Е, свака ти част, ал' си га срочио! Министре, јел то хоћеш да кажеш да прихватамо организацију која је званично регистрована у САД, а која себе назива „Сатанина црква”, чије учење је дошло у Србију преко Мађарске и чије вернике имамо овде код нас? Министре, хајде, поучи нас још нешто: шта чини једну верску организацију? Зар то нису учење, обреди и верници који верују у учење и практикују обреде?

Верска удружења нису удружења плетилца и везиља па да на својим састанцима размењују мустре и шустикле, већ се уче да би учили и друге, вршећи мисију, и врше праксу кроз обредне радње. Додуше, неко ломи обичан хлеб, неко слави Бога уз музичке саставе и електричне инструменте, а неко коље животиње. И то не као Свету тајну, јер благодат Духа Светог није добио апостолским преемством. Но, како ви тумачите – нема везе, битно да се људи забављају.

Затим, министар користи термин „нове протестантске цркве”. Министар као да је одржао помесни сабор са самим собом и одлучио да промовише организације сектног типа у цркве.

Даље, министар наводи да су те нове протестантске цркве признате и у свету, зато што имају велики број верника. Ово тумачење говори одакле долази притисак на министра. Ово тумачење је изведено из Устава и закона САД, јер само код њих важи правило да број верника даје статус верској организацији: култ, секта, деноминација и црква. Наравно да нови религијски покрети постоје широм света, међутим, од стране државе домаћина они су стављени под врло озбиљну контролу. Министре, та контрола, да би била што квалитетнија, обавља се преко квалитетних закона.

Министре, ви у интервјуу дневном „Старту” пребацујете одговорност на Кривични закон и медицинске и социјалне службе. Да ли сте свесни уопште шта сте рекли, и тиме показали своју (не)стручност. Прво, у Кривичном закону, који је донешен октобра, ниједним чланом се не бавите превентивом и помоћи жртвама секти. Друго, ви знате, а јавност коју прозивате још боље од вас, да не постоји ниједна медицинска ни социјална служба која је специјализована за рад са жртвама секти, те стога Закон о црквама и верским организацијама мора деловати апсолутно превентивно, што ви не дозвољавате.

Ви на почетку чините две кардиналне грешке. Прва, негирате постојање секти и култова овде, код нас. Господине министре, они постоје. То што ви нисте обавештени или не верујете у њихово постојање, не решава проблем. Ни комунисти нису веровали да постоји Бог, и покушали су да га убију у народу, међутим, опстао је Бог у народу и народ у Богу. Широм света сектне организације постоје, само ви тврдите да у Србији не постоје, али очигледно ви нисте меродавни, јер сте себе дискредитовали. И друго, хоћете законски да праве секте прогласите црквама. Министре, постоји „једна, света, саборна и апостолска Црква”. Постоје помесне цркве које уче и служе по истом канону две хиљаде година, и постоји неколико црквених организација које су се одвојиле од Цркве изневши са отцепљеним свештенством и део благо-

дати, па су кроз време признате за хришћанске вероисповести, а по људској сујети не желе да признају грешку, па се саме називају црквом.

Значи, по облику настајања категоришемо организацију. Ове сектне организације, које ви називате „новим протестантским црквама“ су обични култови, које закон може да региструје као удружења грађана, а настала су на ливади или у некој хали са жељом да проучавају „Свето писмо“, и наравно, њихови пастори и вероучитељи могу да добију статус свештенства, јер у матичној вероисповести то нису могли или су чак и истерани (одлучени). Наравно, и социјални статус је врло битан чинилац у њиховом помраченом уму. Све ово наведено је на другом месту.

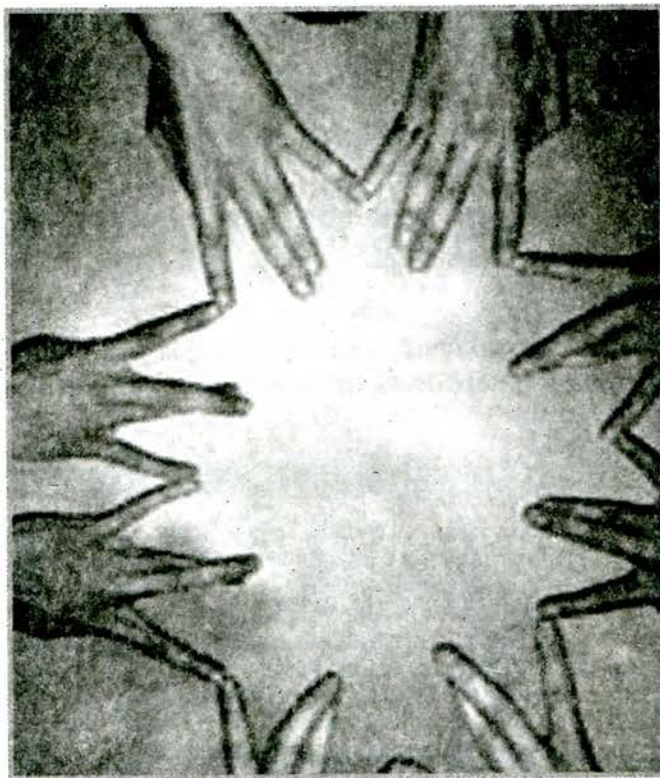
На првом месту, а што би закон требало да уреди, је да те ваше „нове протестантске цркве“ стварају већ деценијама верску, социјалну и медицинску патологију. Ви то избегавате да признате и законски уредите. Ви се, тако тумачећи проблематику, бестидно, и у лице, јавно смејете жртвама сектних организација.

Треће, позивајући се на Повељу о људским правима (препостављамо и дечијим) и „новим протестантским црквама“, ви максимално излазите у сусрет њима, не сагледавајући какву су пустош за собом оставиле. Наравно, и тим се несретницима мора поштовати право на слободу вере, али морамо првенствено мислити на необразоване, необавештене, оне који су у одређеном тренутку у некој слабости, јер ови ваши неопротестанти својим искривљеним учењем и насилним мисионарством још више угрожавају њихово здравље, а држава је апсолутно дужна да се брине о потребитима.

Погазили сте две резолуције Европског парламента из 1996. године и из 2003. године, о сектним организацијама, јер нисте донели ниједан нови члан у Кривичном закону који проистиче из тих резолуција, а који уређује поље деловања сектних организација. Окрећете леђа Европи и трчите у загрљај Америци, која вас беспоштедно удара окованим јеванђељем по глави, међутим, да ли камен или књига имају болну тежину, то за вас није битно, битно вам је да је у питању јеванђеље. Шта зна дете (министар) шта је двеста кила.

Кажете да у Србији нема секти. Обавестите се мало, погледајте попис из 2002. године, не вређајте припаднике нетрадиционалних вероисповести. По попису из 2002. године, они су се слободном вољом изјаснили: 18.768 припадника нетрадиционалних вероисповести и 1.003 становника Србије изјаснили су се као припадници далекоисточних култова. Наравно, овде је најбитнији број од 334.322 становника који нису хтели да се изјасне о свом верском опредељењу, иако су могли да кажу било шта. Ту су и подаци полиције и војних служби безбедности, као и подаци многих храмова хришћанских вероисповести, као и појединих медицинских установа, где угрожени траже помоћ. Значи, има узрочника, има и жртава, и то поприлично. Узрок не можете апсолутно укинути, а ни апсолутно аболирати, поготову не можете негирати жртве, којима од стране државе апсолутно нико и не покушава да пружи помоћ. Зато овај трећи предлог закона, који претендује да постане закон, мора бити свеобухватно припремљен.

Још неколико питања за вас и ваше саветнике (не помоћнике, већ саветнике): да ли знате да је синдром секте и култа, на нивоу света, проглашен новим обликом зависности? Да ли знате да на нивоу света постоје стотине организација које се баве решавањем ове проблематике, а помогнуте су многим државама? Да ли знате да је у Београду одржан Први симпозијум о сектама 1996. године, уз учешће многих страних и домаћих стручњака, да је на симпозијуму свештенства о проблемима са којима се сусрећу у пастирском раду,

1997. године, један од три дана рада био посвећен проблематици коју стварају секте? Да ли знате да је 1997. године у Београду одржан Шести светски конгрес из психијатрије и психологије са округлим столом о проблематици коју стварају секте?

Наравно, најпосећенији је био округли сто о сектама, од неколико, на самом конгресу. Да ли знате да стручна јавност и свештенство макар једном годишње учествује у раду медицинских конгреса у Србији, свакако као предавачи о сектним организацијама, чији рад и учење доводе до измењеног начина понашања, измењеног стања свести путем менталне и верске манипулације, чије негативно учење доводи до физичке и психичке болести, чак са смртним исходом? Да ли знате да се годишње одржи минимум два-три конгреса у Европи о негативном раду сектних организација, на којима учествује врло стручна јавност из Србије, од једног до четири члана, и то као предавачи? Да ли знате да имамо наше стручњаке, који су врло високо котирали у разним телима тих европских организација?

Да ли знате да је у вашем министарству раније постојао тим који је пратио рад сектних организација? Да ли знате да је наша јавност у сталном, свакодневном контакту са саветодавним телом Савета Европе, које се бави сектним организацијама на нивоу Европе?

Да ли ви уопште нешто желите да знате, или сте довољни сами себи?!

Уколико нешто желите да сазнате (ви и ваши саветници), спремни смо да вам изађемо у сусрет, са краћим интензивним курсевима у трајању од неколико недеља до неколико месеци. Не иступајте у јавност апсолутно необавештени и необразовани из проблематике којом треба да се, у једном делу, бави и ваше министарство. Знате ли ко седи са вама у Влади? Члан секте против које се Европа већ петнаест година интензивно бори! Читате ли макар дневну штампу? О томе ко је тај човек, могли сте се, рецимо, обавестити и из дневне штампе!

Имате ли ви у себи уопште страха Божјег!?

Циљ укидање Републике Српске

• Уколико суд прихвати наводе тужбе, Сакиб Софтић, правни заступник БиХ, тврди да ће Сарајево од Београда изражити ратну одштету „од 100 до 350 милијарди долара”

Пише: Душан Марић

На почетку године у којој ће међународна државна мафија покушати да Србији и дефинитивно отме Косово и Метохију, прогласи независну Црну Гору, докрајчи Републику Српску, а њеног бившег председника Слободана Милошевића прогласи кривим за геноцид, над Србијом се надвија још један црни облак.

Пред сталним Међународним судом правде у Хагу 27. фебруара почиње суђење по тужби коју је БиХ, прецизније речено ратна муслиманска влада у Сарајеву, 20. марта 1993. године поднела против СР Југославије (Србије и Црне Горе) због наводне агресије и геноцида.

Разлог за бригу није само то што би, ако Међународни суд прихвати наводе тужбе, Србија била прва држава у историји цивилизације која је судском пресудом осуђена да је починила злочин геноцида, већ и што би у том случају, највероватније, била суочена са плаћањем огромне ратне одште-те. И једно и друго представљало би озбиљну опасност по будућност, па и опстанак Србије као независне државе.

До уназад две године, најчешће помињани износ одште-те међу муслиманским политичарима и правницима био је 10 хиљада долара по становнику БиХ, што укупно износи 45 милијарди долара, или пет хиљада долара харача по глави сваког грађанина Србије – од тек рођене деце, до најстаријих.

Од пре две године, у Сарајеву се све чешће, уместо десетина као „реална” одштета помињу стотине милијарди долара. Значајну, ако не и водећу улогу у том лицитирању има Сакиб Софтић, агент тужбе (правни заступник) БиХ пред „светским” судом. У више наврата Софтић је поновио да ће у случају очекиване пресуде Сарајево од Београда тражити одштету „од 100 до 350 милијарди долара”.

Тај нагли скок цене босанске тужбе уследио је након пресуде Трибунала у Хагу којом је генерал Војске Републике Српске Радослав Кристић осуђен на вишедеценијску казну затвора. У образложењу те пресуде се констатује да је Кристић, као тадашњи начелник штаба Дринског корпуса ВРС, али и официр који се налазио на платном списку 30. кадровског центра Војске Југославије, одговоран за геноцид који

су српске снаге (наводно) починиле над муслиманима у Сребреници.

То је први случај у тринаест година постојања и рада Трибунала, али и први случај у историји међународног права, да је неко лице у Европи осуђено за злочин геноцида. Чак ни Нирнбершки суд ниједног од главешина Вермахта и нацистичке Немачке, упркос томе што је утврђено да су одговорни за смрт милиона људи, није осудио због геноцида.

Због тога није ни чудо што управо на тој пресуди Кристићу муслимани из БиХ темеље свој оптимизам да ће без већих проблема добити хашки спор са Србијом и да једина тема разговора са Београдом треба и може да буде висина и начин плаћања ратне штете. И неке друге чињенице упућују на закључак да тај оптимизам није без покрића.

Појмимо редом. Прво, неспорно је да од почетка избијања југословенске кризе такозвана Међународна заједница, предвођена САД, има благонаклон, савезнички однос према муслиманима, Хрватима и Шиптарима, а мање-више непријатељски однос према Србима. Очигледно је да Вашингтон, уз помоћ својих европских савезника, плански и систематски настоји да што више разбије и распарча српски етнички простор и да сву кривицу за избијање серије ратова на развалинама СФРЈ, почињене злочине и ужасна разарања свали на српска леђа. Трибунал у Хагу је и основан управо с тим циљем, што потврђује и сав досадашњи рад те квази-правне институције.

Друго, стални Међународни суд правде је већ (пре него што је и почело суђење) показао да ће политика, односно интереси и налози Вашингтона и Брисела, а не право и правда, имати пресудан утицај на ток и резултат суђења по тужби БиХ. Да је тај суд поштовао међународно право, Конвенцију о спречавању и кажњавању геноцида и сопствени статут али и општеприхваћено правно начело да је процедура кичма сваког судског поступка, он би се огласио не-надлежним за поступање по тужби БиХ, зато што ни у време када је наводни геноцид почињен, ни у време подношења тужбе, ни у време кад се суд изјашњавао о надлежности, СРЈ ни де факто, ни де јуре, није била чланица Уједињених нација, ни потписник Конвенције о геноциду, ни потписник Статута Међународног суда правде. Овај правни преседан из-

Стварна ратна штета никада није процењена

Комисија за утврђивање ратних штета у Сарајеву формирана је већ у лето 1992. године, али она никад није завршила посао који јој је поверен, тако да стварна штета коју је БиХ имала у рату може само да се нагађа.

– Никада се нисмо успели договорити чак ни око методологије којом ћемо израдити тачну процену – открива тадашњи потпредседник Изетбеговићеве владе Златко Лагумџија. – Свако министарство је прикупљало податке о штети у оквиру својих надлежности, а основа је био бруто друштвени производ БиХ из 1991. године, који је износио осам милијарди долара. Међутим, остале су непроцењене директне штете на инфраструктури, привредним објектима, становима. Нисмо се договорили ни око израчунавања штета које су немерљиве, као што су људски животи или рушење сакралних и културноисторијских споменика.

Бос по трњу

гледа још апсурдније ако се у виду има чињеница да је у време када је суд у Хагу огласио своју надлежност за вођење спора против СРЈ, ова земља већ пуне четири године безуспешно инсистирала и молила да јој се призна континуитет са СФРЈ. И, као таквој, чланство у Уједињеним нацијама.

Осим тога, тужба БиХ морала је бити одбачена и због тога што тужилац очигледно није активно легитимисан за вођење спора. Јер, иза тужбе не стоји цела држава БиХ, већ само једна њена половина, која без сагласности друге половине (Републике Српске) не може водити никакав међународни судски или било какав други спор.

Треће, јасно је да је Хашки трибунал само „припремна кухиња” за мајсторе у Међународном суду правде, у којој по сваку цену треба да се „докаже” и правоснажним пресудама верификује да је над муслиманима у БиХ извршен геноцид, који су Срби с обе стране Дрине починили заједничким снагама. Управо због тога хашко Тужилаштво је руководство СРЈ и Републике Српске у више оптужница сврстало у „јединствено злочиначко удружење”, које је планирало и извршило геноцид. Из истих разлога судско веће Трибунала још увек није (и неће) одбацило део оптужнице против Милошевића који га терети за геноцид; упркос томе што је у светској стручној јавности скоро неподељено мишљење да Тужилаштво није извело ниједног кредибилног сведока, ниједан валидан доказ, који бившег председника Србије и СРЈ доводи у непосредну везу са било каквим злочинима почињеним у БиХ, укључујући и онај над муслиманима из Сребренице.

То је и објашњење зашто последњих месеци хашко Тужилаштво од власти у Београду на достављању документације из архива СРЈ и њене војске у време рата у БиХ инсистира подједнако колико и на изручењу Радована Караџића и Ратка Младића. Карла дел Понте и њени сарадници грчевито трагају за било каквим доказом који би потврдио прекодринску командну везу и спасио измишљену оптужницу и монтирани политички процес против Милошевића и осталих српских политичких вођа и војних команданата.

С друге стране, врло је индикативно да Међународни суд правде без иједног рационалног процесног разлога почетак суђења по тужби БиХ одлаже чак девет година. Једино логично објашњење јесте да овај суд чека да његов млађи хашки брат приведе крају суђење бившем српском председнику, по могућности пресудом за геноцид, после чега би његовом судском већу преостало само да препише образложење наручене пресуде.

Како је 200 хиљада „убијених” муслимана васкрсло
Колико је тужба БиХ против Србије (не)основана и чиме су се све Изетбеговић и његова банда служили да би што више оцрнили српску страну, види се и из следећег примера.

У тужби БиХ која је поднесена 1993. године пише да су Срби из Србије (уз помоћ домаће српске „лете колоне”) до тада убили 244.000 муслимана.

Муслимански Центар за документацију у Сарајеву који се бави поименичним пописом жртава рата у БиХ до сада је дошао до бројке од 91.000 мртвих, на све три стране заједно. Ако се из тог броја изузму (погинули Срби и Хрвати) испада да је око 200.000 „убијених” муслимана напрасно васкрсло. (Овај „феномен” је још занимљивији ако се има на уму чињеница да исламска религија не признаје васкрснуће).

Од бројних моралних, политичких и правних питања и дилема које намеће (зло)употреба броја мртвих, поменућу само једно: колико би муслимана из БиХ „погинуло” (и касније „васкрсло”) да је Изетбеговићева влада којим случајем тужбу против Србије писала 1995. године? Да ли би уопште било преживелих?

**Одлука Председништва БиХ
о подношењу тужбе не постоји**

Тужба БиХ против Србије поднесена је 20. марта 1993. године, само месец дана након што је (22. фебруара) Савет безбедности УН донео одлуку о оснивању ад хок Трибунала за ратне злочине почињене на простору некадашње Југославије.

Још је занимљивије да до сада нико није видео одлуку ратног председништва БиХ о подизању тужбе. Разлог је врло једноставан: таква одлука не постоји.

Уместо по Уставу за то надлежног руководства државе, одлуку о подизању тужбе донео је амерички адвокат Френсис Бојл, који је био и њен први правни заступник. Након телефонских консултација са два, муслиманска члана Председништва БиХ.

Према његовом сведочењу, телефоном су га из Сарајева позвали Алија Изетбеговић и Ејуп Ганић и сагласили се са његовом идејом да поднесе тужбу.

Колико је хашким судовима и њиховим налогодавцима важно да Србе прогласе кривим за геноцид и на шта су гробари међународног права све спремни да би то постигли, показују скандалозни превиди у поступку који је вођен против генерала Крстића.

У пресуди и њеном образложењу судско веће Трибунала је геноцид дефинисало много шире од онога што пише у Конвенцији о геноциду, Статуту Међународног суда правде и, што је посебно значајно, у Статуту самог Трибунала. То је недопустива материјална грешка, коју судско веће сигурно није учинило ни случајно, ни без сугестије и одобравања са стране.

Још драстичнија „грешка“ Трибунала је то што је Крстића осудио због тога што је „подржавао и помагао планира-

ње, припрему и извршење геноцида“. Нигде у свету, па ни у Хашком трибуналу до сада није донесена ниједна пресуда којом је пресуђено да је у БиХ извршен геноцид. Сходно томе, бивши начелник штаба Дринског корпуса никако није могао бити осуђен за помагање у „извршењу геноцида“.

Практично, Крстић је добио вишедеценијску робију, а он и српски народ вечну љагу на свом образу, зато што је помагао у извршењу кривичног дела чије извршење нигде није потврђено и доказано. Поједностављено, то је као да је неко осуђен зато што је помагао да се опљачка нека самопослуга, а да се још увек не зна да ли је самопослуга уопште опљачкана.

Тај преседан се коси не само са међународним правом и статутима оба хашка суда, него са темељним принципима правне науке и здравим разумом.

Овакви и слични превиди (а било их је на десетине, и сви су на штету Срба) отворени су сигнал и подстицај, ионако незајажљивим, апетитима муслиманских званичника, правника и новинара да се, жаргонски речено, фрљају десетинама и стотинама милијарди долара „одштете“. Али то је и озбиљно упозорење властодршцима у Београду и Бањалуци да се коначно дозову памети и крајње озбиљно схвате претњу која се надвила над Србијом и Републиком Српском.

Економија Србије није у стању да редовно отплаћује ни камате на свој садашњи инострани дуг, а камоли ако он буде увећан за астрономску одштету БиХ. Не треба посебно објашњавати како би се то одразило на живот обичних људи. Ионако мале пензије и плате драстично би опале. Здравство би остало без средстава за лечење најбенигнијих болести. Укупан животни стандард био би на нивоу Србије 19. века.

Због неподношљивих услова живота дошло би до енормног повећања смртности становништва и смањења natalитета. Млади људи, посебно стручњаци, бежали би у друге земље. Криминал, насиље и социјални немири попри-

мили би неконтролисане размере. Укратко, за само једну деценију (а одштету би требало плаћати деценијама, можда и столећима) Србија би постала црна рупа Европе.

И управо у том катаклизичном сценарију лежи нада за Србију – вероватно да Европа неће допустити тако нешто, јер би у том случају овај простор постао тешко контролисани извор нестабилности читавог континента и жариште нових ратова. Због тога је најреалније очекивати да би у случају прихватања навода из тужбе БиХ Међународни суд правде у каснијем парничном поступку одмерио ратну одштету таман толику да Србија може да је отплаћује и да преживљава, што би, уствари, био увод у ново, вишедеценијско, ропство српског народа. Ако је за утеху, вероватно нешто хуманије од вишевековне турске окупације.

У супротном, ако буде осуђена на плаћање ратне одште-те коју најављују из Сарајева, па макар био у питању најмањи износ са којим муслимани лицитирају, од „само неколико десетина милијарди долара“, Србија има само два могућа решења.

Прво је да одбије да плаћа ратну одштету, и тако ризикује сукоб са моћним господарима света, нове санкције, па можда и присилну наплату. Друго, и подносиоцима тужбе из Сарајева би сигурно много милије решење било да Србија ратну одштету уместо новцем плати својом територијом.

У таквој ситуацији, остаје само питање да ли би се Сулејман Тихи и други наследници ратног злочинца Алије Изетбеговића задовољили укидањем Републике Српске и анексијом Рашке области или би њихови апетити били већи.

Оне који мисле да је ово претеривање подсећам на случај Италије, којој су на име ратне одште-те после два светска рата одузети Далмација, Истра, Ријека, Задар и Кварнер. А не само што су те територије у саставу Италије биле дуже времена него што се Рашка налазила у саставу Србије, већ је и хајка која се у последњих 13-14 година води против Срба, Србије и Републике Српске много дужа, јача и безобзирнија од оне која је 1918. и 1945. године вођена против Италије. Уз то, Србија ипак није Италија. Нити иза себе има Ватикан.

Онима који сматрају да БиХ нема територијалних аспирација према Србији и Црној Гори скрећем пажњу на чињеницу да су још 1990. године (дакле, пре него што се ико у Србији почео бавити цртањем карата са новим унутрашњим и

спољашним границама СФРЈ) у сарајевским новинама објављиване карте са Рашком и целом Боком Которском као саставним деловима БиХ. На неким од тих карата, поред Рашке и Боке Которске, у саставу нове БиХ налазе се чак и Ужице, Матарушка бања, Ивањица, Дурмитор, највећи делови општина Пожега, Никшић, Андријевица, Рожаје, Ушће, Љубовија...

Као и у свим судским споровима, и у овом би најбоље и најправедније решење био договор две стране о вансудском поравнању. Једино такав исход хашког спора гарантује да ће у будућности између два народа, две државе, постојати нормални међукомшијски односи и да се неће поновити 1992. година. У супротном, у случају да Србија буде осуђена за непостојећи геноцид и, кроз плаћање ратне штете, сведена на статус сарајевске колоније, реприза ратних страхаота је загарантована.

Званични Београд је у више наврата у директним разговорима или преко посредника предлагао Сарајеву да се са судског пређе на дипломатски колосек решавања спора. Међутим, из Сарајева увек стигне исти одговор: пристајемо на договор, али тек пошто Србија буде осуђена за агресију и геноцид. Наравно, тема договора била би висина и начин отплате „ратне штете“.

Скандалозно је да се Влада Србије Влади БиХ још увек није обратила са званичним предлогом за вансудско поравнање. Сасвим је извесно да таква иницијатива не би променила непомирљиви муслимански став, али чињеница да је она изостала јасно говори са каквом се неодговорношћу кабинет Војислава Коштунице и Министарство иностраних послова Вука Драшковића односе према овом изузетно важном питању, од којег и буквално зависи судбина Србије.

Оно што донекле делује охрабрујуће јесте недавна изјава Ива Мира Јовића, хрватског члана Председништва БиХ да би вансудски договор био најбоље решење међудржавног спора. Најавио је да ће „у скорије време“ доћи до сусрета највиших званичника две државе, чија би једина тема била хашка тужба. Међутим, од давања те изјаве прошла су два и по месеца. Суђење у Хагу треба да почне, а од најављеног сусрета нема ни трага.

Месец дана касније, крајем године, на писмени захтев српског члана Председништва БиХ Борислава Паравца, министар иностраних послова БиХ Младен Иванић обратио се Међународном суду правде писмом у коме поново

Тужбом минирали мировне планове

Мада у Сарајеву данас као један од разлога због којих су поднели тужбу наводе и своју тадашњу жељу да на тај начин изврше притисак који ће допринети окончању рата, из сведочења Френсиса Бојла се види да је тужба смисљено коришћена као инструмент за спречавање мира.

– Отишао сам у Њујорк, на Венс-Овенове преговоре и сусрет са председником Изетбеговићем. Образложио сам му један од главних циљева – скидање ембарга на наоружавање БиХ. Други ми је циљ био заустављање поделе БиХ по Венс-Овеновом плану – открива Бојл.

Годину дана касније амерички адвокат се на сличан начин ангажовао на минирању још једног мировног споразума.

– Тада сам почео писати правне папире и против Овен-Столтенберговог плана. Затим сам одлетео у Хаг, поднео Светском суду други сет докумената, захтевајући хитно рочиште, у циљу сламања ембарга и заустављања Овен-Столтенберга.

Потребан им – геноцид

Као основни мотив за подношење тужбе садашњи правни заступник БиХ пред Светским судом Сакиб Софтић истиче моралне разлоге:

– Нама је потребна одлука којом се означава геноцид, ради прошлости, али и ради будућности.

Међутим, иза овог, наизглед скромног и узвишеног, крију се много прљавији и приземнији циљеви.

У поднеску који је у априлу 1998. године Међународном суду правде поднео Мухамед Шаћирбеговић, између осталог пише да је Република Српска „настала као последица агресије и геноцида” и да је као такву треба укинути.

Уочи саслушања обе стране пред судом у новембру 2002. године, Френсис Бојл, овај пут као један од бројних чланова муслиманског правног тима, изјавио је да сматра како БиХ тужбом „може подрити геноцидом створену мини-државу Републику Српску”.

упозорава на чињеницу да иза тужбе не стоји држава БиХ него само један од три њена народа. Иванић сматра да је то довољно да суд констатује да је тужба против СЦГ повучена.

Да светски суд суди по међународном праву и поштује сопствени статут он би и само на основу овог писма министра иностраних послова БиХ сасвим комотно могао да на рочишту заказаном за 27. фебруар поступи управо како Иванић предлаже. Међутим, после низа драстичних „превида” на штету Срба и Србије које је тај суд учинио у досадашњем трајању овог поступка, то изгледа немогуће.

Реагујући на Паравчево и Иванићево писмо, Тихић је цинично приметио да је вероватно у питању неуспела шала и подсетио да су Срби, односно РС, имали прилику да повлачење тужбе издејствују предвиђеном уставном процедуром, али да су је пропустили још пре девет година. У време кад је на Паравчевом месту седео Момчило Крајишник.

Након потписивања Дејтонског споразума и признања Републике Српске, наводни легалитет дотадашње „јединствене” републичке власти у Сарајеву, како су је лажно представљали муслимани, подељен је равноправно између два ентитета. Поред осталог, та подела је подразумевала да сваки члан Председништва БиХ у року од три месеца има право да оспори и кроз предвиђену уставну процедуру стави ван снаге сваки међународни споразум, уговор, тужбу, иницијативу Изетбеговићеве ратне владе.

Изгледа невероватно, али чињенице су неумољиве: тадашњи српски члан Председништва БиХ, а садашњи хашки сужањ Момчило Крајишник није оспорио ниједан документ или акт муслиманске владе, па тако ни тужбу БиХ против СРЈ!?

У постојећим околностима, суочена са реалном претњом да буде осуђена, а потом и сурово кажњена за непостојећу агресију и измишљени геноцид, Србија има само један начин да се супротстави. То је поновно подношење противтужбе против владе у Сарајеву због изазивања и отпочињања рата ради разбијања СФРЈ (по међународном праву, злочин против мира и оружана сецесија су најтежи злочини, тежи и од злочина геноцида), и геноцида који је у том рату почињен над српским становништвом у БиХ.

Истовремено, СЦГ и РС треба да покрену широку дипломатску и медијску активност, како би светску јавност

још једном подсетиле шта се заиста догађало у последњим балканским ратовима. Ко их је и због чега изазвао (Хрвати, муслимани и Шиптари ради разбијања СФРЈ, односно СРЈ и отимања српских етничких територија) и у њима починио најтеже злочине. Наравно, са успостављањем захтева за накнаду ратне штете – због убиства преко 30.000, рањавања преко 50.000 и прогона са територије под контролом муслиманске владе преко милион Срба и због уништења више десетина хиљада породичних кућа и имања у српском власништву.

Све то уз истрајавање на тужбама које је СРЈ поднела против земаља које су учествовале у варварској агресији на СРЈ, подношење тужби против више земаља чланица НАТО-а од стране Републике Српске због бомбардовања 1995. године, уз употребу муниције обogaћене осиромашеним уранијумом и успостављање захтева за накнаду штете коју је српски народ са обе стране Дрине претрпео током тих агресија.

Основни предуслов да би се у томе успело јесте да се Београд и Бањалука напoкон озбиљно почну бавити овим проблемом као прворазредним државним и националним питањем.

Нажалост, то са садашњим владајућим гарнитурaма и у Србији и у Републици Српској није могуће, зато што у њима преовладавају марионете и плаћеници разних западних служби и земаља, којима је очување личне власти и привилегија највиши „национални” интерес, а одлазак на молитвени доручак у Вашингтон највећи „дипломатски” и „државнички” успех.

Хроника издаје српских политичара из Бањалуке и Београда

Радили за Сарајево, а против Србије

Пише: Душан Марић

На крају свог првог осмомесечног мандата на дужности председника Председништва БиХ, у јуну 1999. године Живко Радишић је, користећи своја уставна овлашћења за коагента тужбе против Србије (у то време агент је био Мухамед Шаћирбеговић) именовано Светозара Милетића.

Милетић је ускоро писменим поднеском обавестио Међународни суд правде у Хагу да БиХ повлачи тужбу против СР Југославије.

Пошто су Алија Изетбеговић и Анте Јелавић реаговали жестоко, оспоравајући легалитет и коагента Милетића и његовог поднеска, из Суда у Хагу затражено је да се Председништво БиХ коначно одреди да ли остаје при тужби или је повлачи.

На седници одржаној 9. септембра 1999. године, Изетбеговић и Јелавић су прегласали Радишића, након чега је Јелавић суду доставио одлуку да БиХ остаје при тужби.

По Уставу БиХ, Радишић, иначе кадар Социјалистичке партије, имао је право да у року од три дана, позивајући се на угроженост виталних националних интереса српског народа и Републике Српске, уложи вето на одлуку Председништва и да истовремено затражи да се о томе изјасни Народна скупштина у Бањалуци у року од десет дана.

Да је то учинио и да је парламент Републике Српске двотрећинском већином (а Срби су имали ту већину) потврдио да се ради о угрожености виталних националних интереса и тако „оверио“ Радишићев вето, тужба БиХ била би правно неважећа. Сматрала би се повученом.

Међутим, три дана су прошла, а Радишић није уложио вето. Учинио је то тек након следеће седнице Председништва, одржане 6. октобра, на којој је усвојен записник са седнице од 9. септембра.

На седници одржаној 10. октобра Народна скупштина Републике Српске двотрећинском већином подржала је Радишићев вето и усвојила одлуку да је „даље вођење поступка против СРЈ штетно за српски народ у целини, деструктивно по Републику Српску и мир у региону“ и констатовало „да је ступањем на снагу ових одлука повучена тужба БиХ против СРЈ“.

Нажалост, ова одоцнела одлука није произвела никакво правно дејство, јер је донесена са месец дана закашњења, тако да су Мухамед Шаћирбеговић и читав тим стручњака за међународно право, које је ангажовала муслиманска страна, наставили да поступају по тужби.

Убрзо је несрећни Радишић имао, и поново пропустио, још једну прилику да Србију и српски народ ослободи бар дела хашке беде. Наиме, након што је дотадашњи агент тужбе Шаћирбеговић оптужен за проневеру милионских средстава, у време кад је био амбасадор БиХ у Вашингтону, Изетбеговић и Јелавић су прегласавањем Радишића донели одлуку да се на његово место именује Касим Трнка.

Радишић је поново пропустио прилику да уложи вето на то постављање, БиХ трајно остави без правног заступника и тако практично обезбеди одбацивање тужбе.

По узору на „браћу“ из Републике Српске, огроман допринос уваљивања Србије у невољу у којој се сада налази дали су и политичари из Београда – страначки лидери окупљени у злогласну антисрпску коалицију названу ДОС.

Годину дана након што се Међународни суд правде огласио надлежним за вођење спора о тужби из Сарајева, 1997. године, СРЈ је истом суду поднела противтужбу против Изетбеговићеве муслиманске (пред)ратне владе због геноцида над Србима у БиХ.

По проценама бројних домаћих и међународних правничких ауторитета СРЈ је том тужбом, која је била поткрепљена доказима, ништа слабијим од оних које је приложила БиХ, „изједначила резултат“ и радикално поправила своју дипломатско-правну позицију и значајно повећала шансе за вансудско решење спора.

Међутим, 5. октобра 2000. године Зоран Ђинђић и Војислав Коштуница уз помоћ Вашингтона и других западних центара моћи врше преврат у Београду, руше режим Слободана Милошевића, а затим у једној незабележеној серији по Србију штеточинских дипломатских потеза, наручених од њихових финансијера са Запада, повлаче и тужбу СРЈ против БиХ и тако својој земљи из руку избијају најјачи адут у животно важној партији са Сарајевом.

Формално поднесак о повлачењу тужбе Суду у Хагу доставио је тадашњи министар иностраних послова Горан Свилановић, али је јасно да та морална гњида то није могла да уради без сагласности двојице челних људи тадашње владајуће коалиције – председника СРЈ Коштунице и премијера Србије Ђинђића.

То потврђује и чињеница да ова двојица ни на који начин нису осудили овај велеиздајнички чин, а камоли да су, што су били обавезни, Свилановића сменили са министарског положаја и омогућили његово судско гоњење.

Ко цепа државу преко културе

• Група људи окупирана у удружењу „Војводина тон“, некадашњем члану Савеза естрадно-музичких уметника Србије, све је гласнија у својим захтевима за формирање посебног савеза за Војводину. Подришку у својој борби за издавање пронашли су у војвођанском аутономашком руководству. Људима из „Војводина тона“ одговара да се због личних интереса издвоје из Савеза, док аутономашке структуре на тај начин праве прве кораке у формирању паралелног министарства за културу, које би било под ингеренцијом Покрајинске скупштине, чиме би добили и прве видљиве знаке паралелне власти у земљи.

Пише: Марина Томан

Када је пре три године из Немачке депортовано преко 300 држављана Србије због лажних радних музичких виза, откривено је да су се иза „музичара“ заправо крили столари, молери, бравари итд. Поменутом афером овдашњи медији су се бавили неколико дана а затим је све пало у заборав. Криминална афера у вези издавања лажних музичких радних виза никада није разјашњена до краја, иако је ова појава узела маха. Поред штанцовања виза, издају се лажне потврде о статусу естрадних уметника али и лажна социјална и пореска уверења. Држава оваквим „радњама“ свакодневно губи позамашне суме новца, а естрадни уметници, када се разболе или покушају да се пензионишу, схватају да су преварени. Иако влада уверење да је естрада обасјана сјајем и гламуром и да су музичари новчано врло добро збринути, дешава се да многи од њих, након окончања каријере, управо због оваквих махинација завршавају као социјални случајеви, на улици. Уместо да се томе стане на пут, одређене структуре људи из ове бранше за своје незаконито и криминално деловање чак добијају подршку од одређених политичких структура, које преко естраде покушавају да остваре своје политичке циљеве. Поставала се питање ко подржава рад на црно, криминал и непоштовање закона, и због чега.

По свему судећи, политика је своје прсте умешала и у ову област. Одређене групе незадовољних људи који се баве музичко-естрадном делатношћу преко политике покушавају да дођу до остварења својих личних интереса. Тако је лопта из естрадних вода пребачена у политичке. Више од годину дана људи из Савеза естрадно-музичких уметника Србије уз подршку свих осталих уметничких удружења (књижевника, сликара, глумца, итд.) апелују да се не дозволи цепање Савеза, сматрајући би то имало несагледиве последице, не само по њихову браншу, већ и по свеопште стање у култури и држави.

Како сазнајемо, група људи окупирана у удружењу „Војводина тон“, некадашњем члану Савеза естрадно-музичких уметника Србије, све је гласнија у својим захтевима за формирање посебног Савеза за Војводину, а према неким информацијама, постоје индиције да је такав савез и формиран. Подришку у својој борби за издавање пронашли су у војвођанском аутономашком руководству. Људима из „Војводина тона“ одговара да се због личних интереса издвоје из Савеза, док аутономашке структуре на тај начин праве прве кораке у формирању паралелног министарства за културу, које би било под ингеренцијом Покрајинске скупштине, чиме би добили и прве видљиве знаке паралелне власти у земљи.

Поменути радње покушавају и да озаконе усвајањем Закона о изменама и допунама Закона о самосталном обављању уметничке или друге делатности у области културе. Ка-

ко тврди председник Савеза естрадно-музичких уметника Србије, Бранимир Ђокић, уколико тај предлог буде усвојен, биће то само увод у дубље промене и раздоре у култури, који могу да захвате целу Србију. „Уколико би Скупштина Републике Србије прихватила оно што тражи група новосадских аутономаша која се наводно оглашава у име групе музичара из Војводине, што није тачно, озакониће се цепање Србије. По већ виђеном сценарију, започеће се са културом, наставиће се преко спорта а затим ће то да захвати и остале сфере друштва, али и власти“, истиче Ђокић.

Удружење „Војводина тон“ тражи да Војводина добије посебна овлашћења која даје Министарство културе Републике Србије за утврђивање својства уметника. У међувремену, у помоћ им прискаче Удружење цез, забавне и рок музике из Београда, које такође тражи посебна овлашћења а остварење својих захтева покушава такође да издејствује преко одређених политичких структура. Како тврде из Савеза, иницијативу за измену наведеног закона покренули су незадовољни чланови, односно функционери Удружења цеза, забавне и рок музике због спровођења посебног Споразума о поступку за утврђивање својства естрадно-музичких уметника и извођача који је потписан од стране свих 25 удружења у саставу Савеза. Њихово незадовољство лежи у чињеници да, по закону, уверења о својству естрадно-музичких уметника може да прописује само Савез, као једини надлежан.

„Интересантно је да се измене и допуне Закона о култури односе само на Удружење књижевника Србије и Савез естрадно-музичких уметника Србије, које треба поцепати. И поред снажног отпора свих уметничких удружења (ликовних уметника, филмских радника, савеза драмских уметника итд.), поменути предлог је успео да прође на Одбору за

културу у Скупштини Србије. И поред јединственог става свих уметника у Србији да се то не ради, странке попут Г-17, СПО, ДС и ДСС очигледно немају слуха да саслушају апел уметника за јединство културе у Србији”, истиче Ђокић.

Да је у питању крупна ствар, може да се види и из одлуке којом министар културе Драган Којадиновић доноси уверење по коме се Удружењу цез музичара ипак даје сагласност да може да утврђује статус естрадних уметника, иако је то у супротности са важећим Законом о самосталном обављању уметничке или друге делатности у области културе, пошто је то већ под ингеренцијом Савеза. „Којадиновић је овом својом одлуком прекршио закон и самовољно се понео а последице оваквог његовог поступка продубљују раздор међу уметничким удружењима и дају могућност да разна удружења, заправо групе грађана (има их преко сто) траже и добију иста оваква овлашћења, чиме се ствара хаос у овој сфери и отвара могућност великих манипулација и злоупотреба”, каже Ђокић.

Ова незаконита одлука министра културе је још чуднија, с обзиром да Закон о култури још није донет а већ четири године се најављује његово доношење. Поставља се питање да ли Министарство одговлачи са његовим доношењем управо због тога што се на тај начин ствара простор за успутне манипулације оваквог и сличног карактера.

Ђокић се уједно пита коме смета ригорозна контрола коју врши Савез естрадних уметника Србије при утврђивању својства естрадно-музичког радника у култури. А да се ради о великим малверзацијама у овој области потврђује и велики број лажних уверења, потврда или дозвола, које издају разна удружења широм Србије, користећи небудност Министарства културе. Иначе, како сазнајемо, о приликама на естради и криминалним радњама, надлежна министарства су врло добро упозната, пошто их је о томе Савез естрадних уметника Србије више пута известио.

„Да апсурд буде већи, одређене структуре и групе људи, које раде мимо закона, сада врше замену теза и преко својих новинара прозивају Савез и подстичу његово цепање како би наставили своје несметано криминално деловање”, тврди Ђокић.

Према његовим речима, по овдашњој штампи кренуле су прозивке а ових дана челни људи Удружења цез, забавне и рок музике, предвођени Драгољубом Ђуричићем изнели су у јавност тезу да је заправо Савез естрадних уметника опозицион и радикалски. Оглашавајући се тим поводом у једним дневним новинама, Ђуричић изјављује да се више од годину дана чека да председник Скупштине стави амандман на гласање (мислећи при томе на измену и допуну Закона о култури којим се цепају Савез и Удружење књижевника), „и то ће опет бити политичка опција, ко је члан које странке, јер мислим да Савез естрадно-музичких уметника Србије функционише на линији опозиције, да је везан за радикале”.

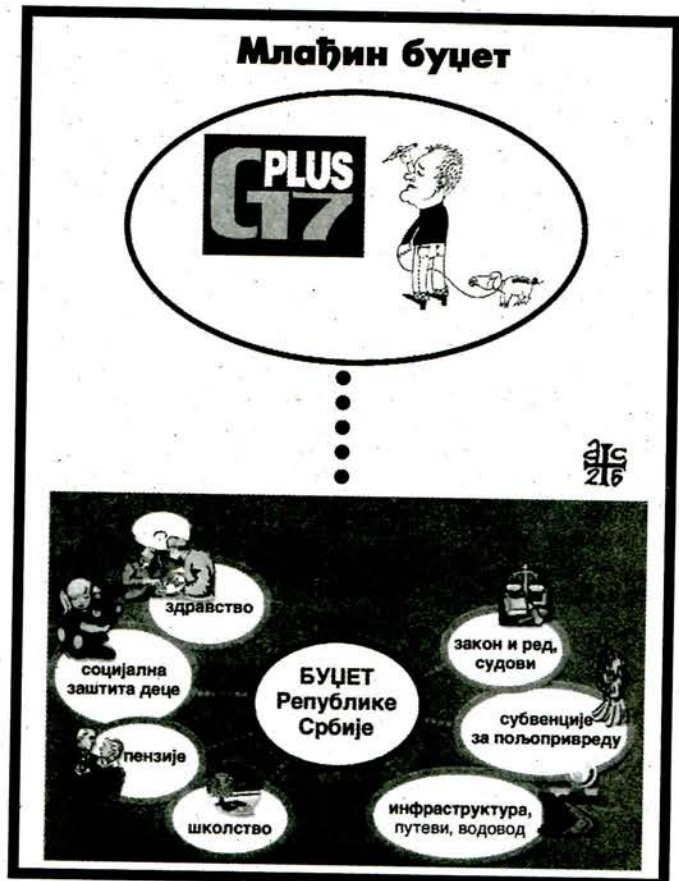
Поред овог, у штампи се могу прочитати и прозивке да је Савез монополистички, да је прошло време социјализма и да је право музичара да се сами организују и остварују своја права. Како истиче Бранимир Ђокић, прозивке су неумесне јер је Савез најдемократскија организација у области културе. Уједно, енергично тврди да чланови Савеза могу да постану сва музичка удружења, али уз испуњење једног услова – да раде по закону. Он такође одбацује тврдње да је Савез исполитизован и да је радикалски.

„Заправо они који нас оптужују да смо у Савез унели политику, баве се њоме спроводећи политику одређених странака. Покушавају да политику увуку у Савез по сваку цену. То што Ђуричић изјављује не пије воду. То је немогуће, јер у Савезу група људи припада Српској радикалној странци (и

ја сам њен члан), али такође има и оних који су чланови других политичких странака. То је изјава човека који не зна како да оствари своје личне интересе, па читаву причу покушава да пребаци на политички терен. Увлачи међу нас политику, које нема ни у удружењима, ни у Савезу. Савез је еснафско удружење које се бори за остваривање права музичких радника. Сметамо му ја и људи који се боре за спровођење закона. Уместо да се прикључе нашој борби, они се боре за паралелну организацију, за безвлашће и хаос, за издвајање Војводине из састава Србије, и то преко културе”, каже Ђокић.

Широј јавности мало је позната чињеница да Савез постоји већ двадесет година. Тренутно у Савезу егзистира 25 удружења из целе Србије, почев од Ниша, Пирота, Крагујевца, Чачка, Београда, Зрењанина, Кикинде, Новог Сада, Суботице итд. У свим удружењима у саставу Савеза учлањени су музичари народне, забавне, цез, поп, рок, блуз и староградске музике. Удружење музичара цеза, забавне и рок музике Србије је то само по свом називу, а у њему су чланови и многи извођачи народне и староградске музике и ромси а музичара цеза, забавне и рок музике има и у свим другим удружењима у градовима Србије, они своја права остварују у оквиру Савеза. „Поставља се питање да ли ће цез музичари, којих има у осталим удружењима у саставу Савеза више него у поменутом удружењу, морати преко тог удружења да утврђују својство музичара уметника, што је контрапродуктивно, јер би се то утврђивало на основу различитих критеријума”, истиче Ђокић.

И на крају, основно питање које се само по себи поставља гласи: коме је у интересу и који су разлози за овакво понашање у овој области? Одговор је врло једноставан – прво, ради се о великим парама које се злоупотребом естраде могу опљачкати и друго, кроз естраду је могуће остварити сецесионистичке и друге погубне претензије.

Визије преточене у стварност

- Својевремено далековидо пројектован развој, сада даје праве резултате. Само у прошлој години Земун спремно дочекао десетак кључних инвеститора: највећег иностраног – фабрику лименки „Бол пекинг Јуро“ и домаћег – „Еурополис“. Атрактиван пословни просиор привлачи и банке и трговце: у власништву јединог јавног предузећа оштинске Пословног просиора и са пословодством које улива поверење локале у Главној и Господској улици измичурале грчка ЕФГ и аустријска Хипо – Алпе – Адрија“ банка за своје нове филијале. Ценитар за професионалне кујце, познатији као „Мејро“ отворио највећи објект уз новосадски аутопут. Очекује се нова берићина година: умие и моћели аустријског ОМВ-а на добановачкој иеиљи аутопуиа Београд – Загреб.

Пише: Жана Живаљевић

Градска општина Земун изузетно је привлачна и атрактивна подједнако за домаће и стране инвеститоре. Нови талас привредника који су одлучили да темеље фабрика и велепродаја положе у сремску равницу са одличном инфраструктуром и комуникацијама, уследио је после доласка, тачније, повратка српских радикала на власт у град на Дунаву. Положај између два аутопута, Београд – Загреб и новосадског, дефинисана привредно индустријска зона, покривена плановима детаљне регулације, наклоност домаћинске општинске управе и спремност да подржи долазак привредника (у функцији локалног развоја и повећања броја запослених) представљали су у нашим условима јединствену, неодољиву прилику за освајање новог тржишта. Отуда су се у последњих годину дана у привредну мапу Зе-

муна уцртала заиста велика и моћна имена произвођача и трговаца, какви су „Полимарк“, „Бол пекинг Јуро“, „Еурополис“, „Метро“, а у перспективи су и Аустријанци: чувени ОМВ и „Кнауф“. У њиховој сенци остали су бројни мањи домаћи и страни погони, магацини и представништва.

Шешељ мислио на будућност

Када ову ситуацију разматрамо са председником градске општине Земун Горданом Поп-Лазећ, она нас враћа на први радикалски мандат у овом граду, приписујући привредну експанзију на Земун визионарству првог вишестраначког градоначелника, др Војислава Шешеља.

– Не осврћући се на критике, страшне нападе на општинску управу због наводне распродаје хектара који су деценијама били запуштени и запарложени, др Шешељ је храбро и смело гледао испред, у време које нам предстоји. Неискори-

шћене земљишне, просторне и све расположиве ресурсе најпре је увео у имовинско-правно стање, евидентирао и онда, у она тешка времена, јавним конкурсима ставио на располагање заинтересованим физичким и правним лицима, који су их упустили. С обзиром да је површина била огромна и посао сложен и тежак, упорност се исплатила, а рецепт по коме су створени ови предуслови за привредну експанзију показао ефикасним и за будућност, иако су нама 2003. године Законом о локалној самоуправи и одбијањем Скупштине града Београда да до дана данашњег усвоји Закон о главном граду, дерогирањем у градску општину значајно сужене надлежности губитком статуса локалне самоуправе – каже за наш лист Гордана Поп-Лазих.

Председник градске општине Земун наглашава предности уходаног и припремљеног терена за инвестиције у којима привредници препознају своју шансу за изградњу и будуће пословање: најатрактивнији делови комуне благовремено су опремљени свом пратећом инфраструктуром, заузимају идеалан положај у односу на магистралне саобраћајне правце и захваљујући непрестаним општинским иницијативама уврштени су у већ завршене планове детаљне регулације или се приводе намени – за привредну и индустријску зону. Општинска управа, са своје стране, у оним деловима који нису плански дефинисани, подноси иницијативе у том смеру и максимално је спремна да одређене парцеле које се налазе на њеној територији или у њеном власништву уступи инвеститорима под најповољнијим условима. Заузврат, сваки изграђен погон доноси развој и шансу за запошљавање житеља Земуна, који су после слома домаће привреде маховно остали на белом хлебу, каже Поп-Лазих.

Како је стваран привредни амбијент

Подвиг звани радикалско чудо, на којем ова евидентна привредна експанзија баштини, догодио се превасходно у периоду између 1997. и 2000. године, и бирачи су га тако добро проценили, имајући иза себе зло искуство с ДОС-ом, да су му пружили нову шансу у још једном мандату. Није лако укратко, а да не буде грубо, побројати суштину тог истинског чуда. Максимално је стимулирана индивидуална стамбена, као и изградња пословних објеката, јер је у годинама трајања санкција међународне заједнице према нашој земљи народ живео изузетно тешко. Руковођен идејом да на примеру општине Земун, у којој су српски радикали добили апсолутну одборничку већину, покаже да је подвиг преживљавања могућ, др Војислав Шешел је покренуо изградњу замрлу деценијама, током којих општина једва да је продала иједан плац. Имајући пред собом и поредак најугроженијих категорија, шансу је првенствено пружио најсиромашнији-

ма и најнемоћнијима како би се скућили и почели било какав посао, да би имали од чега да живе. Цене квадрата плаца биле су максимално повољне, а сав приход је улаган у недостајућу и пратећу инфраструктуру.

С обзиром да је Земуну у то време припадала и територија данашње општине Сурчин, парцелација је обухватила и овај пространи сремски атар. Тако је, на пример, уз саобраћајницу која повезује Бечмен и Петровчић јавним конкурсом понуђено 75 парцела под изузетно повољним условима. Том приликом је ангажовано и запарложено земљиште ПКБ „7. јули“, у површинама изузетним за привредно инвестирање. Гарант посла била је одговорна радикалска управа која је иза аранжмана стала уговором са Комбинатом о уступању земљишта ради продаје за 20 одсто провизије, што је напунило општинску касу трансакцијом 54 плаца.

У промет је тада стављено и 47 плацева за индивидуалну стамбену изградњу у Добановцима, 60 у Јакову, 24 у Сурчину, 149 у Угриновцима, 127 на потезу између Земуна и Батајнице (углавном за изградњу пословно-индустријских објеката), у Земун пољу у непосредној близини „Галенике“, уз ауто-пут, док их је на подручју центра Земуна уступљено 117, на Алтини двадесетак, као и на рашчишћеној депонији код Дома пензионера на Калварији.

Посебну ставку чине нова земунска насеља, пројектована под Шешелевом управом. На локацији између Батајнице и Угриноваца, планираној за градску депонију, у Бусијама је тада продато или подељено на неки начин „фаворизованим“ – у беду или немоћи да плате или на било који начин у догледно време дођу до крова над главом – категоријама: избеглицама, ратним војним инвалидима, породицама палих бораца или „вечитим подстанарима“, запосленима у здравству, полицији и осталој државној управи, 1.300 плацева од по, у просеку, пет ари површине. Исти социјални рецепт за ублажавање беде и оно што ће касније неке такозване НВО прозвати „интеграцијом“ примењен је и у Грмовцу (испарцелисано чак 2.700 плацева, 218 подељено без накнаде) и „најосунчанијем“ земунском насељу Пласти хоризонт. Примарна инфраструктура од средстава од продаје доведена је до насеља, која је надлежна управа у будућности кажњавала због „пројектанта“ третирајући их као „дивље“, нелегалне, и тако даље. Стање се данас поправља, јер српски радикали настављају где су стали и притискају надлежне да грађанима обезбеде основну инфраструктуру у насељима и уведу их у планове детаљне регулације.

Поражени кочничари

Ефекти парцелације показали су се у промењеној социјалној карти Земуна и знатном смањењу беде кроз подстицај такозване мале привреде. У међувремену је небројено пута изнова заинтересованима упућиван јавни позив да конкуришу за привремене локације за постављање објеката, што је наишло на очекивано добар одзив. Напади су брзо усахли, а примером земунске општине кренуле и остале у Београду и Србији. Данас су многе општине у Србији, са статусом и надлежностима локалне самоуправе, управо по овом рецепту обезбедиле висок животни стандард својих грађана (Чачак, Јагодина).

Остварен приход од продаје земљишних ресурса за индивидуалну и пословну изградњу или издавања јавних површина за привремене локације, уложен је у побољшање услова живота у школама, здравственим установама и државним институцијама, а преко својих надлежности општина је инвестирала у асфалтирање улица, обнову фасада, опремање учионица, али и у такозване капиталне пројекте, међу којима посебно место свакако заузима водовод.

У овом периоду је изграђено 40 километара примарне мреже, која је прошла кроз сва земунска насеља и села, од којих су данас нека у сурчинском атару.

Обновљени су трафоји, инвестирано у нове телефонске центре, повезани непроходни делови новим саобраћајницама, а Земун претворен у највеће градилиште у земљи у надлежности локалне самоуправе.

Све нападе на тобож бесправни посао којег се подухватио, испрени земунски градоначелник је одбијао с подробен образложењем: „Томе што је некоме пре педесет година престало власничко право, нико од нас није крив. Тамо где је земља враћена по закону, ми не дирамо, али овде је дата на привремено располагање селима, до привођења намени и тај тренутак је дошао. Месне заједнице о коришћењу средстава неће одлучивати. Самоуправни концепт који смо истерали на врата нећемо враћати кроз прозор. Та земља је неспорно државна и закон прецизно одређује ко њоме располаже. Интерес је села да буду што већа, а не да пет – шест људи изводи краве на испашу. Овом одлуком не доводи се у питање пољопривредна производња, а ни приватна својина.

Месне заједнице са овим немају ништа и могу само да изразе своје мишљење, као и сваки други грађанин – појединац. То није власништво месних заједница нити општина за свој рад полаже рачуне месним заједницама” – говорио је др Војислав Шешел одборницима земунске скупштине при доношењу стратешких одлука.

Из садржаја је јасно са каквим се отпором власт суочавала. Међутим, он је неуморно подучавао: „На овом питању, у ствари, сукобљавају се два концепта: експанзионистички и конзервативни. Експанзионистички доноси прогрес, цивилизацију, нова техничка достигнућа и нови квалитет живота. А сад, што ће неко бити сентиментално оштећен јер му је пропао прошли начин живота, то је цена прогреса. Увек се боље живи у већем насељу него у мањем и увек се комунални проблеми решавају брже у већем него у мањем насељу... Ово је начин да се и у (овим) селима живот урбанизује, а док је ова власт, никоме се својинска права неће угрожавати, јер за нас је приватна својина – светиња. На овај начин и оно што је државна својина претварамо у приватну, и то по најнижим ценама. Али, што ће неки ситни цеховски интереси ту бити угрожени, шта се ту може. Ти интереси су засновани на туђим власничким правима” – говорио је Шешел почетком 1997. године. Тада је, у складу са законом, враћено 90 одсто земље која је одузета административним мерама, док је повраћај остатка, орочен до 2002. настављен однедавно, у другом радикалском мандату у општини.

Без бојазни улажу у Земун

Колико се остварио концепт либералне економије који се дао наслутити из законске регулативе у припреми, новог духа предузетништва који је надирао и колико је било мудро припремити се за дане који долазе, показује се управо данас.

Шешел је већ тада далековидо истакао да „Општина неће подизати фабрике, већ подстицати приватнике да то раде, дакле, даваће им повољно плацефе, па нека онда они сами производе, зидају, стварају профит”.

Овог гесла у градској општини Земун држе се и данас.

На прву већу инвестицију управо овде, пошто се уверио да Шешелеви наследници у Земуну не одступају од његових

модерних идеја и одговарају за своје поступке, одлучио се Војин Старчевић, власник познате домаће фабрике мајоне-за и кечапа „Полимарк“. Нових десетак хиљада квадрата фабрике, у коју је уложио више од 15 милиона евра, значи-ло је и стотинак радних места за незапослене. Како се про-изводња буде повећавала, посла ће бити за више гладних уста. И то, кажу, за добре паре.

За храброст, добру сарадњу и пре свега промоцију Зему-на као инвеститорске Меке, Старчевић је 5. новембра добио општинску повељу за грађанске заслуге са медаљом – заслу-жни грађанин Земуна.

На измаку лета 2005. године свечано је пуштена у рад пр-ва линија за производњу конзерви у Земун пољу, која је зна-чила највећу страну инвестицију у нашој земљи. Наиме, на сто хиљада квадрата у рекордном року изграђена је фабри-ка „Бол пекидинг Јуроп“, чије се производне хале и магаци-ни простиру на 32. 000 м², а запошљава 120 радника. Инве-стиција је упослила 500 грађевинаца на послу изградње и опремања будућег највећег производног центра лименки за целу југоисточну Европу. Отварањем нових линија знатно ће се повећати и број запослених, а центар у којем је фабри-ка смештена добити на значају. У сваком случају, улагање од 50 милиона евра, проглашено за највећу страну инвести-цију у нашој земљи у протеклој години, донело је генерал-ном директору Волфгангу Фрорату општинско признање почасног грађанина Земуна, сигурно не случајно.

Место под сунцем у нашем граду нашла је и највећа ве-лепродаја на овим просторима, немачки „Метро“. Центар за професионалне купце поред новосадског аутопута је зау-зео 13.000 квадрата, а у његову изградњу уложено је више од 20 милиона евра. Велепродаја је запослила 300 домаћих рад-ника.

На Батајничком друму недавно је отворена и јединствена у нашим условима фабрика за производњу челичне армату-ре и бинор носача, највећа појединачна инвестиција у дома-ћој привреди, „Еурополис“, вредна седам милиона евра.

Ту свакако није крај.

Недавно је најављен долазак ОМВ-а на потез аутопута Београд – Загреб, где планира изградњу две велике, модер-не бензинске пумпе и мотеле у пустом крају којим гравити-ра велики број добро платежних, махом путника из ино-странства. За све корисна инвестиција, која ће допринети бољој позицији наше земље у туристичкој привреди, по-здрављена је у Земуну.

Сигурно је да ће их бити још. Земун је учинио све да обез-беди добру климу за улагање и пословање.

Привлачан и банкарству, само у протеклој години, при-вукао је више светски познатих банака да у центру Земуна отворе своје експозитуре и кроз конкуренцију обогате тр-жиште. У атрактивне пословне просторе у Главној и Го-сподској улици у 2005. години уселиле су се позната грчка ЕФГ и аустријска „Хипо – Алпе – Адрија“ банка.

Отворен за све секторе привреде, спреман да подржи ин-вестиције, у времену које долази, Земун и његови грађани са модерном, далековидом управом, имају се чему надати.

Пријатељски градови пријатељских држава – потенцијални инвеститори

Мимо мање - више неутралних пословних контаката око финансирања договорених на „вишим“ нивоима, од-вија се и онај други, интимни живот Земуна. Ту где се још није стигло до пресецања врпци, већ се успостављају блиске и пријатељске споне између градова, држава и народа, отвара се бескрајно поље за сарадњу. Тако су јесенас, на Дан оп-штине Земун, 5. новембра 2005. године потписивањем Про-

токола о сарадњи између Крфа и Земуна озваничени сви будући конкретни контакти Грчке и Србије. За Земун ће то сигурно у најскорије време значити брз и сигуран привредни развој, најпре у туристичким садржајима, уз ослонац на братски град који је данас једна од најатрактивнијих дести-нација Медитерана, а готово је извесно да ће бити и обостра-но корисних инвестиција (засада је у плану отварање Крф-ске куће, по угледу на изузетно посећену „Српску“ на Кр-фу).

Неуморно руководство земунске општине наставило је започете активности на успостављању пријатељских веза са сиријским древним Риф Дамаском, градом у којем су се укр-штале и заједнички опстале другачије културе, традиције, религије. Ваљда управо због тог непоколебљивог и непоко-реног духа толеранције који собом носи, ова држава, народ и град стављени су на искушења која је наша земља недав-но прошла. Сирија у најтежим данима које Србија памти ни-је окренула леђа нити опозвала свог амбасадора у нашој зе-мљи. Земун то памти. Шта су на уму имали претходници српских радикала у земунској општини кад су предузели пр-ве кораке ка успостављању међуградске сарадње, остаје не-јасно, јер су се жестоко острвили на тим Гордане Поп - Ла-зић, који је проценио да је треба наставити. У сваком случа-ју, ову иницијативу је и у општинској скупштини подржала већина, те ће сарадња у планирано време највероватније би-ти озваничена, када се припреме одговарајући споразуми.

А нема разлога за сумњу да ће Риф Дамаск остати дужан Земуну. Најбоље од онога што има, највероватније ће, по-сле потписивања проткола о сарадњи поделити са градом на Дунаву. Ти ресурси сигурно нису ограничени, јер се Дамаск може подичити својом генерацијама добро познатом исто-ријом, културом и привредом, у којој доминира пољопри-вредна и производња текстила, а од туризма убире значајан приход. Сва ова искуства и сарадња у конкретним облицима (са производном палетом светски познатог земунпољског Института за кукуруз, услугама у области грађевинарства и туризма земунског „Планума“ и осталих, челике овога гра-да приликом недавне посете Риф Дамаску упознала је гра-доначелница Земуна Гордана Поп-Лазич) сигурно ће усле-дити. Да ли ће и инвеститори из Грчке и Сирије наћи инте-рес да у овом граду нађу место под сунцем и појаве се на срп-ском тржишту са робама по којима су познати (јужно воће, маслине, уља, ретке врсте дрвета и тканина) видеће се врло брзо. Чињеница је да Земун чини све да својим грађанима обезбеди бољи стандард, више посла и богатију понуду ро-ба и услуга одавде, из прве руке. Оглед се наставља, Земун даје пример.

Двојац из Угриноваца

- *Славиша Топаловић, председник МО Српске радикалне странке и Дејан Матић, председник Савешта месне заједнице, неуморни и јединствени у спровођењу радикалских идеја у дело, у овом сремском селу немају политичку конкуренцију, шврде мештани*

Пише: Жана Живљевић

Њих двојица, одрасли и стасали у малом, али познатом радикалском упоришту званом Угриновци, које административно припада земунској општини, спортским речником речено, тако су успели да „уритме“ двојац који безбедно броди, да су постигли идеал о којем сањају извршни органи свих политичких партија – да могу да одахну и снаге усмере на друге, критичније тачке, јер је „овде сигурно“.

Млади Топаловић је одборник Земунске скупштине у другом непрекинутом мандату (од 2000. године), а Угриновци нису задавали главобоље српским радикалима ни онда када је било „најгушће“ – на савезним и локалним изборима 2000. године, који су донели „промене“. Напротив, чак су и тада, од свега пет одборника у Скупштини општине, из Угриноваца у клупе на Магистратском тргу број 1 села двојица: вечити Славиша и Вељко Вукић.

Тајне нема: непобедиви су, јер раде, раде и само раде.

„У се и у своје кљусе“

Српски радикали су у Угриновцима институција, захваљујући њима. Навикли су своје мештане да су увек на лицу места кад затреба помоћ, подршка. Умеју да слушају и сопственим напорима нађу решење за сваки проблем. Због то-

га им није лако, јер жртвују велики део приватног живота и времена, а, осим тога, нису навикли да траже од других, вуку за рукав, мољакају, него се увек сналазе сами.

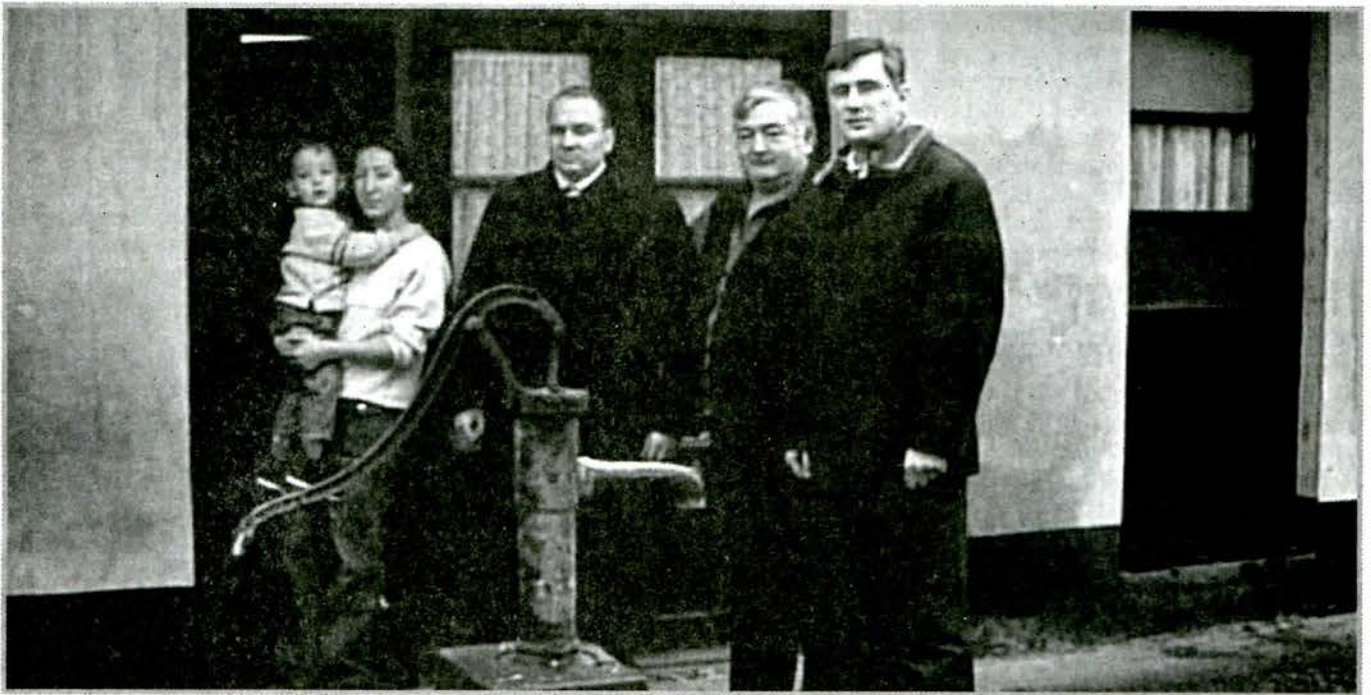
Дејан Матић у разговору који смо водили поводом овог текста закључује: „Угриновци су увек добијали мање од других, а никада се нису колебали коме дати гласове“.

Репортер „Велике Србије“ чекао је од октобра до ових дана да успе да их састави како би пренео једну од прича у којој су Топаловић и Матић поново одиграли главну ролу. Само зато што нису могли да усагласе време и од бројних обавеза се састану да би се, како кажу, сликали за новине. Важно им је да ураде, помогну, а добар глас се већ сам пренесе.

Нашли се у невољи

Жикица Ковачевић, честити сељак из Угриноваца, озирао се кад је Славишу и Дејана угледао на капији. Срдачно нас је и домаћински увео у двориште. Имало се шта видети: огромна, дугачка кућа и економија под истим кровом. Део за стоку одвојен оградом, домаћинство већ на први поглед – узорно. Показао нам је пуначки Лала румених образа нов кров и замолио да добро разгледамо кућу споља. Била је као недавно из темеља зидана. А онда, кад смо ушли у дневни боравак, где је у „смедеревцу“ пријатељски пуцкетала ватра и дочекала нас снаха Марина са трогодишњим првенцем, унуком Луком, Жикица је почео своју причу.

Крајем септембра прошле године дрвени кров његове куће због старих струјних инсталација изненада је захватила ватра. Пожар се невероватном брзином развијао и проширио на зграду дугачку чак 27 метара. Иако су комшије одмах притекле у помоћ, ватру ведрима нити водом из дворишне пумпе нису могли укротити.

– Било је страшно, и наједном је кроз отворе који су буктали почела да дува јака промаја, која је пламен носила ка суседним крововима. Дошли су и локални ватрогасци, доброволци из села, а прави су на наш позив стигли са терена за свега 17 минута – присећа се Марина Ковачевић незаборавног 26. септембра, кад им кућа умало није сасвим изгорела у пламену.

Њен супруг Стевица задобио је лакше опекотине док је из штале и торова изводио стоку, а запаљена греда пала је на једну од три краве музаре. Срећом, прошли су без тежих последица.

Иза пожара остала је шупља кућа без крова, пуна гарежи, нагорелих зидова. Ковачевићи су једва спасли покућство.

– Верујте да нисам знао шта да радим. Продао сам две свиње да извучем штету. Породица се преселила у две собе, колико-толико поштеђене стихије.

Кад смо се син и ја присабрали и видели да смо, хвала Богу, живи и здрави, једноставно нисмо знали шта и како даље. И тада, као да га је сам Бог послао, дошао нам је Славиша – грли Жикица Топаловића с бескрајном захвалношћу.

– Разгледао је кућу, видео шта се догодило и само питао шта нам треба – описује посету радикала домаћин из Угриноваца.

Обновили кућу комшији

Ковачевић каже да је и Славишу Топаловића и Дејана Матића познавао као „добру и вредну децу из села”. Знао је и да су активисти Српске радикалне странке, али он је „сељак човек, који се не петља у политику”. Покушао је да тражи цреп, скинут да би се променио, са једне зграде у Угриновцима, али су га тамо одбили с образложењем да га морају вратити, како би примили испоруку за замену.

Кроз неколико дана српски радикали су му пред капију довели сасвим нови цреп, греде, грађу, цемент, гипс, сав грађевински материјал за обнову изгореле куће. Није могао очима да верује!

Комшије мајстори прионули су на рад, уместо дрвеног плафона урадили плочу, спровели нову струјну инсталацију, поправили зидове, подигли греде, нов кров на целој кући, чак и у оном економском делу. Завршне финесе урадили су Ковачевићи, који су ову прилику искористили да поставе нове подове и плочице, окрече зидове и фасаду. Пре него што је јесен показала своје лице, у октобру је живот у Крњешевачкој 98 био лепши, комфорнији и свакако сигурнији него пре пожара!

– Ја их нисам звао – каже Ковачевић за Славишу и Дејана. Дошли су сами.

А „ратни другови” скромно показују само оно што се да видети и упоредити: слике несреће из породичног албума Ковачевића и стање ствари данас. Кажу да су се, чим су видели последице које је ватрена стихија оставила у дому Ковачевића, одмах организовали, позвали приватнике да са својих стоваришта отпреме цреп и грађевински материјал, како је ко и шта могао, а „ситнице” обезбедили преко месне заједнице. Све у свему, помоћ вредну близу три хиљаде евра, које домаћини из Угриноваца сами не би имали у данашња тешка времена где ни да узајме.

Данас најмлађи Ковачевић, трогодишњи Лука безбрижно расте у пространој родној кући. Мезимче питомо прилази пријатељима који су се нашли у невољи и радо су виђење ни у дедином дому.

Док се поздрављамо са Луком, Марином и Жикицом, они довикују Дејану и Славиши: „Немојте сад да нас заборавите”.

Нови стил за старе проблеме

Чим је крајем 2004. године изабран нови Савет месне заједнице Угриновци и за председника Дејан Матић из прве радикалске поставе (иначе потпредседник МО Српске радикалне странке), а за потпредседника Славиша Топаловић (председник МО Српске радикалне странке), затеченом

особљу је било јасно да их чека непрестани рад са овим у селу осведоченим оперативцима. Већ први потез показао је да „јуноше“ сређују најпре своје двориште, које су поплочали као привремено решење, изравнали, рашчистили простор за паркирање возила, обновили споменик.

Мештани су поздравили промене и почели да долазе у свој административни сервис. Били су љубазно примани, јер је техничко особље добило инструкције да се мора владати крајње предусретљиво према њима. Састанци по потреби постали су уобичајена пракса. На њима су добијали све потребне информације о акцијама које ће се предузети на решавању виталних проблема села. Нагомилане муке су почеле да бивају лакше.

„Ватрено крштење“ су Дејан, Славиша и остали активисти имали ускоро: када су услед јаких киша поплављени улични канали, улице и дворишта. Проблем је одмах пријављен надлежнима у земунској општини (Служби месних заједница), домаћини опоменути да очисте канале од грања, лишћа и свег талога који је запушио ћуприје, ангажоване пумпе за црпене атмосферских вода и у помоћ позвана фирма „Галовица“ која одржава сеоску „канализацију“. На терену су свакодневно дежурали општински комунални инспектори, који су надгледали извршење издатих инструкција.

Активисти месне заједнице и радикали заједно су направиле канале за одвод површинских вода испред Дома здравља и ОШ „Станко Марић“, бетонирали тротоаре од ДЗ до школе и припремају ограду око амбуланте. Избетонирано је и 600 метара стазе на сеоском гробљу, где је санирана и че-сма.

Према у договору са мештанима направљеном списку приоритета улица које су непроходне и пуне блата, а захваљујући контактима са Градском дирекцијом за путеве са 3.000 кубика рециклираног асфалта насуто је 36 саобраћајница у селу.

За решење акутног проблема Угриноваца и санирање последица поплава у овом селу оформљен је и посебан општински штаб.

Међутим, ова редовна комунална пошаст не може се више решавати по принципу „држи буре воду док мајстори оду“, те су „функционери“ месне заједнице у договору са својим мештанима одлучили да је системски елиминирају.

– Угриновци су на подводном терену и кишна канализација се мора урадити. У овом тренутку знамо да би нас пројекат коштао четири - пет милиона, које нема ко да да или одвоји од свог дохотка, али прва прилика је наша – обећава предузетни Дејан Матић, председник Савета.

Пуно посла за екологе

„Угриновачки двојац“ успео је за годину дана да село прикључи на систем градске чистоће. Камioni су најпре одређеним данима одвозили из овог места црне кесе са смећем, затим су домаћинства добила канте, после контејнере, а ових дана их је стигло 12 гланц нових. Сређено је да прва градска служба – и то чистоћа одскора почне да залази и у Бусије, насеље изграђено 1997. године на месту планираном за централну градску депонију, што су осујетили српски радикали са Шешелјем на челу у земунској општини, досетивши се да локацију испарцелишу и јавним конкурсом понуде грађанима за индивидуалну стамбену изградњу.

Какве је проблеме ово село имало са смећем и шуптом илуструје велики број евидентираних депонија, чак и на њивама. Међутим, захваљујући доброј сарадњи са Радном групом за екологију и главним општинским екологом Надом Ђурић, која је сачинила Пројекат за санацију и добила на

конкурсу аустријске владе 10.000 евра, 10 хектара плодне оранице загушене отпадом се ревитализује и враћа селу на употребу, засада пошумљено тополама, а за коју годину сигурно и за узгој пољопривредних култура.

У договору са Ђурићком, Матић и Топаловић су реализовали и други значајан еколошки пројекат: санације септичких јама биоразградљивим средствима, која отрове и смрад претварају у техничку воду, безбедно је испуштајући у околину, што је велика уштеда за домаћинства.

Јесенас је Савет обновио уговор са „Феромонтом“ из Старе Пазове о гасификацији Угриноваца, која је велики заостали проблем овог насеља. Наиме, како је већ једном био организован самодопринос на ову тему, средства су, како то обично бива, нестала, а незнатне суме уложене су у опрему. Сада се посао прикупљања техничке документације за гасовод наставља уз подршку општине, а биће и мештани задовољни, јер ће им се једном плаћени трошкови урачунати у укупну цену прикључка на гас.

Капитални водовод на пролеће

Вредна екипа, међутим, коначно је на прави начин уважена за све што је досада урадила и добила је пуну подршку земунске општинске управе за изградњу пет километара водоводне мреже кроз насеље. Пуна подршка у овом случају значи и средства за сеоски капитални пројекат. Наиме, имајући у виду слаб квалитет пијаће воде и угроженост постојећег система водоснабдевања порозношћу тла у које је давно положена инфраструктура, општинско веће је предложило Скупштини, а одборничка већина у мају 2005. године усвојила Одлуку о изградњи дела водоводне мреже у Угриновцима и обезбеђењу дела средстава путем кредита. Иако земунска општина није дала подршку, коалициони партнери подржали су инвестицију за ово земунско село. Општинска управа је, имајући иза себе Одлуку, конкурисала и добила 30 одсто средстава за инвестицију (девет милиона динара) преко Агенције за развој и инфраструктуру локалне самоуправе и обавезала се да 18 милиона уложи сама, из банкарских кредита.

И за ову комуналију је својевремено (осамдесетих) у Угриновце уведен самодопринос, али сем што је од прикупљеног новца урађен пројекат и делимично купљен материјал, даље није одмакла. Са новим „погоном“, међутим, наде да ће бити окончана су извесне.

Делимично се, како нам објашњава Дејан Матић, коригује постојећи пројекат и уводи најекономичније решење развођења мреже у такозваним прстеновима. Према плану, први би требало да крене из Крњешевачке, и преко улица Славка Голубовића, 18. нове и Војачке лакше повеже развођена домаћинства, а други ће спајати Синђелићеву, улицу 22. октобра, Гробљанску, Тихомира Трајковића, Косанчић Ивана са главном, Београдском улицом.

Завршен је додатни детаљни пројекат (до шахта) и спецификација послова, те се почетак посла може очекивати с првим пролећним данима.

Надлежни Градски секретаријат за саобраћај и Дирекција за путеве ових дана покрећу машине за асфалтирање угриновачких улица по списку који је Савет МЗ доставио преко матичне општине. У Угриновцима се надају и да ће добити већи број станица на градској траси, а поднели су захтев да барем најистуреније добију надстрешнице, популарне „лечурке“. Познајући упорност оних који воде Угриновце, политички неприкосновених српских радикала у Савету месне заједнице, разлога за сумњу нема. Биће све што је обећано, само је питање кад.

Година за памћење

- Прошлу 2005. годину грађани вршачке општинске заједнице као годину у којој је, како у граду, тако и у свим селима у општини, урађено више инфраструктурних радова и реализовано више капиталних инвестиција него у целој прелазној деценији. То је постигнуто уз максимално ангажовање локалне власти – председника општинске, општинског већа, скупштинске општинске и органа општинске управе, при чему су енергија, одважност и самопрежорност председника Српске радикалне странке у Вршцу представљали „мотор“ промена и гаранцију успеха

Пише: Момир Васиљевић

Утисак о Вршцу стиче се још у току вожње кроз банатску равницу, по новом ауто путу који је летос изграђен, и којим Вршчани, њихови гости, као и путници према Румунији, путују брзо, безбедно и много краће него раније.

Кроз шофершајбну новог, удобног и топлог аутобуса, вршачког превозника „Ступ“, посматрам банатски крајолик, гледам на уснула поља, на ушпукане салаше и покушавам да упамтим имена насеља кроз која пролазимо. Посебно сам заинтригиран називом места на које указују путокази, и које се види издалека, као ред лепих и срећених викендица. То је викенд-насеље Девојачки бунар које су, на салашу под тим именом, изградили припадници некадашње Брозове политичке елите.

Изградили су га да би се ту мало одморили, да би ту у миру могли да састављају своје партијске резолуције, декларације и да заузимају „чврсте“ ставове по питањима идеолошких непријатеља и идеолошких пријатељица.

Поглед на објекте који се налазе на самом уласку у Вршац био је испуњен дивљењем, па и чуђењем (зар је могуће да се у овом граду не виде злослутни и просјачки трагови онога што су демократорски господари Србије учинили са градовима, са грађанима, са предузећима и са установама, у тешком и злосрећном невремену од 2000-те године?).

Да је то могуће, видео сам и у осталим деловима Вршца, а нарочито у његовој централној зони. Град је срећен, дотеран, модеран, ујурбан (упркос северцу који је упорно насртао на све пешаке и на све оне који кроче на улице, тргове и тротоаре ове дивне вароши).

Свуда по Вршцу су докази да се ту недавно пуно радило и градило. Нови асфалт, нови тротоари, нове фасаде, нове зграде, нови паркови, нови угоститељски објекти, нова аутобуска стајалишта, нове тезге на пијаци...

Одмах је било јасно да је у Вршцу у јесен 2004. године, када су кормило локалне власти преузели они којима су ти интереси светиња и основни кредо политичког деловања, наступило ново доба, које ради у интересу свих грађана, у интересу свих народа и националних мањина (којих је у вршачкој општини преко 20), а посебно у интересу вршачке младости.

Уз Групу грађана „Вршачка регија – европска регија“, уз одборнике Демократске странке Србије и Социјалистичке партије Србије, са својих 8 часних и вредних одборника, прикључила се и Српска радикална странка, која је тако први пут постала део локалне власти у овој банатској лепотици.

Ова скупштинска већина (у хармоничној „кохабитацији“ са председником општине, господином Јовицом Заркулом – иначе представником поменуте Групе грађана), је сменила досовске и аутономашке „Кир-јање“, лажне „Родољупце“,

„Лаже и паралаже“ (о којима је још пре више од сто година „комендије сочињавао“ славни Вршчанин Јован Стерија Поповић), и одмах је прионула на отклањање трагова јавашлука, нерада, немара и нечовештва.

За само једну годину, ова храбра вршачка дружина је успела да препороди целу општину и да на делу покаже шта значи када прави људи дођу на права места.

О том истинском подвигу и подухвату приповедали су ми: председник Општинског одбора Српске радикалне странке, народни посланик Стевица Деђански; председник општине Вршац, Јовица Заркула; секретар Општинског одбора Српске радикалне странке и посланик у Скупштини АП Војводине, Симиша Добричинац; секретар СО Вршац Милуцу Живков, чланови Општинског већа – Дејан Максимовић, Милан Филиповић и Мирослав Ступар (сви из Српске радикалне странке, и сви високообразовани и стручно доказани кадрови), али и тзв. „обични“ Вршчани које сам срео тога дана.

Ево шта сам од њих чуо:

Стевица Деђански – председник Општинског одбора Српске радикалне странке у Вршцу каже: „Прошлу годину оцењујемо као веома успешну, и то из више разлога. Прво, Српска радикална странка у Вршцу је први пут део власти, па смо се и ми сами питали како ће све да буде, како ћемо се снаћи у тој позицији, како ће власт деловати на наше кадрове итд. и та се забринутост показала потпуно непотребном.

Сви наши кадрови су се показали као изузетно способни, одговорни и компетентни у вршењу функција које су им поверене. Још једном се показало на делу, у пракси, да су све

наше бојазни с тим у вези биле непотребне, као и да су приче о томе да, наводно радикали 'немају кадрове' најобичнија глупост!

Прошла година ће у историји Вршца остати упамћена као година са највећим инвестицијама у разноврсне садржаје, како комуналне инфраструктуре, тако и у остале објекте стандарда грађана и града.

Након само једне године од како је општина Вршац ослобођена од жуте, неспособне и криминалне власти, успели смо много да урадимо, и да надокнадимо четири године њиховог нерада, заостајања и лоповлука”.

Деђански истиче да је Српска радикална странка на почетку мандата ове Скупштине донела одлуку да чини скупштинску већину са ДСС, СПС и Групом грађана „Вршачка регија европска регија”. „Нисмо то учинили у форми некакве коалиције ни на основу идеолошке подударности политичких циљева, већ смо се окупили око интереса грађана Вршца. Окупили смо се око развоја града и око помоћи селима у нашој општини, која су била потпуно запостављена. Тада смо рекли, а и сада стојимо иза тих речи, да ће се одборници Српске радикалне странке у СО Вршац борити свим силама за аутентичне интересе грађана општине, и да никада неће дозволити лоповлуке и нерад. Чист образ је наш етички став, а интерес грађана је врховна заповест нашег политичког деловања. За друге ствари, за махинације и малверзације, већина се прави са Демократском странком”, твр-

ди Деђански и додаје да су част, поштење, рад и дисциплина вредности над којима су се одборници Српске радикалне странке заклели у цркви, и резултати поштовања таквих вредности сада су пред грађанима вршачке општине, који су могли да се на лицу места увере да дела стоје иза српских радикала!

„Морам да кажем да ми не тврдимо како смо све сами урадили. Не, то не би била истина. Ми, и поред разлика које постоје међу нама, веома добро сарађујемо са поменутиим одборничким групама, са којима правимо скупштинску већину, као што добро сарађујемо са председником општине, господином Заркулом. И њихов удео је немерљив. Свако је уложио себе у развој општине.

Од свих успеха које смо остварили у прошлој години (о којима ће детаљније говорити председник општине Вршац, као и неки чланови општинског већа), ја посебно истичем успех који смо остварили у неговању и развоју међународних односа у општини, са посебним акцентом на остваривању права националних мањина. То практично значи да смо (за разлику од бивших досманлија, који су само пред изборе ишли у села где живе националне мањине и тамо их плашили са нама радикалима) одмах по преузимању власти успоставили контакт са њиховим организацијама, и након тога прешли на реализацију оних пројеката до којих је њима било највише стало. Опремили смо канцеларију Националног савета Румуна у Вршцу, финансирамо програм на румунском и мађарском језику, у сва четири румунска села, која се налазе уз границу са Румунијом увели смо воду (коју никада пре нису имали), изградили смо им нове телефонске централе, асфалтирали смо велики број улица у тим селима, а помагали смо и у реализацији њихових културних и спортских садржаја. Једном речју, ми смо делом показали какав је однос српских радикала према правима и интересима националних мањина. Таквих села која су сто посто једнонационална у нашој општини је десет. Девет са румунским становништвом, а једно са Мађарима”, каже Деђански.

А када је реч о материјалним показатељима успеха садашње власти у Вршцу у прошлој години, Деђански издваја само неке податке, који најбоље сведоче о прошлогодишњем раду општине. „Тако смо за спорт потрошили 26 милиона динара (у време досоваца издвајано је 3-4 милиона годишње), за културу је издвојено 70 и нешто милиона динара и оно на шта смо посебно поносни јесте да смо се (за разлику од бившег режима; који је паре трошио на некакву назови-културу 'шок-арт' типа, на некакве перформансе, рецимо некакве представе где јунаци „опште” са магарцима, као и на драмска дела оне Биљане Србљановић), трудили да се очува и унапреди културна традиција овога града.

Граду Стерије и Паје Јовановића враћен је 'Вршачки ве-

Водоосвећење на румунској граници

На сам дан у којем се слави тренутак крштења Господа Исуса Христа, у води реке Јордан, када је извршено објављивање Богочовека, тако што је Јован Крститељ угледао како се отварају небеса и како Дух свети као голуб силази на Исуса, на Богојављење лета Господњег 2006. године, на реци Нери крај Вршца, на самој граничној линији која раздваја Румунију од овог државног провизоријума који се зове СЦГ, извршено је водоосвећење ове банатске реке. Уз присуство неколико стотина Срба из Баната, са обе стране реке, у српском селу Врагчев гај, уз службу коју су водили Његово преосвећенство епископ банатски Никанор, као и старешина Српске православне цркве из села Српско Соколово са румунске стране и уз присуство представника државних органа и органа локалних заједница из обе државе, обављена је свечаност освећења воде, а неколико најхрабријих момака је, носећи часни крст, препливало реку у оба смера.

Након једносатне службе, и након што су храбри пливачи извели свој јуначки подвиг, на обе стране реке приређено је скромно народно славље, уз служење врућег чаја и куваног вина и ракије.

нац', настављена је традиција Вршачког културног лета, Вршачке позоришне јесени, 'Грожђебал' је добио нови квалитет итд. Одржан је и Етно сајам, а на културним објектима, и у њима, изведени су значајни послови адаптација, реновирања и санација. Једном речју, грађанима Вршца радикално је боље него прошлих година!"

Овим речима завршио је свој „експозе“ о достигнућима општинске власти у Вршцу председник Општинског одбора Српске радикалне странке, народни посланик Стевица Деђански.

Председник општине Вршац, господин Јовица Заркула је наставио:

„Прошла година је, пре свега, била изузетно радна. Била је и тешка, али када се све то измеша, онда се види да је била изузетно успешна, барем према реаговањима грађана, који су најмеродавнији да о томе изричу своје судове.

Ми смо, након избора успели да направимо стабилну скупштинску већину, и то од оних политичких опција које желе добро овом граду, овој територији, овој општини и овим грађанима.

У почетку је било пуно скептика у вези ове скупштинске већине, али већ након пар месеци све је дошло у најбољи ред, и ми смо кренули у обећане акције изградње града и општине. Чак смо похваљени од Министарства за локалну самоуправу као општина у којој се највише и најбоље ради.

Европско првенство у кошарци, које је прошле године одржано и у нашем граду, дало је замах многим инвестицијама и многим пројектима, који су након његовог завршетка настављени несметаним интензитетом.

Посебно се интезивно улагало у развој села вршачке општине, тако да су она постала изванредан амбијент за породичне фарме. Јабланка, Мало Средиште, Марковац и Сочица добили су водовод, а у селима Гудурица, Велико Средиште, Мали Жам, Месић, Јабланка и Сочица постављени су оптички каблови за дигиталну телефонију. Снабдевање електричном енергијом је побољшано захваљујући улагањима у систем преноса, а у селу Месић изграђена је фабрика воде“, каже Заркула.

Заркула истиче да су за развој Вршца успели да заинтересују и републичка министарства и многе међународне организације а посебно издваја донацију Европске агенције за реконструкцију, вредну 953 хиљаде евра.

„Осим реконструкције магистралног пута Панчево-Вршац, изградили смо и адаптирали мноштво градских улица, обновили градске тротоаре, обновили и изградили паркове, тргове, зелене површине а на Вршачком брегу отворен је хотел 'Вила Брег', чији је инвеститор концерн 'Хемофарм'. Око 110 милиона динара уложено је у трафо-станицу, што је омогућило довољно квалитетне струје, не само за Вршац већ и за Влајковац, Ритишево, Павлиш, Куштиљ, Војводинце, Добричево и Банатску Суботицу.

Дакле, у прошлој години смо, како у области привреде, тако и у сфери друштвене надградње уложили доста труда, доста пара, али смо и направили значајне објекте и реализовали многе пројекте“, тврди председник општине и додаје да ће тим путем општинска власт наставити да се креће и ове године, једино што ће приоритети бити други. „Са пројекта комуналне опреме, тежиште ћемо преместити на развој општине и на изградњу материјалних услова за решавање проблема незапослености и за смањивање социјалних тензија и социјалних проблема. Посебно морамо водити рачуна о хармоничном развоју свих делова општине, поготово развоју наших села која морају постати прихватљива за живот и за рад. Такође морамо водити рачуна о интересима и потребама припадника националних мањина, а нарочито о интересима румунске националне заједнице која је највећа, управо у вршачкој општини.

Да је све у најбољем реду показује и податак да ми у општини немамо ниједан међународнални експес, нити чак и његову назнаку, а то је и заслуга ових политичких опција које сачињавају скупштинску већину у Вршцу“.

Од председника општине Вршац, господина Јовице Заркуле, чуо сам још важних планова, чија ће реализација у овој години сигурно допринети још квалитетнијем животу Вршчана, као што сам чуо да је улога и учешће вршачког концерта „Хемофарм“ (као и првог човека овог индустријског гиганта, Миодрaга Бабића), незаобилазна, подстицајна, домаћинска и патронска.

Разговор је настављен у канцеларији чланова општинског већа (које је делегирала Српска радикална странка) Милана Филиповића, Мирослава Ступара и Дејана Максимовића. Сва тројица су стручни, компетентни и радно доказани кадрови, за области које ресорно покривају. Они су живи доказ постојања квалитетних и високоморалних стручњака којима располаже Српска радикална странка.

Милан Филиповић је задужен за област образовања у вршачкој општини, и од њега сам сазнао да је прошле године реновирано више вртића, да је уведено централно грејање у неколико школа и да је сада (за разлику од претходних година), безбедно послати дете у вртић јер не постоји бојазан од рушења крова, плафона или урушавања комплетне зграде, као што је то било за време досовског режима.

Реновирани су вртићи у ул. Стевана Немање и на тргу Николе Пашића, а урађена је и комплетна реконструкција крова у вртићу код језера. Осим овога, отворен је нови вртић у насељу „Хемоград“. Локална самоуправа учествовала је у увођењу централног грејања у школама „Јован Стерија Поповић“ у Вршцу, као и у основним школама у селима Уљма и Избиште.

Од господина Филиповића сам сазнао и да ће се Вршчани ове године достојно одужити Јовану Стерији Поповићу, песнику, комедиографу и просветитељу, чију 150-годишњицу рођења ове године обележава цела Србија.

Млађани и младолики Дејан Максимовић, дипломирани ветеринар, у општинском већу задужен је за област екологије и заштите човекове средине. Од њега сам сазнао да је у прошлој години отпочела реализација еколошког пројекта уређења и чишћења потока Месић, који је представљао право градско ругло. Овај пројекат је делимично завршен, а потпуно уређење потока у дужини од 7.250 метара биће окончано ове године. Тада ће Вршчани, уместо ругла и легла комараца, жаба, пијавица и змијурина, добити лепо уређен поток, са лепим мостићима, са уређеним обалама, стазама за шетњу, за рекреацију итд.

Дипломирани економиста, Мирослав Ступар задужен је за најосетљивији ресор – за буџет општине Вршац. О овој теми он каже:

„Ми смо прошле године кренули са буџетом од 557 милиона динара, и тај износ је био реално пројектован, у складу са очекиваним приходима и могућностима субјеката који пуне буџет. Годину смо завршили са приходованим буџетским средствима од милијарду и 27 милиона динара, и тај, готово двоструки износ буџета, резултат је великих донација, и нешто сасвим мало кредитних задужења. Преко 135 милиона динара су биле донације, од којих је највећа била она од Европске агенције за реконструкцију и развој, од једног милиона евра.

Да би уопште могли да конкуришемо за таква средства, ми смо морали увек да имамо припремљене пројекте, и ми смо их увек имали.

Тим средствима најчешће смо форсирали поменуте инфраструктурне пројекте у нашој општини, од којих је већи-

на потпуно завршена.

У Вршцу смо показали да и са Српском радикалном странком у локалној власти, сарадња и комуникација са „међународним фактором“ може да функционише без проблема. Важно је имати пројекте и важно је радити поштено, отворено и креативно. А тако раде представници и стручњаци Српске радикалне странке.

Када је реч о плановима за ову годину, онда вам морам рећи да је наше опредељење да највећи део буџетских средстава, са комуналне инфраструктуре, буде преусмерен на област подршке развоју привреде и на брже решавање проблема незапослености. С поносом истичем да су српски радикали носиоци ове иницијативе, према којој је и дошло до структурног усмерења нашег буџета на област привреде и привредног развоја.

Део буџетских средстава (од 15 милиона динара) биће утврђен у решавање стамбених проблема избеглих и расељених лица, који су спас и спасење пронашли у нашој општини, а значајна средства наменили смо и за потребе националних мањина.

Иначе, пројекција буџета за ову годину износи 880 милиона динара...”

У пратњи председника и секретара Општинског одбора Српске радикалне странке у Вршцу, Стевице Гађанског и Синише Добричинца, упутио сам се у просторије странке, које су управо у фази адаптације и реконструкције, и које ће за страначку славу, Света Три јерарха, бити потпуно срећене, уређене и опремљене новим намештајем и новом технолошком опремом.

О српским радикалима

Милуцу Живков, секретар СО Вршац:

„Основни интерес који је повезао Српску радикалну странку са осталим странкама и са покретом 'Вршац – европска регија' био је интерес свих грађана наше општине. Значи, ту нису били у питању никакви ускостраначки интереси, већ су се сви водили потребом да помогну грађанима Вршца у реализацији њихових основних интереса и потреба.

У раду Скупштине општине Вршац до данас није било никаквих проблема нити спорних питања.

Да вам кажем и ово – у општини Вршац живи око 21 национална заједница (што нација, што националних мањина), и ми до данас нисмо имали ниједан конфликтни инцидент, нити је ичим било помучено и нарушено међунационално разумевање и међусобно уважавање.

И наше општинске службе су максимално ангажоване на тим питањима и стално смо будни и отворени за брзо реаговање. Формирали смо и Комисију за међунационалну сарадњу која је задужена да стално прати стање у овој осетљивој области, и могу вам рећи да она веома добро ради”.

Бикић Светислав, приватни предузетник:

„Што се тиче области у којој ја делујем, а то је област грађевине, ја вам могу рећи да су у сваком делу Вршца, као и у целој општини, видљиви докази о ономе шта је ова власт за само годину дана урадила. То се може видети на улицама, на зградама, на разним другим објектима итд. Прошле године је урађено више него у протеклих шест-седам година!

То нам све показује да се код њих са речи на дела прелази сто посто, поготово код вршачких радикала. То ће се најбоље потврдити на наредним изборима, када ће радикали сигурно победити!”

Љубиша звани Лесковчанин, угоститељ и власник познатог вршачког ресторана „Лесковчанин“:

„Ја сам родом од Лесковаца, и овде сам се доселио пре двадесетак година. Добро сам примљен и веома сам задовољан оним што сам постигао у животу. Пошто радим у угоститељству, у прилици сам да упознам разне госте, због чега могу рећи да оваквих, као што су ови садашњи из власти у Вршцу, још нисам имао. Све су то добри момци, добри људи, васпитани, скромни и одговорни. Уопште не личе на оне претходне, нити се понашају на њихов начин. Значи, нису алави нити олако троше народне паре. Најчешће цехове плаћају из сопственог џепа.

Што се тиче резултата њиховог једногодишњег рада на челу општине Вршац, могу вам рећи да је у граду, али и у целој општини, урађено толико тога да сада Вршац збиља личи на прави европски град.

Код мене у ресторану био је и др Војислав Шешел (не сећам се тачно, да ли 1993, или 1994. године). Дошао је на вечеру и није хтео да му не наплатим рачун. Само ми је пришао, похвалио лесковачки воз, који је вечерао и поздравио се са свим радницима ресторана.

Леле, леле, оноликог човека ја до тада нисам видео. Крупан и висок, к’о планина, а добродушан и весео к’о мајчина душица, ето такав ми се учинио господин Шешел и баш ми је страшно жао што још увек чами у тој хашкој тамници”.

Васински Зоран, возач:

„Радикали су, брате, много јаки, али и немоћни. Стално су најбољи и стално побеђују, али увек се против њих удруже два лоша па укокају Милоша! Радикали никако да узму ствари у своје руке и да једном заувек збришу ове јајаре, лопове и преваранте, који Србима и Србији крв пију!

Радикали су једини способни да поватају све наше лопине и да у државу уведу какав-такав ред”.

Градоначелник Инђије Горан Јешић заложује се да се све у овој општини ради мимо закона

Мешетарење у Инђији

- Некада је градоначелник Инђије Горан Јешић у медијима насвијубио као млад амбициозан менаџер који има много планова у својој општини. Данас га његови суграђани углавном знају као човека који је много тога обећавао, а ништа није испунио. Знају га као човека који, уместио да гради, руши постојеће објекте и на такав начин долази до грађевинској земљишту које затим општина продаје. Знају га ипак као способног менаџера коме није проблем да неки посао заврши мимо закона, локалног парламента или ипак сипајући саме општине. Горан Јешић је градоначелник коме не представља проблем да се радови којима је општина наручилац раде мимо тендера или иушем лажних конкурса. То је политичар који ће код доношења одлука о општинским инвестицијама ношаланино избећи локални парламент а онда без парламента, када се утврде малверзације, покушају да их озакони.

Ко је Горан Јешић, градоначелник Инђије? Човек кога је Наташа Мићић назвала лажним потпредседником. Или успешан менаџер који Инђији обезбеђује велики број инвестиција, али оних које по природи свог порекла, како је тврдио Зоран Остојић, много подсећају на оне у Црној Гори, вероватно алудирајући на криминал. Можда је ипак градоначелник Инђије лажни месија, како га назива председник Скупштине општине Марјан Ристичевић? Пре ће бити да је то ипак само градоначелник за кога се, због незаконитих и криминалних радњи које обавља, заинтересовала и Управа за борбу против организованог криминала.

Наиме, под велом идеје да ова варош на месту старог и дотрајалог Соколског дома добије удобан и модеран биоскоп и позориште, градоначелник Јешић је нашао начин да то постане уносан посао за њега и његово окружење. Адаптација и доградња Соколског дома можда је најупечатљивији пример како се у општини Инђија не поштују закони Србије, воља локалног парламента али ни статут саме општине, већ самовоља градоначелника.

Разним малверзацијама, сплеткама и мућкама, са почетних 15 милиона динара, колико је одређено за реновирање Дома културе, у току спровођења радова долази се до невероватне суме од око 45 милиона динара. Дакле, цена радова већа је за 300 одсто од пројектованог износа. Повећању извора финансирања за ову намену није претходила ниједна одлука Скупштине општине Инђија, иако је она наручилац радова, већ је одлуке мимо својих овлашћења о томе доносила Комисија за реализацију пројектног задатка на реконструкцији, адаптацији и доградњи, на чијем челу су били сам градоначелник Горан Јешић и људи из његовог блиског окружења.

Уговори са извођачима радова у току саме адаптације више пута су мењани а уговорене суме увећаване и по неколико пута. То је рађено тако што први уговори о извођењу радова нису били „прецизни“, па се, по правилу, дешавало да је велики број радова „испуштени“. Тако у уговору са фирмом „Градитељ“, који је износио најпре 10 милиона и 250 хиљада динара није предвиђена израда фасаде, спољна брава-рија итд, те је направљен анекс уговора за додатних 2 милиона и 428 хиљада динара. Почетни уговор са фирмом „Визор“ д.о.о. Нови Сад која је требало да изврши опремање Соколског дома столицама и теписима гласио је на око 14 милиона динара. Међутим, касније се испоставља да уговором нису обухваћени набавка и уградња седишта, озвучење и опремање бине итд, тако да је додат анекс на тричавих 4 милиона и 358 хиљада динара.

Интересантан је и начин на који је фирма „Визор“ добила овај посао. Како тврди наш извор, власник „Визора“ је морао да најпре потпише уговор о спонзорисању Удружења грађана „Медиум“ и „Медиумгруп“ из Новог Сада, са седиштем у улици Валентина Водника број 8 (на истој адреси живи Јешићев брат Владимир). Иначе, међу оснивачима „Медиума“ и „Медиумгрупа“ налазе се рођени брат председника општине Владимир Јешић и син некадашњег председника Извршног одбора града, а сада заменик градоначелника Петар Филиповић. Поменути новац је затим искоришћен за куповину рачунарског програма „Е-шоп“ из Инђије, власништво извесног Стојковића, Горановог друга. Овај програм је касније служио за фантастичну Јешићеву презентацију на последњим локалним изборима.

Интересантно је да се током реконструкције пројекта појављује учешће фондације АДФ, која прихвата финансирање радова на вентилацији, климатизацији и грејању у износу од 3.876.145,22 динара. Како је у међувремену поново дошло до накнадног повећања обима ових радова, дошло је и до повећања саме цене, и то у износу од 772, 673 динара, за који је фондација захтевала да га плати општина Инђија, што је и учињено.

Послови надзора су на незаконит начин поверени Јавном предузећу за грађевинско земљиште иако Јавно предузеће као ни Комисија, није наручилац радова. Да би све било мимо закона, међу члановима Надзорног одбора нашао се и Урош Ђурувија, који је од стране Извршног одбора раније именован за члана Комисије за реализацију пројекта.

Не улазећи у оцену стручних квалификација поменутог, испоставља се да господин сам себе контролише.

Уговорене суме нису прекорачене само приликом реновирања Соколског дома, већ је та традиција настављена и приликом изградње надстрешнице за аутомобиле у згради општине. За овај посао се најпре издваја милион и седамсто хиљада динара, да би се након завршетка радова Извршном одбору Скупштине града испоставио рачун за плаћање изградње на 5 милиона 400 хиљада динара. Такође, иако на тендеру за комунално уређење улице Лазара Војновића побеђује фирма са најмањом понуђеном ценом од 13 милиона динара, испоставља се да је то недовољно, јер допунски радови коштају чак 17 милиона динара.

Изградња регионалне канализационе мреже без тендера

Незаконите радње извршене су и приликом изградње регионалне канализације. Ову изградњу карактерише незаконити избор извођача радова и покушај градоначелника Јешића да накнадно превару упакује у законске оквире.

Сам поступак изградње регионалне канализације започет је још 1990. године закључивањем Споразума о заједничком решавању одвођења и пречишћавања отпадних вода између општина Стара Пазова и Инђија. Након 13 година, општина доноси одлуку да настави са грађњом, без претходног преиспитивања споразума, јер су се економске и техничко-технолошке прилике у изградњи оваквих инвестиционих радова у међувремену промениле, што показује и налаз једне од водећих израелских компанија из ове области. Према том налазу, изградња ове канализације за општину Инђија је нееконична и нерентабилна. Иако је прошло велики временски период, општина није нашла за сходно ни да сачини најосновније акте као што су извештај о извршеним радовима или план о предузимању даљих радова, већ напротив, 22. септембра 2003. године, без претходног овлашћења од саме Скупштине, председник Извршног одбора Скупштине општине Инђија у својству наручиоца услуга закључује са предузећем „Минерал пројект“ (Друштво за планирање и конструкције са ограниченим јемством из Немачке) уговор о реализацији концепта за одвођење фекалних вода, а који обухвата анализу постојећег пројекта, израду плана тог пројекта, са вођењем преговора за финансирање планираног пројекта од стране овог немачког предузећа, као извршиоца налога, са интернационалним даваоцима новца. Накнаде за услуге овог предузећа утврђене су у износу од 25.000 евра. Закључивању наведеног уговора не само што није претходило доношење инвестиционог плана, већ је и прекршена одредба Закона о јавним набавкама Републике Србије јер није расписан поступак јавног позива прикупљања понуда за избор најповољнијег понуђача.

Још израженија незаконитост налази се у начину доношења Решења о образовању и именовању Комисије за из-

градњу регионалне канализације, као и свих активности које су предузете по налозима ове комисије. Прво је Комисију формирала Скупштина општине, затим новоформирана комисија поверава Јавном предузећу за грађевинско земљиште да спроведе поступак расписивања тендера, иако по закону само наручилац радова односно Скупштина општине може да донесе такву олуку и именује чланове комисије који ће спровести сам поступак. У конкретном случају, Скупштина општине, као наручилац радова, Комисији преноси сва овлашћења иако она нема својство правног лица. Комисија 5. марта 2003. године усваја извештај о прикупљеним понудама и бира наводно најбољег понуђача – ГП „Летач“ из Инђије. А пошто су се за цео случај у међувремену заинтересовали и истражни органи и поједина министарства, градоначелник Јешић покушава да доскочи закону и накнадно, 16. марта, десет дана након избора извршиоца послова, закажује седницу општине у вези са расписивањем јавног тендера, који је већ спроведен од стране Јавног предузећа за грађевинско земљиште. Јешић то чини са намером да извршене незаконите радње усклади са Законом о јавним набавкама. Градоначелник Инђије тиме својим незаконитим и криминалним радњама додаје још једно кршење закона.

Посао уређења регионалне канализационе мреже у вредности од 82 милиона динара додељен је фирми „Летач“, власника Милета Савића. Оваквим начином избора стиче се утисак да је цео поступак био усмерен на избор одређеног учесника јавног позива, без обзира што не удовољава условима јавног позива у погледу техничке и кадровске опремљености, што не поседује лиценцу, сагласно обавези из Закона о планирању и изградњи, односно што нема финансијски капацитет за овакав обим послова у погледу прибављања потребне банкарске гаранције.

Градоначелник који руши

Инђију ових дана потреса нова афера. Док на телевизији слушамо вести како словеначка фирма „Меркатор“ отвара свој продајни објекат у овом граду, наш извор тврди да је готово јавна тајна да су Горан Јешић и директор Предузећа за градско грађевинско земљиште Урош Ђурувија са словеначком фирмом уговорили продају земљишта за градњу. Можда би све ово прошло без неке велике халабуке да становницима Инђије не боду очи зграде три јавна предузећа: „Комуналца“, Водовода и Градског грађевинског земљишта, које стоје на поменутом месту а које су, изгледа, на тај начин одређене за рушење. Зграде не само да су у добром стању, већ су и као историјска здања под заштитом државе. Словенци су уплатили аванс од 10 милиона динара иако је уговор неважећи пошто није прибављена сагласност оснивача, Скупштине општине, нити Републичке дирекције за имовину. Учесници у овој прљавој работи имају намеру да сруше зграде постојећих предузећа и једну приватну кућу која се налази на том земљишту, као што је то својевремено учињено са рушењем зграде Завода за друштвено планирање и фабриком намењтаја „Срем“.

И ове године у Земуну свечано за Богојављење

Литија и пливање до Часног крста

- Већ осам година непрекинуто традиција, коју су обновили српски радикали
- Богојављенски крст у рукама најбржег, земунског гимназијалца и ватериолистичке Жељка Николића

Пише: Жана Живаљевић

Радост празника Христовог крштења је у вери да све и свагда може изнова да буде опрано, очишћено и поново рођено. Зато је подвиг уласка у хладну дунавску воду више од спорта и надметања. Сваки учесник је пример како се вером, жељом и хтењем превазилази телесна и свака друга немоћ. То је лични подвиг који се мери чашћу да ће се понети титула носиоца Богојављенског крста, а не жеља да се буде окићен златом и ловорикама – овим речима поздравила је председник земунске општине Гордана Поп-Лазивић младог Жељка Николића који је ове године из леденог Дунава код ресторана „Венеција“ од 25 пливача најбрже стигао до Часног крста.

Ову народну и духовну светковину, замрлу после Другог светског рата, од 1998. године у Земуну је обновио радикалски градоначелник др Војислав Шешељ.

Протокол у духу вере и предања

И ове године је богојављенско јутро пробудила звоњава из свих земунских православних храмова у којима је држана

литургија. Из порте храма Светога оца Николаја, који је уз „Свебор“ један од организатора Богојављења у Земуну под покровитељством ове градске општине, предвођена црквеним великодостојницима и општинским челницима кренула је дуга литија главним улицама и спустила се до Дунава. Код ресторана „Венеција“ све је било спремно за финале светковине. Председник градске општине Земун Гордана Поп-Лазивић пустила је голубове, симбол Духа светога који се спустио на Христа када га је Свети Јован Крститељ крстио у реци Јордан. Старешина Светониколајевске цркве, отац Ђорђе Поповић са свештенством освештао је, тога дана немирне воде дунавске и бацио Часни крст у воду пред пливаче.

„Крај живе воде Дунава“

У свом говору учесницима трке за Богојављенски крст пред окупљеним грађанима Земуна, прва дама Земуна је истакла: „Земун памти прве богојављенске литије још од 18. века. Ову традицију народ је чувао као своју посебност и кроз тешка времена која су често била на овој раскрсници светава и култура. Свестан аманета који му је остављен као једини преносиви материјал с генерације на генерацију, наш је премудри народ дојио поколења која су долазила, традицијом на којој су се дизали бисери српске културе. Сваки пут када је српски народ био доведен до понора у које су многи, и бројнији народи падали и нестајали, појен водом са зденца вере и традиције, успевао је да се сабере и крене даље.

Након Другог светског рата литија је ходила улицама Земуна 1945. и 1946. године и, стицајем свима познатих околности, била забрањена. Године 1998. ова традиција је у пуном сјају обновљена у организацији општине Земун, Цркве и Свебора, дакле од оних који препознају значај традиције и вере за очување овог нападеног народа. Од тада се освећује вода Дунава као симбол Јордана и крштења Христовог и од тада се из освећене воде вади Часни крст.

Уз велико задовољство и с великом љубављу настављамо да негујемо ову традицију, јер је она део нашег колективног идентитета, наше посебности...

С вером, надом и љубављу да ћемо заједно прослављати све значајне датуме у Земуну, убеђена да ћемо следеће Богојављење прославити са оним ко је ову традицију вратио у Земун, са проф. др Војиславом Шешељем, поздрављам вас поздравом радости данашњег дана – Бог се јави.”

Са шлепа је ове године скочило 27 витезова, међу којима је најстарији загазио у шесту деценију (Милорад Митић из Зрењанина), а најмлађи на праг пунолетства, сви крштени, здрави и с благословом свога пароха, и препливали раздаљину од 33 метра, колико је Исус, како се верује, имао година када је разапет. Први је до Часног крста допливао земунски гимназијалац и ватерполиста „Црвене звезде”, осамнаестогодишњи Жељко Николић.

Студен и ветар нису омели светковину

На летњој позорници на Кеју ослобођења био је изведен традиционални културно-уметнички програм у којем су уз-

ли учешће оркестри и КУД-ови Земуна, а позлаћени крст је носиоцу овогодишњег Богојављенског крста предала Гордана Поп-Лазећ.

На обале Дунава тога је дана сишло више хиљада грађана. Један од учесника трке за Крст часни и њен промотер био је Миљан Вуксановић, директор београдског хотела „Интерконтинентал”, проглашен у минулој 2005. години за нај-директора српског угоститељства, који је обезбедио довољне количине куване ракије и вина за све оне које прохладно и ветровито време није омело у богојављенском подвизништву.

Лажна дилема

Да је био у Смиљану Теслу би убиле усташе

- *Хрвајски нацизам нема граница, мрцваре и мршве Србе. Држава насјала на геноциду прво је срушила родну кућу Николе Тесле и његов сиоменик, а сада му, у години прославе његовог рођења – издаје „домовницу“*

**Пишу: Слободан Јарчевић
и Огњен Михајловић**

Српској јавности је, по ко зна који пут, наметнута још једна потпуно лажна дилема која замајава широке, пре свега интелектуалне, кругове српског друштва. Замајава је права реч, јер на својатање Николе Тесле од стране Хрвата може се одговорити само оштрим протестом на свим дипломатским нивоима, а никако се упуштати у идиотске дискусије о пореклу овог великог научника. Наравно, усташка пропаганда негира Теслине корене срачунато, у склопу Санадеровог маскирања ХДЗ-а, искључиво да би се додворила Европи. Тако би цепање Теслине личности на два дела, по квази-компромисном предлогу, на његову српску националност и хрватску отаџбину, била огромна помоћ на Санадеровом путу прикључења Европској унији.

На тај начин би власти Србије (и државне заједнице) озакониле дебелу лаж и, што је још горе, благосиљале геноцид над српским народом. О моралној и материјалној штети да не говоримо. Једноставно, у време када је рођен Никола Тесла, Хрватска је постојала само као магловит географски појам (ни близу данашње картографије), а о некаквој државности није било ни говора.

Првобитно, Хрвати су покушали да му украду националност, али то им срећом није успело, па су се задовољили фабриковањем његове „домовнице“. Наравно, мајсторима мрака у целој причи је најмање важан Никола, злоупотребом мртвог Србина доказују своје постојање: рођен 1856. у Хрватској. То је тај нуспродукт који их сврби и којег им Срби морају оспорити: 1856. у Хрватској. Следствено овој логици, ако је Хрватска постојала тако дуго, онда су

Срби у Крајини заиста побуњеници и свака расправа постаје сувишна. Уствари, у овој хрватској замци лежи кристално јасан одговор чији је Тесла и ко треба да води главну реч у организацији његовог рођендана.

Влада Републике Српске Крајине

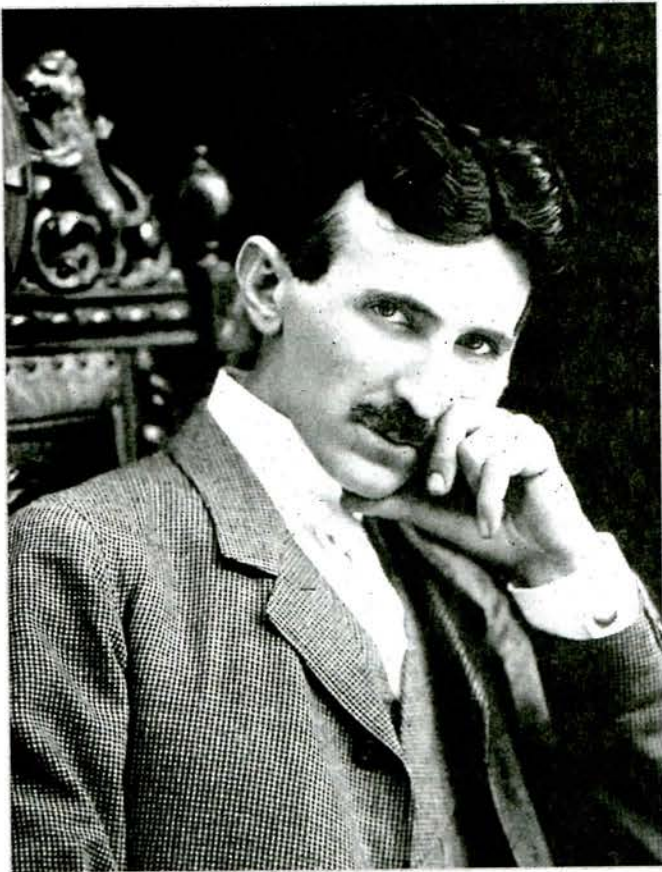
Влада Републике Српске Крајине је 1993. године обавестила Српску академију наука и уметности у Београду да је хрватска војска 1992. године делимично срушила родну кућу Николе Тесле у Смиљану и озбиљно оштетила цркву у којој је служио, као православни свештеник, отац

Николе Тесле. Оскрнављено је и српско православно гробље у Смиљану, а у оближњем Госпићу је оштећен и уклоњен споменик Николи Тесли. Влада је замолила САНУ да о овоме обавести академије наука у европским и ваневропским земљама, како би се научници zaloжили код својих

влада да оне присиле Хрватску да отклони последице овог примитивног поступка у родном крају једног од најславнијих људи света. Поступак хрватских војника био је истоветан поступку варварских хорди у раном средњем веку, кад су оне упадале у насељена подручја – стављајући под нож све житеље, рушећи и палећи насеља, скрнавјећи света места и пљачкајући. Бес хрватске војске искаљен на имовини породице Николе Тесле је био последица чињенице да је Никола Тесла Србин, а његов српски народ је, у доктрини хрватске државе, био осуђен на истребљење и прогон. Влада је уручила САНУ и кратак историјат српско-хрватских односа у Аустрији и Југославији, на енглеском језику, у којем је био и осврт на страховит хрватски покољ Срба, Рома и Јевреја у Другом светском рату.

У току лета 1993. године, у једној од европских престоница одржан је састанак

представника академија и наши научници су поделили учесницима податке о хрватским злоделима и рушењу куће и споменика Николе Тесле у Смиљану и Госпићу. Сходно тадашњој клими у Европи, у којој су Срби били оптуживани за све, овај скуп научника није донео никакав званични документ против поступака хрватске војске, али су учесници, у

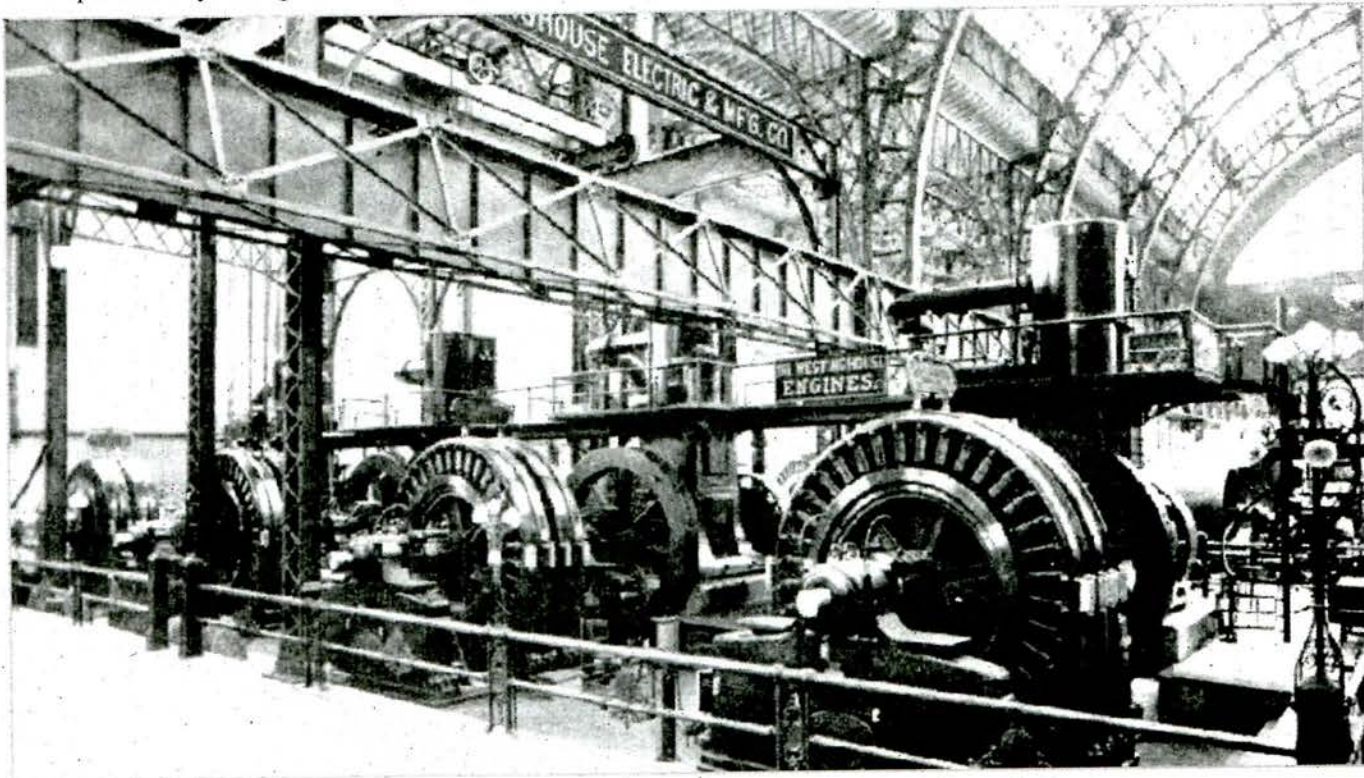
разговору с нашим научницима, изразили своје запрепаштење оваквим понашањем хрватске власти и војске. Нису крили изненађење и огорчење, јер су светски медији приказивали Хрватску у најлепшем могућем светлу.

Тада је Влада Републике Српске Крајине обавестила и све амбасаде у Београду о овом случају, али се ниједна није ангажовала да би се уложио протест Хрватској. Влада је посебно о томе известила амбасаду Сједињених Америчких Држава и скренула јој пажњу да би бар Влада у Вашингтону морала да предузме нешто, јер је Никола Тесла, поред тога што је један од најславнијих људи света, био и држављанин Сједињених Америчких Држава. Нажалост, и Америка је остала, у то време, и глува и слепа на ово варварство хрватске војске.

Уз овакве поступке чланица УН, Хрватска је могла не сметано да спроводи свој план истребљења и прогона Срба из Републике Српске Крајине и хрватских градова. Ту судбину је, како видимо, доживело и Теслино родно село Смиљане. Данас у њему нема житеља. Део је побијен и прогнан у Другом светском рату, а мештани који нису пресељени у Војводину, доживели су муке и етничко чишћење 1991. и 1992 – у време када се хрватска војска, тако примитивно, понела према свему што је подсећало да је у Смиљану рођен велики Никола Тесла. Данашњој хрватској власти није ни најмање непријатно због злочина према српском народу, она ће прогласити сина тог народа – Николу Теслу за свог суграђанина, за великана који припада Хрватској. Хрватској, која је Теслин народ довела до руба потпуног истребљења. Колико ће бити циничних изјава, у години, стопедесетогодишњица рођења, да је Никола Тесла, „хрватски учењак“, неће се моћи ни пребројати. Никома од хрватских државника, у вези с тим, неће бити непријатно, јер се, раније, ишло и преко тога.

А шта би било са Николом Теслом да је Други светски рат дочекао у Смиљану, а не у Њујорку? Није тешко погодити – заклале би га усташе.

Очеви оних који су му срушили кућу и споменик.

ПОЛИГОН ПРОТИВ РУСИЈЕ

Пише: мр Дејан Мирковић

Почетком децембра 2005. године, амерички државни секретар Кондолиза Рајс је посетила Украјину. Украјинском председнику Јушченку и премијеру Јеканурову је пренела став америчке владе да је Украјина наводно „стратешки партнер“ Вашингтона.¹⁾ Пре Рајсове, у посети Кијеву су били Тони Блер и председник Европске комисије Жозе Мануел Барозо. Они су Украјини „доделили“ статус такозване „тржишне привреде“. Осокољене овим празним фразама и подршком (пре свега) Вашингтона, украјинске власти су прецениле економску и политичку снагу своје земље. Тако су неколико недеља касније, крајем децембра 2005. године самоуверено ушле у отворен сукоб са Москвом.

Непосредан повод је била цена руског гаса који се испоручује Украјини. Узроци овог конфликта трају још од избора у Украјини 2004. године. Нове украјинске власти су већ тада полутворено објавиле своју намеру о прикључењу Украјине НАТО и ЕУ (опозиција их је оптужила да чак намеравају да приступе НАТО-у у другој половини 2006. године). Зашто су ове најаве о прикључењу такозваним „евроатлантским“ интеграцијама доживљене у Москви као „сигнал за узбуну“?

Улазак Украјине у НАТО би представљао велику опасност за Русију (не би ништа добро донео ни Украјини). После катастрофалног пораза Хитлерове ратне машинерије, а пре ње и Наполеонове велике армије, јасно је да Русија не може бити освојена копненим путем. Посебно то нису у стању да ураде амерички или британски војници, са слабом војничком традицијом ратовања на копну. Фрустрирајући неуспех у Ираку, где око 145.000 модерно наоружаних војника не може да победи 20–30.000 ирачких бораца против окупације, показује да би судар са преко 30 милиона руских војника (при пуној мобилизацији), који би срчано бранили своју отаџбину, био превелики залог за све армије Запада заједно.

Међутим, права опасност за Москву се крије у инсталацијама радарског НАТО снага у Украјини. Уз помоћ нових технологија („ракетни штит“) и офанзивног нуклеарног оружја, НАТО би могао да обара руске ракете у тренутку када су оне најрањивије, при узлетању.

Избијањем на руско-украјинску границу (дугу преко 1.500 километара) НАТО снаге би дошле до Средњоруске висоравни, а од ње до Москве је мање од 500 километара, што је мала раздаљина за савремене ракете. Оваква промена ситуације на тако дугој граници би значајно пореметила стратешку равнотежу. Уосталом, и много мањи продор НАТО ка Балтику изазива озбиљну узнемиреност руских генерала, о чему је више пута јавно говорио и начелник Генералштаба Јуриј Балудејевски.

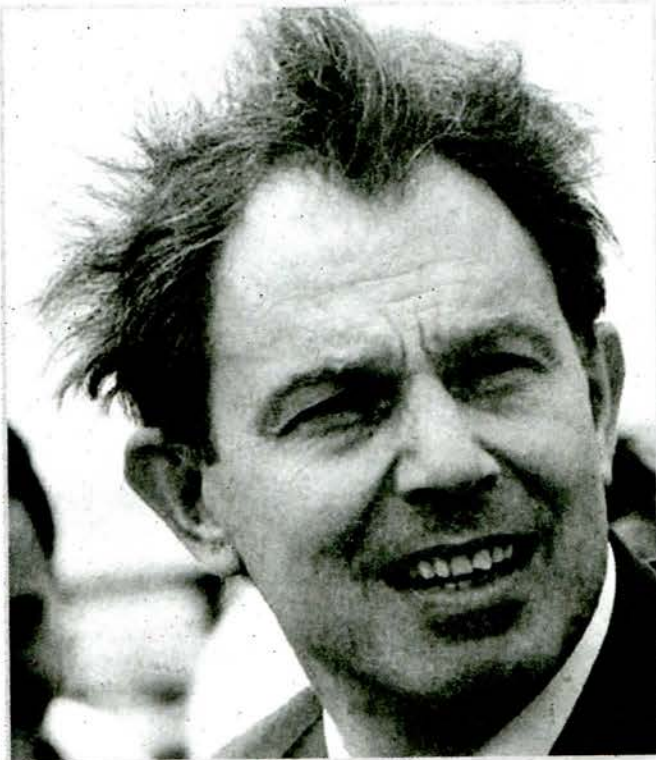
Фраза о добрим намерама НАТО не могу више никога заварати, посебно не у Русији. По анкети спроведеној 2004. године, чак 68 одсто Руса сматра да Русија има спољне непријатеље који против ње могу повести рат, а на врху тог

списка су САД, које је као главну претњу означило 25 одсто анкетираних.²⁾

Улазак Украјине у ЕУ би довео до великих економских проблема у Русији (и поново, мало доброга би донео Украјини). Због монополске политике ЕУ, царина и других економских мера, руске фирме би имале ограничен и нераванправан приступ украјинском тржишту. Истовремено, ЕУ (и НАТО) би фактички контролисале гасовод којим се око 80 одсто руског гаса транспортује у Европу. Разноразне уцене, енормно повећање транзитних такси и сличне мере би значајно општетиле руски буџет. Дакле, улазак Украјине у НАТО и ЕУ би Русији донео велике проблеме и зато је Москви у интересу да Украјина остане неутрална земља, наклонена свом источном суседу. Ново, „реформско“ руководство Украјине не дели те ставове. Оно по сваку цену хоће да се прикључи „евроатлантским“ интеграцијама и често у тој журби не бира средства.

Самопоуздању нових украјинских власти је допринела и чињеница да су успели да добију „прву рунду“ ове политичко-економске битке. После избора 2004. године, прозападне партије су (уз сценарио већ виђен у Србији и Грузији) успеле да изманипулишу велики број људи, који су, заведени познатим фразама о „бољем животу“ и наводној „великој помоћи“ са Запада, изашли на улице да демонстрирају. Тада је проруски кандидат Јаункович био принуђен да се повуче и уступи место прозападном „борцу за демократију“ Јушченку. Подршку новим украјинским властима су давале и антируски оријентисане владе Грузије, Пољске и балтичких држава. Нажалост, у овом антируском подухвату срамну улогу је одиграла и овдашња проамеричка организација „Отпор“ (која се после краха на изборима у Србији придружила ДС-у), што је можда и први случај у историји да Срби учествују у антируским кампањама.

Противмере Москве

Ни Русија није седела скрштених руку. Само у 2004. години уложено је око 800 милиона долара руског капитала у привреду Украјине³⁾, а према западним проценама и додатних 300 милиона долара у кампању за председничке изборе.⁴⁾ Када се испоставило да ни то није било довољно, Москва је потписала у 2005. години више уговора који су у економском смислу изоловали Украјину. Два најважнија су Уговор о изградњи Балтичког гасовода од Русије до Немачке, вредан око 18 милијарди долара⁵⁾ и уговор са Казахстаном о транспорту гаса из Туркменистана и Узбекистана. На овај начин (и уз уговор „Газпрома“ о куповини гаса из Туркменистана), Москва је фактички успела да добије контролу над гасом из Туркменистана и транспортним капацитетима у Казахстану и Узбекистану. Представник „Газпрома“ је тада изјавио: „Уколико Украјина, неким чудом, и купи гас од Туркменистана, нема начина да га добије“.⁶⁾ Тако је повећана украјинска зависност од руског гаса.

Руску позицију у Украјини је оснажила и неслога међу протагонистима „наранџасте“ револуције. Прво су се жестоко посвађали премијер (већ виђено у Србији) Јулија Тимошенко и председник Виктор Јушченко, а затим су једна за другом на видело почеле да избијају афере око финансирања догађаја из 2004. године (олигарх Березовски), корупција и јавна борба појединих кланова у украјинској влади.

Док су се украјинске власти међусобно разрачунавале (истовремено не престајући да воде заједничку антируску политику), Москва је, после темељних припрема, поставила захтев Кијеву да плаћа тржишну цену за руски гас. До тада је Украјина куповала гас од Русије по багателној цени од 50 долара за 1.000 кубних метара, а тржишна цена износи 230 долара. Овај захтев је изазвао прави шок у Украјини. По проценама експерата, тржишна цена гаса би довела украјинску привреду врло брзо до колапса.⁷⁾ Последице би осетило и становништво, посебно у хладним зимским данима.

Украјински званичници су покушали да хистеричним оптужбама окриве Русију за „империјализам“ и „гушење Украјине“.

Из Москве је лаконски поручено да је сада Украјина „тржишна привреда“ и да не виде ништа чудно у томе да се плаћа тржишна цена за руски гас.

Сукоб је током децембра све више добијао на жестини. Брзоплети и претерано самоуверени украјински лидери сматрали су да ће поново уз западну подршку извојевати „победу над Русијом“ као што се десило за време председничких избора 2004. године. Међутим, народ није показивао ни делић оног ентузијазма, који је имао само годину дана пре тога. Лажна обећања, скандали и економски проблеми разбили су представу о „модерним, реформским лидерима“ који ће Украјину приближити „западној демократији“ и довести до „побољшања животног стандарда“.

Видевши да губе у овој „другој рунди“ политичко-економске борбе за Украјину, лидери из Кијева су покушали да опструирају договор о ценама гаса, одлажући га унедоглед и захтевајући максималну цену од највише 80 долара за 1.000 кубика. Истовремено, у игру су убацили и свој највећи „адут“. Покренуто је питање уговора о руским базама у Украјини (морнарица, противракетни радар). Одговор из Москве је био брз и жесток. Руски министар одбране Сергеј Иванов је јавно одговорио да ће измена уговора о руским базама значити и аутоматску ревизију одредби о граници између Украјине и Русије.⁸⁾ Шта би то значило у пракси, није тешко претпоставити, посебно ако се има у виду национални састав истока Украјине.

Нешто касније, „Газпром“ је остварио своју претњу и прекинуо је довод гаса Украјини првог јануара 2006. године. Налазећи се у том тренутку пред економским колапсом и социјалном катастрофом, украјинске „реформистичке“ власти су наложиле нелегално прикључење на део гасовода који иде ка Европи (тачније „тржишна“ украјинска привреда је почела да краде гас). То је изазвало ланчану реакцију и недостатак гаса у Европи. У каквом се проблему тада наша ЕУ говоре подаци који показују зависност појединих европских земаља од руског гаса. Према подацима ЕИА, у Немачкој је руски гас чинио 39 одсто домаће потрошње, у Италији 28 одсто, у Француској 22 одсто, у Аустрији 65 одсто, у Пољској 62 одсто, у Мађарској 68 одсто, у Чешкој 79 одсто, у Словачкој 100 одсто, у Бугарској 97 одсто.⁹⁾ Несташница је потрајала неколико дана.

Посебну забринутост у Европи је изазвала најаву Русије да неће још дуго толерисати крађу гаса. Истовремено на другом крају Европе, британски медији су хистеричним тоном хушкали ЕУ и Украјину да уђу у дуготрајни сукоб са Русијом. Са безбедне удаљености (хиљадама километара далеко и у земљи која не зависи од руског гаса) британски медији као „Дејли Телеграф“ и „Тајмс“ су објављивали наслове и коментаре који позивају на супротстављање „руском малтретирању“, „гангстерским методама“ и опомињали да само што није почео „нови хладни рат“.¹⁰⁾ Немачки „Велт“ је много реалније описивао гасну кризу. За „Велт“ је гасни проблем био знак да је Русија јача него икада од 1991. године и да се назире повратак „светске силе“.¹¹⁾ Увидевши да ни они немају другог избора, украјински званичници су се запутили у Москву, где су 4. јануара 2006. године потписали договор који је још више повећао њихову економску зависност од Русије. Обавезали су се да гас плаћају по скоро дупло већој цени – минимално 95 долара за 1.000 кубних метара (до тада 50 долара). Такође, обавезали су се да у уговору остане цена од 230 долара као формула за израчунавање.

Политичко-пропагандно оријентисани британски медији су чак и ово покушали да представе као некакву „победу Кијева“, али ни то није успело. Неутралним политичарима је било јасно да је договор из Москве био велики пораз за

украјинске власти. Сличан утисак су имали и посланици у парламенту Украјине, па је тако председник Јушченко доживео нову бламажу. Док је путовао у Казахстан на инаугурацију Назарбајева, посланици су изгласали неповерење влади 10. јануара 2006. године, управо због гасне кризе. „Реформатор” и „демократа” Јушченко је тада изјавио да парламент нема права да смењује владу (?!). Бесмислено и необјашњиво, посебно ако се зна да је за смену владе гласало 250 од 450 посланика, колико укупно има украјински парламент. (Ако би хтели да будемо малициозни, онда је можда украјински председник мислио да се владе легално могу сменити само на улици).

У сваком случају, Москва је добила ову „другу рунду” политичко-економске битке за Украјину, и тако заузела добру „почетну позицију” пред нове важне догађаје, парламентарне изборе у Украјини заказане за март 2006. године. Тада ће се (услед политичких реформи које Јушченко покушава да стопира) одлучивати ко ће имати фактичку власт у Украјини, тј. ко ће моћи да формира владу. По анкетама, најбољи рејтинг већ сада има проруска партија Јаунковича¹²⁾, али могуће су и коалиције против ње и нове провокације усмерене против руске црноморске флоте.

Утицај на СЦГ

Какав ће утицај имати ови догађаји у Украјини на суседну Русију, али и на нашу земљу? Познато је да би сваки дужи гасни конфликт имао непосредан утицај и на нашу привреду и становништво (на пример, у јануару 2006. је шабачка „Зорка” имала велике проблеме због редукције гаса). Поред ових непосредних последица, постоје и посредне.

Украјина је велика европска земља са дугом и интересантном историјом. На територији данашње Украјине у 9. веку је формирана прва руска ранофеудална држава – Кијевска Русија. Простирала се на северу до Балтичког мора, на југу до Црног мора, на западу до реке Припет а на истоку до Волге. Била је то једна од најјачих држава у тадашњој

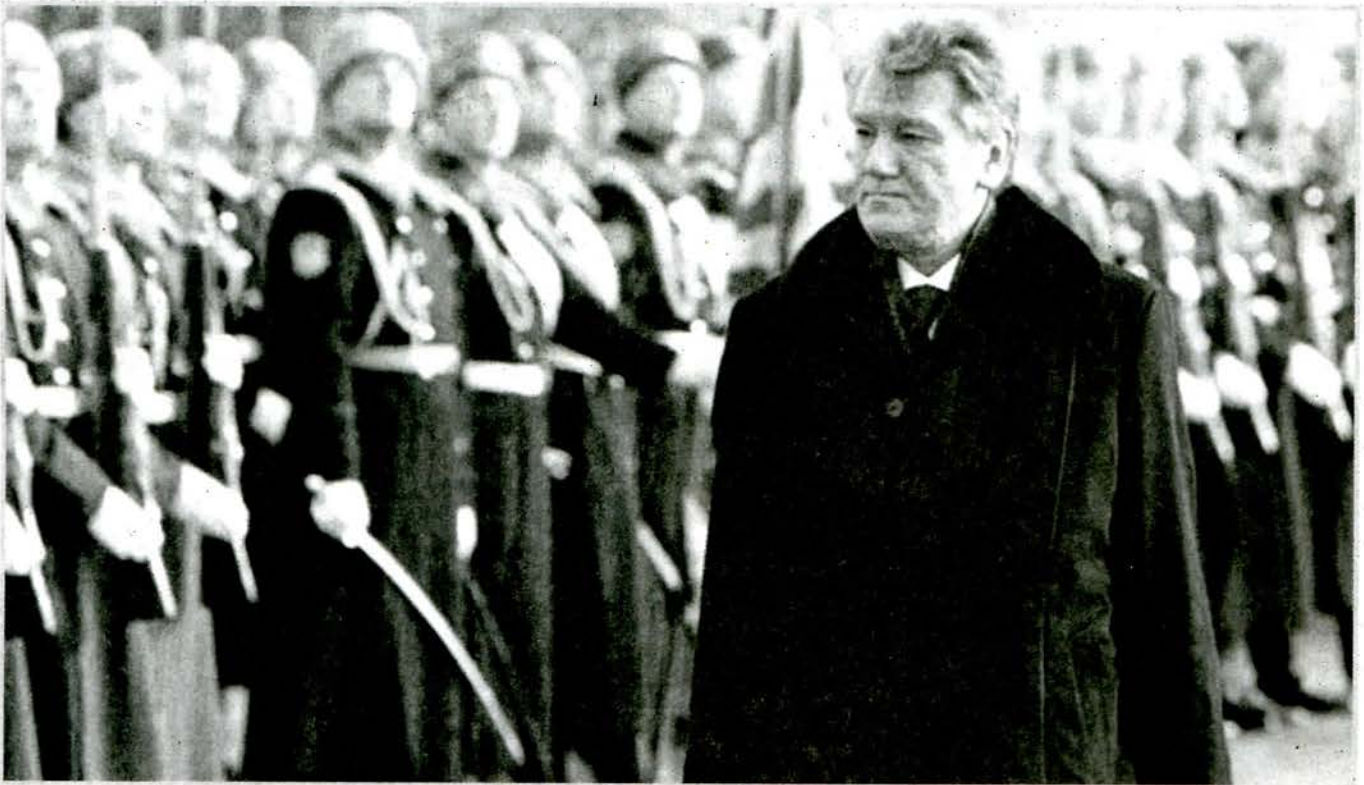
Европи (Руси су у том периоду примили хришћанство из Византије).

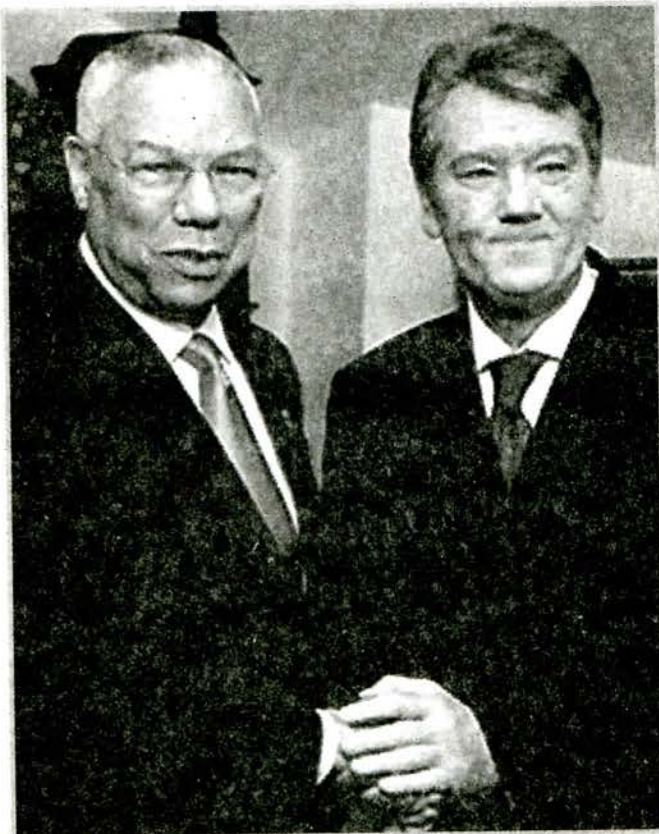
Због унутрашње неслоге и сукоба међу феудалцима Кијевска Русија се распала а државе-наследнице су постале лак плен за непријатељске војске. Најопаснији противници су били Монголи, и услед њиховог освајања, руски народ је разбијен на три дела. Белоруски у областима око реке Припет, украјински са центром у Кијеву и руски, око реке Волге.¹³⁾

Временом се у Москви формира нови сверуски центар – Московска кнежевина, која касније постаје Руско царство. Ова држава ослобађа руске територије прво од Монгола, а затим и од Швеђана и Пољака у Украјини. Успешним ратовањем на југу, против Турске, Русија постаје доминантна сила на Црном мору. За време и након Другог светског рата, Украјини су прикључене области Западне Украјине (до тада под Пољском), Северна Буковина и део Бесарабије (до тада под Румунијом) и закарпатска област (до тада под Чехословачком). Може се тврдити да су разлике између Руса и Украјинаца веома мале. Руси и Украјинци су повезани заједничком вером, борбом и етничким пореклом. Александар Солжењицин чак назива Украјинце – Малорусима,¹⁴⁾ а само име Украјина је ознака за граничну област.

Данас је Украјина држава од 47 милиона становника (јули 2005), са БДП-ом око 4 пута мањим од руског.¹⁵⁾ Највећи спољнотрговински партнер Украјине је Русија, на коју отпада чак 41,8 одсто увоза (2004) и 18 одсто извоза.

Ако узмемо у обзир све ове чињенице, историјске, религијске, етничке и привредне, онда се поставља питање зашто у Украјини, противно свим рационалним и економским разлозима, постоји тако јак антиинтеграциони покрет (слично се питање може поставити и за односе република у СЦГ), који се противи даљем јачању веза са Русијом. Одговори се могу свести на следећих неколико разлога. Први разлог је општа обмана и необавештеност о стварним приликама и намерама у западним земљама, тачније лажна нада да ће се живети боље ако се беспоговорно слушају упут-

ства са Запада. Ову бесмислицу успешно подржава и пропаганда читав сектор медијских и пропагандних механизма са Запада. То је слично оним обећањима од пре 5. октобра 2000. године, о доласку 6 милијарди долара помоћи са Запада, од којих није било ништа.

Други разлог је корумпираност и политичка зависност прозападне политичке елите у Украјини, од централа из Брисела и Вашингтона. Исто је већ виђено и у нашој земљи.

Трећи разлог је такође познат и на нашим просторима, то је агресивна, унијатска политика Ватикана. Ову агресивну политику је посебно подстицао папа Јован Павле II (чија је мајка Украјинка),¹⁶ али је наставио и његов наследник Бенедикт XVI. Тако је на западу Украјине, само у Лвовској епархији, у периоду од 1989. до 1991. године број православних парохија спао са 1.200 на 60.¹⁷ Све то је праћено дивљачким упадима у цркве.

Можемо закључити да ће се политичко-економско (али и религијско) надметање за Украјину свакако одразити и на овим просторима. Победи ли Русија, једна пријатељска и савезничка држава (или савез) ће се ускоро појавити на границама Мађарске, Румуније, Словачке и Пољске, дакле, у самом срцу Европе. Више нећемо бити у једној врсти окруже-

ња, сами и без алтернативе у политичком и економском смислу.

Владика Николај Велимировић је давно писао о овом специфичном осећању „окружења“ које је дубоко укорене-но у нашем народу: „То је сентиментална чежња за сродним, носталгија крви, једна органска бојазан због удаљености од својих“¹⁸. Мудри владика Николај је и тада увидео оно што влада у Београду не може данас, и поред свих техничких новотарија.

Нашој земљи треба савезник, искрен и поуздан, јер „сваки народ има своје размере, свој простор и број, своју умну и моралну снагу“. Са правим савезником, Русијом, и проруски оријентисаном Украјином која се налази у срцу Европе, Србија ће са много више самопоуздања и снаге моћи да решава политичке, економске (и црквене) проблеме у окружењу. Наравно, ради се о дугом, мирољубивом и постепеном процесу, за чији би успешни почетак био неопходан још један важан предуслов. То је победа Српске радикалне странке на изборима у Србији, јер за свако савезништво потребно је двоје. То сигурно нису у стању да ураде садашње власти у Београду, које преименују улице у главном граду само зато што имају руска имена, дискриминишу руске фирме при приватизацији и не могу да оцене шта би за нас (у посредном виду) био повољан исход борбе за Украјину. У том смислу, досовске власти немају ни економски ни политички план деловања. Ни за најгору, ни за најбољу варијанту исхода догађаја у Украјини.

Фусноте:

- 1) „Глас јавности“, 8. 12. 2005.
- 2) „Привредни преглед“, 11. 10. 2004.
- 3) Исто, 28. 7. 2004.
- 4) С. С.: „Политика“, 28. 11. 2004.
- 5) Поповић П.: „Политика“, 21. 4. 2005.
- 6) „Привредни преглед“, 17. 11. 2004.
- 7) „Hiperlink „http://www.ru.pravda“ 1. 6. 2006.
- 8) ВВС, 27. 12. 2005.
- 9) „Политика“, 8. 10. 2005.
- 10) „Дејли Телеграф“, 3. 1. 2006 и „Тајмс“, 3. 1. 2006.
- 11) „Велт“, 3. 1. 2006.

- 12) Самардија С.: „Политика“, 11. 1. 2006.
- 13) „Војна енциклопедија“, књига 8, Војноиздавачки завод, Београд, 1974, стр. 253.
- 14) Солжењин А.: „Два века заједно“, Паидеиа, Београд, 2003.
- 15) Hiperlink „http://www.world“ factbook
- 16) Према подацима које је изнео бивши амбасадор СРЈ у Риму Миодраг Лекић – „Политика“, 14. 4. 2005. године.
- 17) Поповић П.: НИН, 4. 8. 2005.
- 18) Владика Николај: „Душа Србије“, Глас цркве, Ваљево, 2003, стр. 30-80.

Поглед у будућност

- *Хоће ли САД након губиљика позиција у Лајтинској Америци, што исто доживејти и на Блиском истоку и на Балкану?*

Пише: Амјад Мигати

Теза да постоје снаге прошлости и будућности је тачна. Међутим, улажу се велики напори да се поменута теза стави у контекст супротан од његовог правог значења. Нажалост, томе се не посвећује довољно пажње. Теоретичари и аналитичари због страха од утицаја моћних медија и светских ментора који раде на томе да све подреде остваривању својих интереса, олако прелазе преко чињенице да се, упркос логици стварности и историјских токова у развоју догађаја на светској политичкој сцени, улажу велики напори да се разбије деловање антиглобалиста, како би светом доминирао само један блок – глобалисти.

Представници глобализма који, нажалост, имају контролу и моћ над медијима и великим бројем интелектуалаца у читавом свету, пласирају тезу да су они снага будућности, јер је наводно глобализам неминовна будућност човечанства. Будућност у којој ће се брисати националне границе и потирати све особености сваког народа. Као последицу свега тога човечанство ће имати глобалну економију, једну културу а чак се пропагира и употреба једног језика (енглески), као што постоје индиције да се жели успоставити доминација једне вере.

Можда се на први поглед некоме то и свиди и тај неко сматра да је то заправо тежња човечанства од почетка његове борбе за социјалну правду и једнакост. Међутим, суштина свега тога је сасвим другачија. Смисао глобализма састоји се у тези да је читав свет једно велико село које предводи један старешина. У пракси то значи повратак у феудализам са модерним примесима међусобних односа између учесника игре, укључујући и коришћење најстрашнијих војних оружја, попут оних обогаћених осиромашеним уранијумом, хемијског оружја као што је бели фосфор, употребљен прошле године у Ираку, тактичка атомска оружја итд.

У погледу социјалне правде глобализам је још израженији. У глобалистичкој пракси сви морају да раде за главног газду, чиме се свуда уништава национална економија, која у сваком друштву диктира социјалну политику, политику здравства, образовања, политику у култури итд. Поред тога, свака држава мора да прихвати ограничавање свог суверенитета, што значи губљење међународног субјективитета, уништавање себи својственог система одбране, његовим стављањем под контролу главног старешине (НАТО под руководством САД). Све земље морају да буду таоци измишљеног непријатеља, кога одређује главни старешина (тренутно „глобални“ тероризам) а сва одбрамбена политика мора да буде у служби борбе у одбрани његових интереса.

Ко заступа поменуте идеје глобализма?

Широка је лепеза предводника идеје глобализма, почев од комуниста под контролом Америке (попут Ирака, Мол-

давије итд), па све до новопечених демократа (велики број њих су наследници дојучерашњих тврдих комуниста). На нашим просторима их представљају истакнуте „жуће“ демократе као што је Горица Мојовић, која је била начелник идеолошког одељења Савеза комуниста Београда, и екстремни „борци за људска права“ у невладиним организацијама као што је госпођа Биљана Ковачевић Вучо, ћерка партизанског команданта Вељка Ковачевића!

Зашто су те снаге постале „демократске“ и глобалистичке? Одговор је једноставан. Пошто у свом идеолошком бићу никада нису поштовале свој народ и нацију и лако су се продавале ради бољег друштвеног статуса, пропагирање идеја глобализма је уследило само као наставак једног таквог деловања. Њихово тадашње схватање интернационализма поклапа се са данашњим схватањем глобализма. Иначе, познати су по свом претеривању – раде чак и оно што ментор од њих не тражи, не би ли му на тај начин показали своју верност.

Изгледа, међутим, да ни тада нису били добри комунисти-интернационалисти, нити данас могу да буду добре демократе-глобалисти. Основни услов да се буде добар интернационалиста или глобалиста је имати прво љубав и поштовање према свом народу. Да би се успоставио отворен свет, у коме влада мир и толеранција међу свим народима, религијама, расама, без обзира на све различитости, неопходно је да људи буду патриоте које воле своју земљу и националисти који воле своју нацију или народ, јер то представља извор љубави према другима.

Лажни глобалисти и интернационалисти који више воле туђе него своје, су заправо слуге које воле само себе и спремни су да учине све ради свог егоизма и личне користи. Представљају суштину супротност снагама које заговарају очување националних особености у културном, политичком и економском смислу, међународну сарадњу на равноправним основама, и које се залажу за мир, толеранцију и прогрес читавог човечанства.

Снаге таквог глобализма су снаге прошлости. Током историје робовласништво, које је тежило истом том циљу, замењено је феудализмом а затим он капитализмом, који се замењује социјализмом односно тзв. комунизмом. Сви ти концепти су пали на историјском испиту јер нису могли да направе равнотежу између националних, социјалних и глобалних интереса.

Садашњи ментори глобализма чак заборављају сопствена искуства стечена у борби против социјализма, када се као једна од највећих бољки тог система појавило гушење националних осећања и ограничавање индивидуалне иницијативе. Вође тадашњег капиталистичког система у својој борби против социјалистичких земаља најбољег савезника су пронашле у здравим националним снагама које су желеле да сачувају особености својих нација и народа, суверенитет својих држава, интегритет територије и очување националног корпуса. Тада се сматрало да та правила осликавају највећи степен демократичности. У исто време они су подржавали индивидуалну економску иницијативу и охрабривали тржишну конкуренцију на правим основама, оптужујући државну својину да врши монопол над економским ресурсом као вид економске диктатуре.

Данас глобализам свог највећег непријатеља види у здравим националним снагама које не дозвољавају уништавање националне специфичности и традиције. Што се тиче економских тековина, глобалисти не желе да имају само монопол над производњом, већ и над дистрибуцијом робе, и то на

сваком тржишту. Тај монопол користе не само ради остваривања профита, већ пре свега као систем притисака и уцена над другим државама и народима. У првом реду под монополски режим се ставља роба од стратешког значаја за напредак домаће индустрије и роба која значи прехранбену безбедност становништва.

Кроз такво понашање они сами себе стављају у дијаметрално супротну позицију од историјског контекста, усмеравајући на тај начин оружје коришћено против социјалистичког система ка себи.

По овом опису глобализам и његови представници су деградирани снаге које на основу вечите тежње човечанства не могу да имају будућност. Снаге које могу да имају будућност су снаге које су за очување своје националне специфичности и традиције. На тај начин оне чувају своју домовину, њену независност и интегритет, како би могли да поштују туђе и сарађују са свима на равноправним основама ради свеопште добробити човечанства. Будућност припада оним снагама које охрабрују индивидуалну иницијативу како би градиле јак, модеран, национални капитализам који би био основа социјалне правде у функционисању државе. Модеран национални капитализам је основа за обезбеђивање социјалне правде и функционисање државе у циљу очувања унутрашње и спољне безбедности. У том циљу се тежи очувању природних богатстава и спречавању њихове отимачине од стране било које домаће или стране индивидуе, јер су она својина читавог народа. А држава мора да нађе најбољи начин како природна богатства да стави у службу народа. На демократски начин држава преко парламента одређује најбољи вид њиховог коришћења, а не по диктату глобалистичких међународних финансијских организација које на крају својим деловањем доведу до тога да земља остане без својих природних ресурса.

Слика садашње ситуације показује да деградирани снаге, плашећи се своје пропасти, проглашавају себе снагама будућности, али не објашњавају каква је то будућност коју оне пропацирају. У њиховој пропаганди човек губи своју индивидуалност а народ своје особености. Они пропацирају поменућу тезу јер већина од њих су некадашњи „комунисти“

Крива кула

који су напрасно постали „демократе”, заборављајући при томе улогу тзв. демократског света у његовој борби против социјалистичког блока. Пошто сматрају да народ има кратко памћење, није згорег да се присете једног примера са овдашњих простора.

Професор др Војислав Шешељ својевремено се супротставио комунистичким челницима Босне и Херцеговине и бивше Југославије и постао један од најчувенијих дисидената тог времена. Тада су ментори овдашњих демократа Војислава Шешеља проглашавали за највећег српског демократа. Прихватили су његову националну идеју наглашавајући да је то идеја будућности. Док су садашње демократе тада славиле дух интернационализма, америчка администрација указала је Шешељу највећу част, укључујући и подизање заставе.

Од тада до данас у начелу се ништа није променило, сем што на политичком пољу уместо два блока имамо један, који жели да преузме на себе све улоге, које су раније биле подељене. Војислав Шешељ није прихватио да његов народ и земља изгубе свој национални идентитет. Као демократа, наставио је своју борбу за идеју очувања националног идентитета. Садашњи глобалисти су о тој његовој идеји и говорили као о највишем степену демократичности. Ради освежења памћења садашњих „демократа” треба се присетити догађаја у Чешкој или Пољској и улоге националне идеје у победи над тамошњим режимом, када је одбачена теорија ограниченог суверенитета и управљања из једног центра моћи и слично.

Идеја Војислава Шешеља и њој сличне, могу да имају будућност у различитим земљама и међу различитим народима. Та борба је сада ограничена на борбу између глобалиста и антиглобалиста. Додуше, глобалисти сада покушавају да

антиглобалисте поделе на десницу, левицу и центар, не би ли на тај начин добили своје инструменте којима манипулишу по потреби. Глобалисти томе прибегавају не би ли лакше савладали антиглобалисте и супротставили се њиховој победи, или макар ту победу оспорили како би потпуно опљачкали национална богатства.

Сведоци смо да је у току огорчена борба између водећих сила глобализма, оличених у САД и антиглобалиста, оличених у различитим снагама на различитим континентима. Новину у тој борби представља чињеница да САД губе тло под ногама тамо где то до сада није било замисливо. Латинска Америка је до сада представљала двориште САД у које нико без њиховог допуштења није могао ни да привири, међутим, сада се та ситуација полако мења. Додуше, САД покушавају да надокнаде тај губитак у Латинској Америци ширењем свог директног утицаја на другим подручјима, нарочито на Блиском истоку и Балкану. Амерички утицај се остварује кроз различите видове окупације: директне окупације као што је то у случају Авганистана и Ирака, „самоволне” окупације – пример Босна и Херцеговина и Косово и Метохија и индиректне, кроз марионетске режиме као што је то у случају Србије.

Историјски ток је неминовно показао да САД губе утицај у Латинској Америци. Данас се на том простору САД чак проглашавају за највећег непријатеља. У тим земљама вишедеценијска владавина САД остваривала се посредством војних хунти, диктаторских режима или лажних демократских преврата. У тренутку када су САД сматрале да су непобедиве, сведоци смо почетка краја такве доминације. Догађаји у Латинској Америци попримају облик рушења куле од карата. Започело је у Венецуели. САД није помогао ни војни пуч да поврате свој утицај и моћ. Наставило се у Боливији. По први пут у историји Боливије један кандидат је победио у првом кругу избора, и то лидер покрета са симболичним називом „Ноћна мора за Америку”. Ових дана у Чилеу на предсудничким изборима највише гласова освојио је Аљендеов политички наследник (Аљенде убијен у пучу који је планирала и организовала ЦИА).

Пракса показује да Америка боље неће проћи ни на Блиском истоку и на Балкану. Међутим, антиглобалистичке снаге у том региону требало би да скрате мукотрпан пут који је Латинска Америка прошла да би дошла до позиција на којима се данас налази. Снаге антиглобализма на Блиском истоку и на Балкану морају се што боље организовати не би ли се што пре супротставиле бауку глобализма, који им нуди исто оно што је нудио Латинској Америци: дужничку кризу, зависност, ропство, сиромаштво, социјалне немире и слично.

Да ли се кривац извињава или испричава

Пише: Слободан Јарчевић

Значење именице „исприка” је објашњено у Речнику српскохрватског књижевног и народног језика Српске академије наука и уметности, књига VII, стр. 303, Београд, 1973. Пише да је то икавски израз и скренута је пажња да се погледа и екавски облик речи: „исприка” – „испрека”, на стр. 289. Кад то учините, изненадићете се. У питању су два потпуно различита појма, јер је објашњено да „испрека” значи „човека из прека” – онога који је стигао с оне стране реке, или с оне стране планине, а „исприка” је, пише, појам истоветан „извињењу”. Да и „испрека” значи „извињење”, онда би била на месту Академијина опомена да је у питању исти појам – изражен двојачко: икавштином и екавштином. Вероватно је тачно да ова реч „исприка” („човек из прика”) у икавици значи оно што и реч „испрека” у екавици – „човек из прека”. Ијекавски би то значило: „испријека” („човијек из пријека”) – ова се реч налази у Академијином речнику, на стр. 303, али се ни ова, као ни она у екавском облику, не доводи у везу с појмом „извињења”.

Да „испрека” и „испријека” не представљају појам „извињења”, састављачи Академијиног речника су објаснили. Пишу: „Испрека, ијек, испријека значе: с друге стране нечега (река, фронта, улице и слично), из простора (места и слично) који се налази на другој страни нечега, с оне стране”. А како су Хрвати икавском облику ове речи: „исприка” (појмовно: „човик из прика”) даровали и значење: „извињење”, то није јасно. То Академија не образлаже, мада, спомињући икавски израз: „исприка”, упућују да се види екавски облик: „испрека”, уз који је уписан и ијекавски: „испријека”. Појмовно неразјашњење ове речи у три српска дијалекта (испрека, исприка и испријека), а у смислу коришћења само икавског облика попуштања хрватским лингвистима је имао у виду професор др Петар Милосављевић с Филолошког факултета у Новом Саду, па је закључио да су Срби изгубили своју прву битку против Хрвата у филологији).

Уместо недоследне Академије, на ово прекрајање појмова појединих речи српског језика у Хрватској упутиће нас граматичка правила српског језика. И на овом примеру се види да је српски језик неукротив. Погрешно коришћење појмова српска граматика не подноси. Ако се у именичном облику погрешни појмови и провуку, то им не полази за руком у глаголском облику, или при граматичкој промени по времену или промени по лицу. Погледајмо. Хрвати ће рећи: „Моја исприка”, уместо: „Моје извињење” и то нам неће изазвати никакву сумњу. Претпоставићемо да су у питању две речи за исти појам, синоними. Али, кад ову замисао изговоре друкчије, већ ће добро познаваоци српске граматике да се замисле. Хрвати ће се овако изразити: „испричавам се”, уместо „извињавам се”. Видимо, из „исприке” је слово „к” прешло у „ч” (палатализација) и то је нормално, али је прелазак једног гласа у други ову реч поистоветио са сасвим другим појмом – именицом: „причање”, или глаголом: „причати” и глаголом „испричати”. Не-

ма више трага о појму из икавице: „човик из прика” – „исприка”.

Пошто многи глаголи имају краћи и дужи облик, ова хрватска реченица се не би могла написати у краћем глаголском облику, јер би се тада видело да не одговара појму „извињење”. Погледајмо: „Испричам се”. Овде видимо сасвим другу (јасну) поруку – човек приповеда, он се не извињава. Обавештава да се у некој ситуацији исприча – или наприча. Колико је незграпно користити „исприку” уместо „извињења”, види се и при коришћењу будућег времена: „Испричаћу се”. Овај израз, у краћем глаголском облику, опет, нема значење извињења. Значи да ће се човек испричати или напричати – вероватно на слављу, или на пијаци. У дужем облику: „Испричаваћу се”, можда би и значило нешто што су хрватски филолози замислили, али овде појам најављује учестало понављање радње. Значи да би се кривац морао више пута извињавати, а то је незграпно и није у духу српског језика. Није у духу правила српског језика и кад би се хтело рећи да је у питању прича, или приповедање. Срби не кажу: „Испричаваћу се”. Кажу: „Испричаћу се”, или „Напричаћу се”.

У трећем лицу јединине за будућност, опет израз не значи извињење: „Он ће се испричати”. Такође, ни у другом лицу јединине: „Ти ћеш се испричати”. Ни у једном лицу множине не можемо да препознамо да је реч о извињењу. Погледајмо: „Ми ћемо се испричати”, „Ви ћете се испричати” и „Они ће се испричати”.

Пошто Хрвати најчешће користе инфинитив глагола, да видимо како би ови изрази изгледали без инфинитива: „ми ћемо да се испричамо”, „ви ћете да се испричате” и „они ће да се испричају”. Може и без повратне заменице „се”. Ево: „ми ћемо да испричамо”, „ви ћете да испричате” и „Они ће да испричају”.

И слабији познавалац правила српске граматике би закључио да ове просте реченице обавештавају о беседништву, говору или причању – никако о извињењу.

Састављачи Академијиног Речника су били обавезни да нам кажу да ли је овде реч о истом појму (исприка, испрека и испријека) у сва три дијалекта српског језика, или су речи појмовно различите, како их користе хрватски филолози данас. Нису нам то објаснили, а реч је о врхунским стручњацима. Уредници Речника су: др Михаило Стевановић, др Митар Пешикан и др Берислав Николић; уредници појединих текстова: др Петар Сладојевић, Фахра Матијашевић, др Даринка Гортан-Премк, др Егон Фекете и др Милица Бабић-Вујанић. Сигурно је да су били на мукама, јер су хрватски филолози реч „исприка” (појмовно) поистоветили с речју „извињење”.

Замислимо да су написали да је у питању исти појам у сва три дијалекта! Онда би било правилно изговорити хрватско извињење у ијекавици: „Испријечавам се”, или у екавици: „Испречавам се”. Ух, ух... Отишли бисмо и даље од беседе – испречили бисмо се испред некога! Каква збрка појмова! Но, ту збрку стварају странци – којима није пошло за руком да најбоље науче српски језик, па то морамо да им опростимо.

- Да бисте данас постали амбасадор не морате да знате језик. Довољно је да будете Којадинова жена.
- СПО тражи смањење изборног цензуса. Са 5 на 0,5 одсто.
- Тони Блер признао новинарима да је тукао своју децу. Штета што и њега нису његови родитељи, кад је био мали.
- Сви Срби имају шансу да постану богати. Треба само да се ороде са Карићима.
- Ови хоће да униште Карића. А баш му лепо кренуло.
- Сиднеј, Абу Даби, Скопље, Митровица, Сарајево, Загреб...А човеку се журило да што пре стигне кући и разреши проблем око Мобтела.
- Који ли је баксуз био положајник Карићима за Божић ове године.
- Дошао би Богољуб одмах у Србију али није имао директан авионски лет.
- Ма није Карић утајио порез. Само га није платио.
- Бојана Лекић прети да ће тужити све, ако је ухапсе. Мој савет јој је да их тужи пре хапшења. После ће бити касно.
- Живела саобраћајна гужва, рече Јелашић пре неко вече, кад је чуо да је у Симићев стан стигла полиција.
- Наслов у новинама „Полиција у згради НБС”. Не чувају они Народну банку од оних споља. Опаснији су они изнутра.
- Вицегувернер Симић изјавио да није ни пишноу новац. Није стигао.
- Да ли голуб писмоноша може да понесе 100.000 евра одједном.
- Симић изјавио да није тражио паре. Они му сами послали.
- Ових 100.000 евра није било мито. То се зове докапитализација.
- Пошто ТБИ банку представља и „Дунав осигурање”, питам се да ли је новац, који су Симићу дали био осигуран.
- Мале странчице, патрљци ДОС-а ће на изборе изаћи у коалицији. Предлажем да им се коалиција зове ЈКС (Ј..... ко их састави).
- Ове из Србије, који су против лечења Слободана Милошевића, треба послати на лечење у неку од „оних” установа.
- Ма има Вук Драшковић, поводом косовског питања прави патриотски став. Само га негде затурио.
- Једном шиптарском политичару, претенденту на место, су морали три пута да понављају да је Ругова умро. Чуо је добро и први пут, али је хтео мало да мерачи.
- На Руговино ће место доћи политичар терориста. Кога год да изаберау.
- Да ли поводом смрти Ругове треба изјављивати саучешће и Вуку, Наташи Кандић, Борису, Карићу, Човићу.
- Шиптари траже Косово, ови из „света” јуре Бин Ладена а Карлине апетите би задовољио само Младић.
- И ови из ДОС-а се распитују за Младића. И они би да га ухвате.
- И ми коње за трку имамо. Само смо их тренутно послали у амбасадоре.
- Да ли амбасадор мора да зна језик земље пре него што оде или кад се врати.
- Наслов у новинама: „Динкић знао за мућке из Мобтела”. А за које није.
- Америка се плаши „спавача” Ал Каиде. Ма нису они опасни док спавају. Опасни су кад се пробуде.
- Певачица Шакира се жали да јој је тесна вила од 650 квадрата. Јелашић се не жали. Ћути и трпи.
- Не стижу нам сва зла само са запада. Ево, хладни талас стигао из Русије.

У Београду је, 2. марта 2003. године, основан

КОМИТЕТ ЗА ОДБРАНУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Регистрован као невладино удружење грађана, непрофитног карактера, Комитет има за циљ организовање подршке др Војиславу Шешељу у његовој борби пред Хашким трибуналом.

Удружење ради на афирмацији идеја др Шешеља: идеја слободе, мира, равноправне међународне сарадње, демократских стандарда, грађанских, политичких, економско-социјалних, националних, културних и других права човека садржаних у највишим међународним правним и политичким документима.

Главни задатак удружења је прикупљање свих врста доказа ради обарања измишљене оптужнице којом се кривица сваљује не само на др Шешеља, него на целокупни српски народ. Истовремено, удружење интензивно ради на објективном информисању домаће и светске јавности, преко свих доступних медијских средстава. У свом раду, Комитет је оворен за сарадњу са свим појединцима који могу допринети победи др Војислава Шешеља, као и за сарадњу са сличним организацијама у земљи и иностранству.

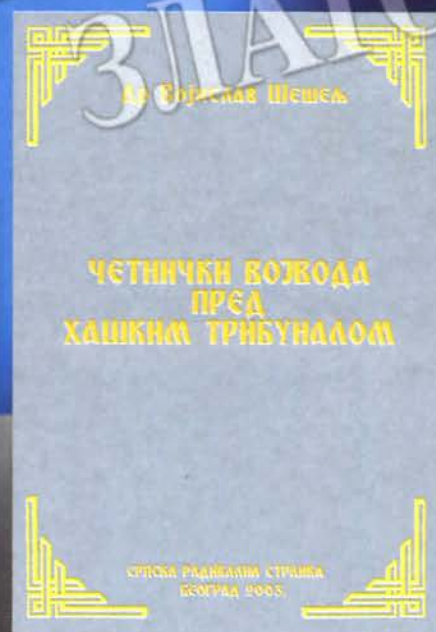
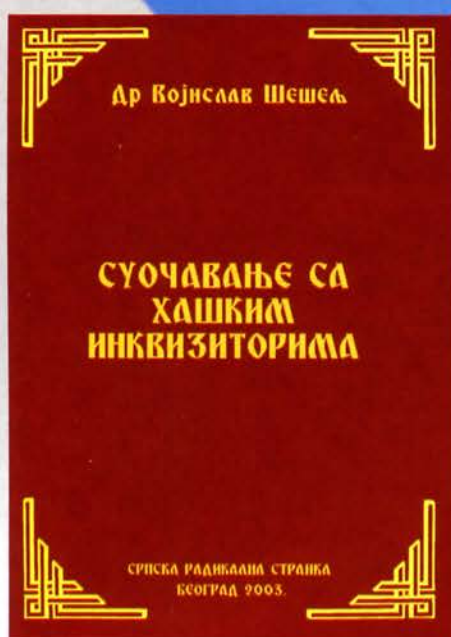
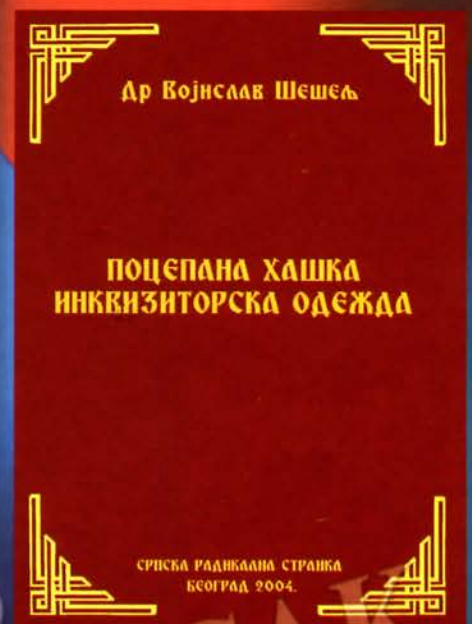
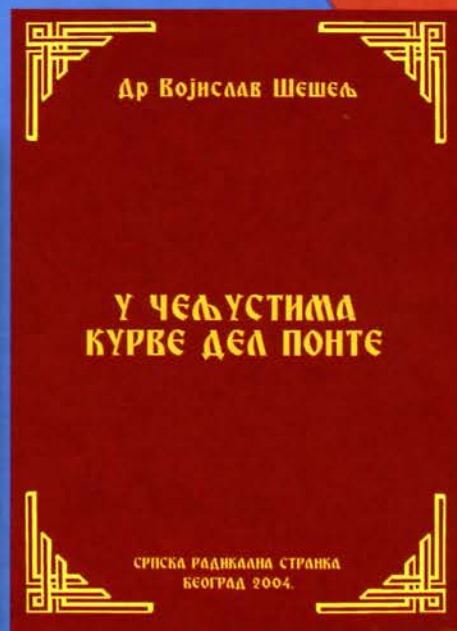
Рад удружења финансира се искључиво путем донација, спонзорства и добровољних прилога.

**Контакт адреса: Трг победе 3, 11080 Земун
телефон: 011/316-46-21**

**Текући рачун: 160-111003-68, Делта банка
Девизни рачун: 908-20501-70;
54280/1247-77555-1, Комерцијална банка а.д.**

ПРКОСНИ СРПСКИ ЈУНАК ПРОТИВ ХАШКИХ ИНКВИЗИТОРА

КЊИГЕ ПРОФ. ДР ШЕШЕЉА КОЈЕ САДРЖЕ
ДОСТУПНЕ СУДСКЕ ДОКУМЕНТЕ

НОВО • НОВО • НОВО • НОВО • НОВО • НОВО
У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ЗЛАТОТИСАК, ТВРДИ ПОВЕЗ

Др Војислав Шешељ

**СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ**

**СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.**

Незаобилазна историјска грађа немерљиве вредности.

Само она борба у којој постоји апсолутна спремност на сваку врсту жртве у одбрани истине о свом народу и његовим вредностима, води ка победи.

То нам је показао проф. др Војислав Шешељ.

„Да Господине Најс, ја се залажем за Велику Србију и увек ћу се за њу залагати. Ја се ње нећу одрећи, па макар и завршио свој животи у Хаги”.

**СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ МОЖЕТЕ ДОБИТИ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ТРГ ПОВЕДЕ 3 У ЗЕМУНУ**